

NATO, ABD Üsleri Kapatılsın!

Irak'a saldırıya
ortak olanlar,
ahlaklarını, ruhlarını
Amerika'ya satmışlardır!

Ekmek
ve **Adalet**

Haftalık Dergi
Sayı: 39
15 ARALIK 2002
FİYAT (KDV Dahil) 750 000
EUROPE: 3 EURO

www.ekmekveadalet.com

AKP, Amerika'yla
Anlaştı

ÜSLER AÇILIYOR

F Tiplerinde
Ölümler Sürüyor

AKP: IMF'yle
Anlaşmazlığımız Yok!

Zalimden
yana olmak,
zulmü sürdürmek,

MÜSLÜMANLIK MI?

Röportaj

"Diri diri
yaktılar"
gerçeğini dünyaya
ilk duyuran tutsak
Birsen KARS anlatıyor

"Böyle bir vahşetin
duyulması...
Ve onları kimlerin
yaktığının da bilin-
mesi gerekiyordu."

Ekmek **Adalet**

www.ekmekveadalet.com info@ekmekveadalet.com

Bu omuzlar artık Türkiye'nin yükünü kaldırabilir

Tabuttaki genç bir kız. Tabutun altındaki omuzlar, kadınlarımızın omuzları. Tabutun altındaki omuzlar, o müthiş sabırları ve güçlü iradeleriyle Anadolu kadınlarının omuzları.

Tabutun altında dimdik yürüyüşleriyle, sanıldıkları kadar veya kendilerine yakıştırıldığı gibi, güçsüz, dayanıksız olmadıklarını anlatıyorlar sanki.

Bu omuzlar, bin yıllık tarihin yükünü taşıyarak güçlendi. Bin yıllık tarihin, üzerlerine kilitlediği kapıların paslanmış menteşelerini güçlü iradeleriyle parçalayıp çıktılar meydanlara. Üzerlerine kapatılan kapıların ardındaki kavgaya katıldılar. Meydanlara çıkıp seslerini kattılar kalabalığa, dağlara çıkıp silah kuşandılar, işken-cehanelerden geçip direniş destanları yazdılar. Zulümse zulüm, birlikte göğüsleyeceğiz, ölümse ölüm, birlikte kucaklayacağız dediler erkeklerin yanbaşında.

Yıkılası gelenekler, yıllar yılı kavgadan uzak tuttu onu, mezarlıktan, tabutlardan uzak tuttu. Tuttu de ne oldu? İyi mi oldu? Sinmiş, erkeğinin kölesi haline getirilmiş, bağımsızlık, özgürlük mücadelesinden koparılmış, kendine güvensiz bir kadın yarattı.

Anadolu'nun yedi düvelin işgali altına girdiği zor yıllarda bile, ona sadece "cephe gerisi"ni layık gördüler. Ama o zaman da vardı savaşçı kadın-

lar. Çünkü Anadolu kadınının ta Bedreddin'in hakikat bacılarına uzanan damarı kurumamıştı daha.

Sosyalizm, 1960'ların sonunda yeniden kavgaya çağırdı kadınları. Devrim, kadınların ve erkeklerin birlikte mücadelesinin eseri olacaktır dedi.

Devrimin saflarına geldiklerinde de karşılaştılar o "yıkılası gelenekler"le. Madem ki yıkılıyordu, yıkılmadılar. Başkaları de-

ğil, kendileri yıkacaktı. Yıkılar. Yıka yıka yürüyorlar.

2000-2002 Türkiye'sinde süren büyük direniş, Anadolu kadınlarının, genç kızlarının, özgürlük için, gıfte baskıdan kurtuluşu için ayağa kalkışının en görkemli silkinişlerinden biri olarak yazıldı tarihe. **Sayca, kafaca, yürekçe**, artık erkeklerin gerisinde olmadıklarını, bir daha da asla geride kalmayacaklarını bu direnişle yazdılar Türkiye tarihine.

Zeliha var o tabutun içinde. 24 yaşında bir genç kızmız. 24'ünde açlığın, yoksulluğun acısı ve öfkesiyle, açlık ve zulüm düzenini değiştirme kavgasına girmiş bir genç kızmız.

Terket dedi zulüm ona da; terket beynindeki düşüncelerini. Razi ol, tek göz gecekonduda sürünmeye. Haksızlıklara, adaletsizliklere, eşitsizliklere razı ol, sömürene, zulmedene boyun eğ!

Eğmedi Zeliha.

Bakın nasıl dimdik onun tabutunu taşıyanların başları. Bakın nasıl öfkeli. Bakın nasıl sağlam basıyor ayakları toprağa.

Zeliha'yı taşıran omuzlarında, biliyorlar, taşıdıkları bu ülkenin kavgasıdır. Biliyorlar, taşıdıkları yoksulların davasıdır. Biliyorlar, taşıdıkları Anadolu kadınının yüzlerce yıldır ezilmiş onuru, karartılmış umududur.

19-22 ARALIK 2000

- Zulmün ve kahramanlığın doruğu
- Katliamcı hükümet gitti
- Katliamcı generaller yerinde
- Direniş, gelip geçen tüm katillere, tüm emperyalistlere rağmen sürüyor

Türkiye halkının yüzde 96'sı ABD savaşına karşı

YA AKP?

Fotoğraflarla Tarihimiz

Tarih:
Ağustos 2000

Yer:
Adana

Dayanışma-Der üyeleri eylemde

"Hücre işkencedir!" Denilebilir ki, 2000 yılı boyunca Türkiye'nin hemen her köşesinde, bir afiş, bir bildiri, veya bir pankart bu gerçeği duyurdu.

Hücrelerin sahipleri **hazırlanıyorlardı!**

Tutsaklar bu saldırıya **karşı direnişe geçeceklerdi.**

Ölümlere yatılmadan, **19 Aralıklar yaşanmadan durdurulmalıydı hücre saldırısı.**

Olmadı. Kimileri "lüks oda"lara inandı. Kimileri hücreye de, koğuşa da **karşınız diye beyhude işlerle uğraştı.**

O gün, gerçeği söyleme ve faşizmin hücrelerine karşı çıkma cesaret ve kararlılığını gösterenler, o günden bu yana da, hala sözlerini ve direnişlerini aynı cesaret ve kararlılıkla sürdürüyorlar.

INTERNET adresi: www.ekmekveadalet.com

E-MAIL adresi: info@ekmekveadalet.com

Ekmek ve

Adalet

Ekmek ve Adalet Dergisi
Sahibi ve Yazışları Müdürü: Ali Ercan Gököğlu
Adresi: İnebey Mahallesi İnkılap Caddesi Oto Han 55/54 Aksaray Fatih İstanbul
İrtibat Telefonu: 0212 347 69 66 Faks: 0212 347 69 65
Hesap No: 0041310 -4 Yılmaz Bas. Yay. Dağ. Org.
Akbank Yusufpaşa Şubesi/İST
Ofset Hazırlık: Yılmaz Yayıncılık
Baskı: ASPAŞ Pazarlama

Fiyatı: 750 000
Avrupa: 3 Euro
Almanya: 3 Euro

Fransa: 3 Euro
İsviçre: 3 Euro
Hollanda: 3 Euro

İngiltere: E 2
Belçika: 3 Euro
Avusturya: 3 Euro

Bürolarımız

Adana: 3. Beyler Cad. 850. Sokak Yaparay İç Hanm
Tel: 0049 221 6906892 0049 221 6906893
Faks: 0049 221 6906894
E-mail adresi: ekmekveadalet@t-online.de
Ağrı: İnönü Cad. 7. Sokak Kızılay İç Hanı arkası Çöken Apt. No:102 Tel: 0302 381 10 25
Adana: ÇANK Bulvarı Onur İğham Kat: 6 Daire: 154 Konay
Tel-faks: 0 312 417 39 11
Adana: Armutlu Mahallesi Elmas Sok. Şaban Karatlı Apt. Kat: 4 D: 6 Tel-faks: 0 308 223 87 18
Bursa: Başpaşa Cad. Güneş İç Han
Daire: 25/4 Haykıl Tel-faks: 0 224 224 93 97
Samsun: Karatara Mahallesi Gaziler Caddesi Yeniyer Sokak No:27
Daire:10 Şahinbey
Hopa: Kaleköy Mah. İnci Cad. Karaman Apt. Kat: 1 No:1 HOPA

İzmir: 3. Beyler Cad. 850. Sokak Yaparay İç Hanm
No: 31/501 Konak Tel-faks: 0 232 446 27 96
Kocaeli: Ömerpaşa Mah. Akça Cami Kat: No: 30 Kat: 2
Tel-faks: 0262 325 58 06
Maliye: Dabakhan Mah. Eskişehir Cad. Kardeşler İğham Kat: 3 No: 15
Tel-faks: 0 422 325 24 61
Menteşe: Kiremitçane Mah. 4406 sk. Müzeyyen
Boro İğham No: 9 Kat: 1 Daire 13
Samsun: Talimhan Mah. Bozokçukay İç Han Kat: 3/42
Tel-faks: 0 362 435 25 80
Tatvan: Kemerkaya Mah. Kunduracılar cad. Döndüğü sokak Postahar
İğham Kat:1 No:33 Tel-faks: 0462 321 59 93
Zonguldak: Gazipaşa Cad. Ofluğu İğham Kat: 5 Daire: 9

- 3... *AKP'nin etiketi ve gerçek misyon*
- 5... *Ya AKP ne diyor?*
- 7... *Amerika saldırı hazırlığında halklar Amerika'ya karşı*
- 10... *Medyanın baharı, halkın kışı*
- 11... *Direnmek, sorumluluğumuz görevimizdir*
- 12... *19-22 Aralık; Tecrite karşı mücadele günleri*
- 14... *Mihri Belli, Feride Harman'ı ziyaret etti*
- 15... *Katliamcılığa toleransız ne kadar?*
AKP'liler TAYAD'lı Aileler'den neden kaçıyor?
- 18... *Aklımda diri diri yakılan altı kadın...*
- 22... *Zulüm ve yalana boğulan Türkiye*
- 25... *Devrimin meşaleleri sönmeyecek*
- 26... *Halkın direnişi halkın yürüyüşü*
- 28... *Bir İslamcı AKP'den ne bekleyebilir?*
- 30... *AKP, MHP yolunda*
- 31... *Çağdaş İslamcı of Turkey; Mr. Gül tacı kanlı Miss World; Azra Akın*
- 32... *Uşak zihniyet*
Sömürge ülkenin paçavra kurumları
- 33... *Böyle olur işkenceci devletin hukuku*
- 34... *OHAL bitti; ya yılların hesabı*
- 35... *"Yara sarma" suçu*
- 36... *AKP'nin Avrupa ve ABD'yle "iyi" ilişkileri*
- 38... *Erdoğan gerçekleri anlatmıyor*
- 40... *KESK'in 7 yılı*
- 42... *"İşçicilik"- "Halkçılık"*
- 43... *"Baş sorun Kürt sorunu mu?"*
- 44... *Konferans, meclis, cephe...*
Hepsi Mümkün
- 46... *Haberler*
- 47... *"Tecrit Kalksın Ferideler Ölmesin"*
- 48... *Silahlı bir halk*
- 50... *Kahramanlar Ölmez...*

AKP'nin Etiketi ve Gerçek Misyonu

Oligarşi aldatmanın, oyalamanın üstüne farklı farklı etiketler yapıştır-makta güçlük çekmiyor. Bir bakıyorsunuz iktidarda adıyla sanıyla cunta var; "huzur ve istikrar", "vatanın ve milletin bölünmez bütünlü-ğü" etiketi yapıştırılıyor cuntanın üzerine. Sonra "sivil" bir iktidar ge-liyor. **Liberal muhafazakar** yazıyor etiketinde. Sonra, **sosyal demok-ratlarla** muhafazakarlar birlikte iktidar oluyor. Sonra "**solcu**" Ecevit, "**milliyetçi**" Bahçeli... Hükümetlerle birlikte etiketleri de defalarca de-ğiştiriyor, ama bir şey; uygulanan ekonomik ve siyasi politikalar de-ğişmiyor. Etiket 3 Kasım seçimlerinin ardından yine değişti; "**İslamcı**" ya-zıyor bu etikette de. Veya kimileri onu "**müslüman demokrat**" diye okuyor. Bugüne kadar iktidar koltuklarındaki etiketler değişmesine rağmen nasıl ki bir şey değişmemişse, bu son etiket değişikliği de eko-nomide, politikada bir değişiklik getirmeyecektir.

Bu etiketlerin hiçbir siyasi, pratik karşılığı yoktur. Etiketlerinde ne yazıyor olursa olsun, hükümet koltuğuna oturdukları andan itiba-ren, onlar hükümsüzdür; iktidar koltuğunun asli nitelikleri geçerli-dir artık. Bu nitelikler de **Amerikancılık, IMF'cilik, MGK'cılık**'tır. Bu-na uyum sağlamak da hiçbir zorluk çekmezler. **Düzen partisi** ol-mak, budur zaten. Oligarşinin iktidar koltuğuna oturduğunda, onun düdüğünü çalmaya başlamaktır. AKP de bir düzen partisidir.

AKP hükümetinin, hükümet olduklarından bu yana yaptıklarına ba-kınca, farklı bir şey söylemek de mümkün değildir. Bakın yaptıkla-rına; islamcılığa mı uygun, demokrasiğe mı uygun, müslümanlığa mı uygun; yoksa Amerikancılığa, IMF'ciliğe, MGK'cılığa mı? **ABD** ile işbirliği sürüyor, hatta varolan işbirliğini Amerikanın kiralık askeri olarak Irak'a saldırıya katılmaya kadar vardıracak pazarlıklar yapı-lıyor. **TÜSIAD** ile işbirliği sürüyor, patronların istekleri "ivedilikle" yerine getiriliyor, mali milatlar kaldırılıyor, teşvikler sunuluyor. **IMF**'yle tam bir uyum içinde, IMF memurları Kemal Derviş'i hiçbir biçimde aramıyorlar. **F tiplerini** sürdürüyor, yasakları sürdürüyor. Yani kısacası, tam bir düzen partisi olarak davranıyor.

İnançlar ve düşünceler üzerindeki baskıların, kısıtlamaların, tahriba-tın AKP iktidarında her zamankinden daha fazla olması, esasında, Türkiye tarihini bilenler için hiç de şaşırtıcı bir gelişme olmaz. Bu ülkede, en yoğun faşist terör, "sol" etiketli partiler döneminde uy-gulanmıştır. Bu ülkede en büyük yozlaşma, emperyalist kültürün en geniş yaygınlığına ulaşması, "muhafazakar" partiler zamanında ol-muştur. Bu ülkede, İsrail'le en kapsamlı ve aleni anlaşmalar, "anti-siyonist" etiketli parti iktidarında yapılmıştır. Bu ülkede faili meç-hullerin, infazların, kaybetmelerin en yoğun olduğu dönem, iktida-ra "insan hakları, şeffaf karakollar" diyerek gelen iki partinin ikti-darı dönemidir... AKP de "**namus borcunu**" ödemekten çok, daha Refah Partisi döneminden itibaren kendilerini destekleyen, kıskır-tan, pohpohlayanlara "**diyet borcu**"nu ödemekle meşguldür.

Haftalar oldu AKP işbaşına geledi. Ama hala Avrupa'dan ülkemize gelemediler. Gelmeye de niyetleri yok. "AB müzakere tarihi" gündemi bitecek, başka bir gündem yaratacaklardır. Ülkemizde açlık öldürmeye devam ederken, zulüm öldürmeye devam ederken, onlar Avrupa emperyalizminin liderleriyle samimiyet pozları veriyorlar. 101. ölümün gerçekleştiği F tiplerini görmek, duymak bile istemeyecek kadar bir sorumsuzluk içindeler. İşkence zaman aşımını kaldıracakız diye zulüm ortaklığını gizleyecek bir iki çıkış yapıyorlar, işkence düzeninin sahipleri tarafından "uyarılınca" böyle haklı, meşru bir konuda bile direnemeyip geri adım atıyorlar. Açlığın ve zulmün öldürmeye devam ettiği yerde, iktidardakiler kendilerine "islâmcı" dese ne olur, "demokrat" dese ne olur?!

Zalimin suç ortağı olanlar, müslüman veya islâmcı olabilir mi? Amerikan imparatorluğu, yıllardır ülkemizdeki üsleri kullanarak Irak'a saldırıyor. AKP bu üsleri kapatmak yerine, yenilerini açıyor ABD'ye. Peki bu üslerden kim bombalanacak. "Müslüman Irak halkı"! Islâmcı, "Mümin müminin kardeşidir" demez mi? Bunlar öyle "islâmcı"lar ki, dolar karşılığında kendi kardeşlerini bombalamaya hazır! Bu topraklarda 57. hükümetten devralıp sürdürdükleri baskı, yasak, zulüm, hangi islâmi düşünceyle açıklanacak? Hangi kitap, hangi din böyle bir zulme izin verir?.. Avrupa, yani emperyalizm kültürüne kapıları ardına kadar açarak mı ahlakı, namusu, halkın değerlerini koruyacaklar? Neresi müslümanca bu politikanın?.. Islâmcılıkları ne kadar sahteyse, demokratlıkları da o kadar sahtedir. Sırf koltuklarını sağlamlaştırmak için gelmiş geçmiş tüm partilere rahmet okutacak kadar hızlı "AB'ci" kesildiler. Ama öncekilerin AB'ciliği ne kadar onların demokratlığının göstergesiye, bunlar için de durum aynıdır. "AB'ye uyum" yasaları kağıt üzerindeki demokratikleşme

"ABD'yle uyum içinde yaşamak müslümanın yararınadır" diye, dinin tanımını yeniden yapılmaktadır. Ama emperyalizmle tam uyum sağlandığında, onun egemenliğine girildiğinde, artık orada gerçek anlamda bir dini inanç da kalmaz. Çünkü emperyalizmin dünyasında tek geçerli din, para dinidir.

Demokrasi istiyorsanız, inançlara ve düşüncelere özgürlük istiyorsanız, yapmanız gereken "AKP'yle ittifak" değil; hak ve özgürlük isteyen tüm kesimlerle ittifak yaparak, AKP'ye karşı mücadele etmektir.

olmaktan öteye gitmemiştir bugüne kadar. AKP de aynı zihniyettir. İkinci uyum paketini AB'ye kızıp askıya almaları, "bunları Avrupa istediği için değil, halkımıza layık olduğu için yapıyoruz" diyen o onlarca yıllık maskeyi bir anda düşürmüştür. "İşkenceye sıfır tolerans" diyen de aynı ağızdır, F tiplerinde ölmeye devam etsinler diyen de aynı ağız. Yalan söylemeye alışmışlar. MGK karşısında daha ilk günden "hazrol"a geçen hiçbir siyasi güç, demokrat olamaz. Demokrat, baskılara, yasaklara karşı çıkar, düşünceler, inançlar üzerindeki zulüm ve kısıtlamalara karşı çıkar. Zulüm karşısında hazrola geçmez.

AKP, "islâmcılığın" olsa olsa, emperyalizmle tam uyum sağlamış halini temsil edebilir. Fetullah Gülen'in yıllar önce teorisini yaptığı gibi, "ABD'yle uyum içinde yaşamak müslümanın yararınadır" diye düşünmektedirler. Dinin tanımını yeniden yapılmaktadır. Ama emperyalizmle tam uyum sağlandığında, onun egemenliğine girildiğinde, artık orada gerçek anlamda bir dini inanç da kalmaz. Çünkü emperyalizmin dünyasında tek geçerli din, para dinidir. Emperyalist paraya tapar. Emperyalizmde serbest rekabetçilik yerine nasıl tekelciliğe, milliyetçilik yerini nasıl kozmopolitizme bıraktıysa, dini inançlar da yerini esas olarak paranın dinine bırakmıştır. Emperyalizm dini çeşitli biçimlerde kullanmaya devam etse de, gerçekte dinin önerdiği her türlü namus, ahlak ilkelerinden, erdemlerden uzaklaşmasını isteyen bir kültür geliştirmiştir. Çünkü hiçbir din, emperyalizm çağındaki gibi, ezilen altta kalsın, aç kalan ölsün diyecek vahşette bir sömürünün savunucusu olamaz. Hiçbir din, emperyalizmin birçok savaşta yaptığı gibi, milyonlarca insanın petrol için, altın madenleri için katledilmesini onaylayamaz. Ama emperyalizmin dünya düzenine tabi olmuş bir "islâmcılık", bunu yapabilir.

Buradan tüm müslümanlara sesleniyoruz; eğer islâmın değerlerini, ahlakını, namusunu, yaşayışını savunacaksanız, bunu AKP'yle birlikte yapamazsınız. Buradan tüm demokratlara aynı uyarıyı yapıyoruz. AB'cilik manevraları kimseyi aldatmasın. Kimse "AKP bir demokratikleşme fırsatı olabilir" diye kimseyi kandırmasın. AKP bir düzen partisidir. Programı IMF'nin, TÜSİAD'ın ve MGK'nın programıdır. Emperyalizme bağımlılık politikaları, halkın yoksullaştırılması, örgütsüzleştirilmesi ve faşizm, şimdi de etiketinde "islâmcı demokrat" yazılı AKP aracılığıyla sürdürülecektir. Demokrasi istiyorsanız, inançlara ve düşüncelere özgürlük istiyorsanız, yapmanız gereken "AKP'yle ittifak" değil; hak ve özgürlük isteyen tüm kesimlerle ittifak yaparak, AKP'ye karşı mücadele etmektir.

Halkımız Irak'a saldırıya karşı YA AKP NE DİYOR?

İki araştırmadan söz edelim önce. Biri bir Amerikan şirketinin anketi. Buna göre Türkiye halkının **yüzde 83'ü** Amerika'nın Irak'a saldırısına ve İncirlik başta olmak üzere üslerin kullanılmasına, "hayır" diyor, "evet" cevabını verenler ise sadece yüzde 13.

İkinci anket ise, İstanbul Üniversitesi (İÜ) İletişim Fakültesi'nce İstanbul'da yapılan araştırma. İstanbul halkının **yüzde 96,3'ü** "Irak'a saldırıya hayır" diyor bu ankete göre de.

AKP ne diyor, ne yapıyor?

Türkiye halkının bilinen iradesinin, rakamlarla ifadesi bunlar. Bu nedenle, AKP dahil, hiçbir parti, kişi, kurum saldırıyı açıktan savunmıyor. Ama buna rağmen üs pazarlıkları, saldırıya ortak olma hesapları dünyanın gözleri önünde sürüyor.

Pazarlık henüz bitmiş değil, AKP Amerika'nın isteklerini düğün bayram yerine getirmeye hazır, ancak yukarıda ifade ettiğimiz rakamlardaki gerçek AKP'nin en önemli kaygısı durumunda. İşte bu kaygı nedeniyledir ki, Amerika gezisinde Bush'tan özünde hiç farkı olmayan konuşmasının ardından "referandum yapabiliriz" deme gereği duyuyor. "Üsler ve daha pazarlığı yapılan destek verilecek ama ben vermek istemiyorum" mesajıyla durumu kurtamaya çalışıyor AKP.

Referandum mu deniyor; HEMEN YAPILSIN. HALKA SORULSUN!

Soramazlar.

Bütün politikalarının altüst olacağı şimdiden bellidir. Saldırıya destek karşılığı alacakları dolarlar, IMF kredileri, Amerikan desteği olmadığına ne hükümetlerinin ne ekonomilerinin ayakta kalamayacağını çok iyi biliyorlar. Amerika da bunu bildiği için kendinden emin. Oligarşinin pazarlıkları, kaç dolar alacağı üzerinden yürüyor, istediğini verip vermediği konusunda değil.

AKP iktidarı, Amerikan savaşının kiralık askeri mi? Demagojilerin arkasına gizlenmek istenen bu sorunun cevabıdır.

"Hayır hiçbir şeyin sözünü vermedik" yalanlarına bir cevap; (aktaran Ertuğrul Özkök)

"Amerikalı gazeteci, Zapsu'nun önünde İngilizce bir not görmüş... Kağıtta yazılanları aynen not alı-

yor.... Şunlar yazıyor:

"Türk Genelkurmayı, 9 Aralık günü yeni hükümete Amerikan planı hakkında brifing verecek."

"Aralığın ortasından aralık sonuna kadar üslerdeki keşif çalışmaları tamamlanacak."

"Ocak ayı başı: Keşifler sonunda ABD, askeri mühendis birimlerinin onayının ardından üslere ilişkin keşif sonuçlarını hükümete sunacak."

"15 Ocak'ta inşaatlar başlayabilir."

Burada sözü edilen inşaatlar, Türk üsleri ve li-manlarında Irak'ı hedef alan büyük çaplı bir askeri operasyon için yapılması gereken değişiklikler.

Brifing sırasında Standard'ın muhabiri, bir taraftan not alırken Ömer Çelik'e, "Üslere ilişkin bir zaman takviminin görüşülüp görüşülmediğini" sormuş. O da, "Hayır görüşülmedi" demiş. Ama o sırada Cüneyt Zapsu olduğunu tahmin ettiğim kişi, Çelik'in önüne bir not itmiş. Sonra ikisi bakışıp gülmüşler."

Uzunca yaptık alıntıyı ki, AKP iktidarının genelkurmayla büyük bir uyum içinde, halka yalan söyleyerek nasıl kiralık askerlik yaptıkları daha net anlaşılsın.

Genelkurmayın pazarlıklarla ilgili olarak hiçbir açıklama yapmamasına bakmayın; onların onayı olmadan olmayacağını anlatmaya gerek yok!

Konuşan Bush mu Tayyip mi?

Amerika'da Bush ile görüşen Erdoğan basına yaptığı açıklamada şöyle diyor;

"Saddam yönetiminin uluslararası toplumun kararına riayet etmemesi durumunda gerekli tepki gösterilecektir. Saddam yönetimi dünya barışı için tehdit olan oluşumları himaye etmeye devam ederse, Türkiye, son BM kararının uygulanması için gerekli desteği verecektir." (Milliyet, 11 aralık)

Açın bakın arşivlere. Yoksa böyle bir imkanınız oturun TV'nin karşısına bir iki günde bir Bush'un tıpatıp bu konuşmayı yaptığını göreceksiniz. BM şu bu işin masalıdır. Hiçbir emperyalistin dilinden "uluslararası" sözü düşmez, bütün hukuksuzluklar, saldırılar bu sözle birlikte sürüp gider.

Hani AKP halkın iradesine saygılıydı? Türkiye halkı iradesini hiçbir tartışmaya yer bırakmayacak şekilde ortaya koyuyor.

Türkiye halkı aptal değil, yalanlara demagojiye son verin! "Terör tehdidi" diyerek KADEK'e saldırı, yoketme propagandası ile Amerikan saldırısına katılmayı meşrulaştıramazsınız. Türkiye halkı saldırının nedenini çok net olarak biliyor.

Örneğin İstanbul'da yapılan araştırmada, yüzde 77'lik bir kesim ABD'nin saldırısının nedenini, "ABD'nin çıkarları" olarak dile getiriyor ve yüzde 77.4'ü "Üslerin kullanılmamasını" istiyor.

Vatana İhanet!

Irak'a saldırıya katılmak, cumhuriyet tarihinin en büyük vatana ihanetidir; bu kararı alanlar, ABD'ye bu desteği verenler; ihanetten yargılanıp cezalandırılmaktan, aradan onyıllar da geçse, kurtulamazlar!

Ne BM kılıfı, ne "terör" bahanesi, ne de "Kürt devleti" gerekçesi vatana ihanet suçunda "hafifletici sebep" değildir. Dünya halklarının ezici bir çoğunluğunun Amerika'nın stratejik çıkarları için saldıracağını daha bugünden ifade ettiği bir olayda hiçbir iktidar, hiçbir genelkurmay aksini söyleyerek meşruluk yaratamaz.

Amerikan saldırısına hayır! Üsler kapatılsın!

Tüm Türkiye Amerikan üssü yapılamaz! Genelkurmay, hükümet dolar karşılığında bu hesapta.

Savaş açlık, ölüm demektir. Ama "savaşa hayır" demek durumu somutu ifade etmiyor. Çünkü söz konusu olan genel olarak güçler arasındaki bir savaş, savaş olasılığı değil, hızla hazırlıkları süren Amerika'nın Irak'a saldırısıdır.

Bu nedenle pazarlıklar üsler, asker, toprak üze-

ÇAĞRI; 22 ARALIK'TA ABDİ İPEKÇİ'YE!

İstanbul'dan sonra Irak'a Amerikan saldırısına karşı bir başka miting de 22 Aralık'ta Ankara'da, Abdi İpekçi Parkı'nda düzenlenecek.

Ankara Savaş Karşıtı Platformu tarafından düzenlenecek miting;

Kardeş Irak halkının Amerikan çıkarları için katledilmesine karşıyım;

Türkiye'nin bu savaşa ortak/destek olmasına, ABD üslerine karşıyım;

Amerika'nın bütün dünya halklarına karşı açtığı savaşa karşıyım;

Ekmegin, adaletin olduğu bir dünyada yaşamak istiyorum;

diyen herkesi mitinge katılmaya, katılım için çalışmaya çağırıyoruz.

rinden sürüyor. Savaşa karşı olduğunu söyleyenin sloganı da bu yüzden "Amerikan saldırganlığına hayır" olmalı. Çünkü Amerika açık bir saldırganlık içinde hedefler belirliyor. Dün Afganistan'dı, bugün Irak. Yarın neresi olacağını "savaş hayır" diyerek bekleyemeyiz. Kendi cephemizden bu saldırganlığın karşısına çıkmalıyız. Türkiye özgülünde, Irak halkına ölüm kusacak silahların barınacağı "ABD ve NATO üsleri kapatılsın" diye haykırmalıyız.

Türkiye topraklarının Amerikan üssü olmasına, yankilerin çizmeleriyle ezip geçerek halkları katletmesine izin vermemeliyiz. İzin vermemek demek; anketlerde "hayır" demekle, seçimlerde Amerikancı partileri cezalandırmakla olmaz; meydanlarda haykırmalıyız. Mahallemizde, işyerlerimizde, kentlerde, köylerde Amerikan saldırganlığına karşı örgütlenmeli, demokratik eylemler yapmalıyız. Oligarşi pazarlıklar yaparken, halk olarak susup seyredelemeyiz...

Amerika Saldırı Hazırlığında Halklar Amerika'ya Karşı

- ➡ Amerika körfeze sevkıyatları, savaş hazırlıklarını hızlandırdı...
- ➡ Bütün dünyada 11 Eylül'den bugüne, Amerikan imparatorluk savaşından bu yana Amerikan karşıtlığı yükseliyor.
- ➡ Amerika ve destekçileri **"Gerçeğe Çağrı"**'yı hatırlıyor mu?
- ➡ **"Teröre karşı savaş"** demagogisiyle, gerçekleri dile getiren devrimcileri **"yok edilmesi gereken hedef"** listelerine koymakla gerçeğin üzeri örtülemezdi. Örtülemedi.
- ➡ Gerçek; saldırılar, savaşlar, yalanlar Amerikan işgal-leri içindir.
- ➡ Gerçek; şiddetin, terörün kaynağı Amerika'dır.
- ➡ Gerçek; açlığın ve zulmün olduğu yerde halklar meşru direnme hakkını kullanacaklar!
- ➡ Gerçek; Amerika'ya karşı öfke, her Amerikan bombasında, her yalanda daha da büyüyecektir.

Irak'ta BM denetimi sürerken, Amerika'nın Irak'a saldırı hazırlıkları da, askeri, siyasi her alanda hızlandı. Bu hazırlıkların BM'yi kaale almadan nasıl sürdürüldüğüne başlıklar halinde bakmak bile hukuksuzluğun, saldırganlığın resmini ortaya çıkarmaya yeterlidir.

- ABD, Irak'ın BM'ye sunduğu silahlara ilişkin belgeleri yasadışı bir şekilde çalarak incelemeye aldı. *"Benim istihbaratıma göre olan silahları yok dediyse savaş nedeni sayarım"* diyen terörist devleti çeşitli BM kuruluşları da hırsızlığından dolayı kınadı. *"Elindeki kanıtları bize ver"* diyen BM denetçisine ABD cevap vermedi.

- ABD, NATO'dan işbirliği talebinde bulundu. Dört maddede özetlenen taleplerden biri de, "Irak'ın saldırısı halinde Türkiye'ye yardım edilmesi" olması, Türkiye'yi savaşa sokma pazarlığında geline aşamayı düşündürttü.

- ABD, Türkiye-Irak sınırına askeri yığınak yapmaya başladı. Nusaybin üzerinden Habur'a, oradan da Irak sınır kapısına doğru uçaksavar bataryaları ve tanklar sevk ediliyor.

- Benzeri yığınak Körfez'de de sürüyor. Körfez ve civarındaki işbirlikçi ülkelerde konuşlandırılan yanki sayısı yaklaşık 60 bin. Askeri araç-mühimmat ise hali hazırda saldırıyı başlatacak düzeyde.

Meydanlar "Saldırıya Hayır" Diyor

Kamboçya'da toplanan Budist rahiplerden, Amerika'nın 27 eyaleti 120 noktasında geçen hafta da sokağa çıkan Amerikalılara; *"ABD Askeri Olmayacağız"* diyen İzmir Savaş Karşıtı Platformu'ndan, 22 Aralık'ta mitinge hazırlanan Ankara'ya ve 10 Ara-

lık gününün Amerikan savaşını protesto gününe çeviren İstanbul, Adana ve Mersin'deki gösterilere kadar Türkiye'nin değişik kentlerinde düzenlenen eylemlere; Avrupa ülkelerinde, AB zirvesini protesto gösterilerinde, Ortadoğu ülkelerinde haykırılan "Irak'a saldırıya hayır" sloganlarına kadar, bütün dünya halkları Amerika'nın Irak saldırısının karşısına çıkıyor. Hiçbir yalanına, saldırıya zemin hazırlamak için başvurduğu demagojilere inanmadığını meydanlarda haykırıyor halklar.

Rakamlar Gerçeğin Özeti

Amerikan araştırma kuruluşu PEW'in Türkiye dahil 44 ülkede yaptığı '2002'de dünya, ABD hakkında ne düşünüyor' araştırması, halkların ne düşündüğünün sonuçlarını çok net ortaya çıkardı:

1- Dünya halklarının ezici bir çoğunluğu Irak'a saldırıya karşı. Saldırının amacının ABD'nin petrol, enerji çıkarları için olacağını söyleyenlerin oranı kimi ülkelerde yüzde 80'leri buluyor. "Saddam'ı devirip demokrasiyi kurma" söyleminin bahane olduğu net olarak dile getiriliyor.

2- Araştırma yapılan 44 ülkenin sadece üç beş tane eski Sovyet cumhuriyeti dışında (nedenleri ayrıca tartışılabilir) tümünde Amerikan karşıtlığının geçen yıla göre büyük oranda arttığı ortaya çıktı. Müslüman ülkelerde bu oran çok daha yükselirken, Avrupa ülkelerinde de "ABD'ye olumlu bakanlar"ın yüzde 20'ye varan oranlarda gerilediği tespit edildi. Türkiye'deki düşüş yüzde 22. Amerikan medyası haberi; "dünyada Amerikan karşıtı duygular ciddi oranda yükseldi" diye verdi.

Amerikan Karşıtlığı Neden Artmasın Ki!

Rakamlar ortada, dünyanın dörtbir yanında direnişler, gösteriler, çeşitli biçimlerde süren emperyalistlere ve işbirlikçilerine karşı savaşlar biliniyor. Araştırma "ciddi oranda yükselişin" son bir yıl içinde olduğunu belirtiyor.

Peki neden son 1 yıl? Ne oldu da bu bir yılda, zaten büyük bir potansiyel olan Amerikan karşıtlığı yükseldi?

Birincisi, 11 Eylül ile yaratılmak istenen "terör saldırısına uğrayan mazlum" rolüyle estirilen "teröre karşı savaş" havası dağılmıştır. Halklar Amerika'nın "terör" yalanlarına inanmıyor.

İkincisi, bu bir yılda Afganistan yerlebir edildi, Irak'a saldırı hazırlıkları sürüyor, Filistin halkı

ABD'nin İsrail'e askeri-siyasi-ekonomik yardımı sayesinde katlediliyor.

Üçüncüsü, zaten emperyalistlerin istedikleri gibi yönlendirdiği hukuk, uluslararası kurumlar da bizzat ABD tarafından siyasi anlamda yokedildi, Amerika'nın hukuk tanımaz, terörist yüzü gizlenemeyecek şekilde en kaba haliyle ortaya çıktı. "Terör" demagojileri ile burjuva anlamda demokratik haklar dahi Amerika'dan Avrupa'ya, fırsatı değerlendiren başka baskıcı ülkelere kadar yokedildi. Emperyalist demokrasinin sırmaları tümünden döküldü.

Dördüncüsü, bu süre içinde dünya üzerinde emperyalist tekellerin (başta ABD tekelleri) yattığı açlık ve bu açlığa karşı isyanları bastırmak için uygulanan zulüm daha da büyüdü. Amerikan merkezli küreselleşmenin demagojileri, gerçekler karşısında etkisini yitirdi.

Amerika, 'Gerçeğe Çağrı'yı Hatırlıyor mu?

11 Eylül'den üç gün sonra, 14 Eylül tarihinde yapılan bir açıklama tüm dünyayı "gerçeğe çağırıyor" idi.

Devrimci Halk Kurtuluş Partisi'nin bu açıklamasında, 11 Eylül'ün ortaya çıkardığı zulüm ve açlık gerçeğini Amerika'nın "terör" demagojilerine boğarak tartıştırmamak istediği belirtiliyor ve

Amerikancılığa Direniş

Anket, Türkiye'de ABD'ye olumlu bakanların yüzde 52'den 30'a düştüğünü söylüyor. Irak'a saldırıdan bağımsız olarak siyasi, kültürel olarak Anadolu'nun Amerikancılığa karşı direnişinin özet bir ifadesidir.

Onyıllardır sürdürülen emperyalist kültür bombardımanı, yüzlerce yıllık Anadolu tarihini, geleneklerini, yüzyıllık "gavur alerjisini" yokedemiyor.

Ne, Clinton'un burnu, ne de Bush'un da Tayyip gibi sporcu olduğu hayranlık benzetmeleri halkımızın umurunda değil. Halkımızın gördüğü, yaşadığı gerçeklerin üzerine hiçbir Amerikancı propaganda örtemiyor. Halkımız IMF'nin açlığını, ABD'nin desteklediği cuntaları, dayatmaları, iktidarları baskı altına alarak iradesini yokettiğini yaşayarak görüyor. Dolmabahçe'de yankileri denize döken Dev-Gençlilerin gösterdikleri Anadolu'da hala yankılanmaya devam ediyor. Oligarşinin, Genelkurmayın "stratejik ortağı" Amerika'ya halkımız benliğini teslim etmiyor, direniyor.

gerçeğe çağrı yapıyor, şöyle deniyordu;

“ABD, kendisini vuran öfkenin “nedenlerinin, niçinlerinin” tartışılmasını önlemek için terör demagogileri ile yeni bir baskı dalgasını geliştirip, o yıkıntılar üzerinden imparatorluğunu pekiştirme hesabı yapıyor. Hala kontrol kuramadığı bölgeleri işgale, bombalamaya hazırlanıyor. Tüm dünyayı yine kendi istediği çerçevede tartıştırmak, kendi çıkarları doğrultusunda yönlendirmek, gerçeği gizlemek istiyor.”

O günden sonraki gelişmeleri, yani son bir yılı ve bugünkü dünya tablosunu düşünün; söylenenlerin bir tek kelimesinde **eksik, yanlış var mı?**

Yoktur. Amerika gerçeğin üzerini örtememiş, aynı açıklamada dile getirilenleri tartışmıştır bir yıl boyunca.

“Dünya halkları adalet, eşitlik, özgürlük istiyor. Milyarlarca insan aç, açlıktan kurtulmak istiyor. DÜNYA HALKLARI EKMEK VE ADALET İSTİYOR!

Bunları tartışın.

ABD'nin terör, şiddet, açlık, zulüm üzerinde yükselen imparatorluğunu tartışın... Gerçekten kaçamazsınız. Gerçek çıplak ve çok güçlüdür.” denilmişti o açıklamada.

Tartışıldı, halklar gerçeği yalanların arasından seçip aldı. Amerikan bombaları ve medya-sı gerçeklerin gücüne güç yetiremedi.

Bu nedenle Amerika, bombalarla, demagogilerle ulaşmak istediği hedefe ulaşamamıştır. Afganistan'ı yerlebir etmesi, Irak'a saldırıya hazırlanması, dünyanın dört bir yanına askeri üsler yerleştirmesi, yalanları tam tersine bir sonuç yaratmıştır. Halkların büyüyen öfkesi Amerika'nın imparatorluk hayallerinin ömrünün de uzun olamayacağını garantisidir.

İşte bu gerçekler Afganistan'a ilk bomba düştüğünde de dile getirildi Cephe tarafından. Ve Amerika, Cephe'yi yokedilmesi gereken “hedef örgütler” diye dünyadaki beş örgütten biri olarak saydı. Gerekçesi bile devrimcilerin gücünün ve haklılığının kanıtı gibiydi; *“Örgüt, ABD ve Afganistan'daki hareketini AÇIKÇA eleştirdi”* diyordu CIA Başkanı Tenet.

Böyle büyüdü Amerikan karşıtlığı.

Amerika; bombalarla, katliamlarla, yalanla, demagogiyle, hukuksuzlukla, terörle, desteklediği baskıcı iktidarlara, eleştiriyi dahi katletme tehdidiyle karşılaşmasıyla, kendi dünya düzenine mutlak ölümü reva görmesiyle büyüttü öfkeyi.

İmparatorluğa Hayır

Aralarında Cephe Güçleri, MLKP ve Bir-Kar'ın bulunduğu, Türkiyeli ve İsviçreli devrimciler, sol güçler, 7 Aralık'ta Basel'de düzenlediği yürüyüşle emperyalist savaşa karşı çıktılar. 700 kişinin katıldığı yürüyüşte Filistinliler, Irak Kominist İşçi Partisi ve İtalyan Kominist Partisi de destek verdi. 2 saat süren yürüyüşte düzenleme komitesi adına yapılan konuşmanın ardından, eyleme **“Emperyalist Savaşa Hayır”, “Amerikan İmparatorluğuna Hayır”** pankartları ve bayraklarla katılan Cephe Güçleri de bir konuşma yaparak Amerika'nın dünya halklarına karşı açtığı savaşa karşı direniş çağrısı yaptı.

“Ege'nin Öte Yakasında” Hücre Karşıtı Etkinlikler

Yurtdışında sürecin başından bu yana Yunanistan'da direnişe destek etkinlikleri aralıksız olarak sürüyor. Devletlerin kışkırtmalarına rağmen halklar kardeşliği direniş zemininde yaşıyor.

Bu hafta da hücrelere karşı etkinlikler vardı. Politik Tutuklularla Dayanışma Komitesi'nin Yunanlı Yazarlar Birliği'nde düzenlediği etkinlikte, “Sessiz Ölüm” filmi gösterilirken, Yazarlar Birliği Başkanı da hücrelere karşı bir konuşma yaptı. Etkinliğe 100 kişi katıldı.

Bir diğer etkinlik de Teknik Üniversite'deydi. Yunanlı öğrencilerin düzenlediği etkinlikte “Diri Diri Yaktılar” kaseti izlettirildi, konuşmalarda direnişe ilişkin bilgi verildi.

Nazi işgaline karşı direnen Yunan halkının, faşizmi lanetlediği, partizanlara karşı minnettarlığını dile getirdiği günlerden biri olan, **“Gorgo Potamo”** anmasında 3 bin kişinin arasında Cephe Güçleri de yerini alarak halkların faşizme karşı dayanışmasına örnek oldular. “Gorgo Potamo”, iç savaş yıllarında, işgalcilerin ilerlemesini engellemek için havaya uçurulan köprü'nün bulunduğu yerdir ve her yıl burada anmalar düzenlenir.

Konsoloslukta Gösteri

TAYAD Komite tarafından 6 Aralık'ta Zeliha Ertürk ve Feridun Yücel Batu'yu anmak, katliamcı iktidarı protesto etmek amacıyla Türkiye'nin Frankfurt konsolosluğu önünde bir gösteri düzenlendi. Gösteride yapılan konuşmada, tecrit ve tecrite karşı direnişte 101 insanın şehit düştüğü dile getirilirken, sık sık **“Katil Devlet Hesap Verecek”** ve **“Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz”** sloganları atıldı.

Medyanın baharı, halkın kışı

Burjuva medya, seçimden bu yana borsanın nasıl da moral bulduğunu anlatıp duruyor.

Aç yoksul halka, "yok hayır senin durumun iyiye gidiyor..." masalları anlatıyor. Tayyip rüzgarları estiriyor. AKP de memnun, sermaye de, medya da. Egemen sınıflar kesiminde, kendi deyimleriyle **"bahar havası"** yaşıyor; yoksulun evinde ise soğğun, açlığın fırtınaları esiyor. 15 milyon insan yardım bağımlısı... Bunun iki katı yoksulluk sınırında... Geri kalanı da çökme sınırında!

"Bahar havası" esiyor diye sunni bir ortam yaratıyorlar, tabii aslında gerçeğin farkındalar: **"orta sınıfa dikkat, orta sınıf çöküyor"** diye raporlar hazırlıyorlar. Çok geçmez, **"sosyal patlama kapıda"** korkusunu onlar da yaşamaya başlayacak.

Çünkü, açlığa, yoksulluğa bir çözümleri yok.

*

Hükümet programında deniyor ki: **"Kapsamlı bir yoksullukla mücadele programı uygulanacak. Açlık sınırının altındaki aileler belirlenecek ve desteklenecek."**

Peki nasıl? Arkası yok.

Açlıkla nasıl mücadele edeceklerini programa yazmamışlar ama IMF'ye açıklamışlar. (Bunlar böyledir işte, hal-ka yalan, emperyalistlere doğrusunu söylerler.)

Açlara, yoksullara yardım edeceğiz deyip duran iktidarın ekonomi bakanına, G-7 ve IMF toplantılarında emperyalistler soruyor tabii: **"kaynağı nereden bulacaksınız?"**

Devlet Bakanı Ali Babacan, bu soruya şöyle cevap verdi:

"Vakıfların önündeki sınırlamaları kaldırarak..."

*

AKP, halk önünde efelenip, **"IMF'yle pazarlık yapacağız, sosyal politikalar gözetilmeli, IMF ile bunu konuşacağız"** diyordu. Ama IMF karşısında, kendilerinden öncekilerden farksız olduklarını hem de bir övünç meselesi olarak anlatıyor, programı aynen uygulayacakları sözünü veriyorlar.

Sizin programınızı uygulayacağız, açları, yoksulları da biz kendi vakıflarımızla oyalamaya devam ederiz... diyor AKP.

Açlık, yoksulluk, işsizlik sorunu çözmeyecek; onların çözümü, herkesi dilencilileştirmek!

Yani tarikat vakıfları hem sistem için sübap olacak, hem tarikat örgütlenmesini yayacak, AKP iktidarının yan kuruluşları gibi çalışacak.

Halkın açlığını bile, işte böyle **istismar** ediyorlar.

*

Açlık ve ölüm beklemiyor. Düzenin kimi kesimleri açlığı, yoksulları fuhuşa, mafyacılığa sürükleyerek tehlike olmaktan çıkartmaya çalışırken, başka kesimler de, halkı tarikat vakıflarının dilencileri haline getirerek çözmeye çalışıyor. Ama her halükarda gerçek bir çözüm yok.

Aç, yoksul insanlarımızı, fuhuşun, mafyacılığın bataklığından, dilencilığa almaktan, düzen tarikatlarının tuzağından kurtarmak için, tüm demokratik kuruluşlara görev düşüyor. Açlık ve ölüm beklemiyor, bu konuda sorumluluk duyanlar da beklememeli. Açlığımızı **istismar** edemeyeceklerini mücadelemizle göstermeliyiz.

Bile bile, "Ölen ölür kalan kalır"

Başbakan Abdullah Gül Sabah'taki bir demecinde şöyle diyor;

"Kendi evimiz nasıl düzene konur, biliyoruz. Onlar koyarsa (IMF) insanımız inciniyor. Onların umurunda değil. Ölen ölür, kalan kalır diyorlar".

Son cümlesi çok doğru, ama ilkinin yapmadığını ve yapamayacağını daha IMF ilk tanışma toplantısında gördük.

Bırakın "evini düzenlemeyi" yatağının nasıl düzenleneceğinde de IMF'yi dinliyor.

Doğru, IMF **"Ölen ölür, kalan kalır"** diyor, peki, IMF ile hiçbir konuda uyumsuzlukları bulunmadığını söyleyenler ne diyor? Onlar da "ölen ölür" diyor. Bilerek, tahammüden Türkiye halkını açlığa mahkum ediyor. Bugünden açlıktan ölümlerin sorumlusunun kendisi olacağını da ilan ediyor.

DİRENMEK, SORUMLULUĞUMUZ GÖREVİMİZDİR

direnme savaşında

3. yıl

788. gün

Bugün F tipi hapishanelerin hücrelerinde tutulan biz devrimci tutsaklar, buraya kan ve ateşin içinde getirildik. F tipi hapishaneleri açmak için bulduğumuz hapishaneler yakılıp yıkıldı. Ama daha önemlisi, bizi F tipi hapishanelere direnişsiz sokmak, daha açıkçası, gözümüzü korkutmak, bizi yıldırma, sindirmek, direnişimizi kırmak için, yakıp yıktıkları hapishaneleri katliam arenasına çevirdiler. Kurşunlar yağdırdılar üstümüze. Alev makinalarıyla yaktılar. Binlerce gaz bombasıyla boğmaya çalıştılar. Öldük, kan gölüne çevrilmiş mallarda sürüklendik, yaralarımızla işkencelerden geçirildik.

Bizler, **19 Aralık sabahı** tüm ülkenin, tüm dünyanın şaşkınlık, korku ve öfke dolu bakışlarıyla TV ekranlarından seyrettiği hapishanelerin içindeydik.

19 Aralık'ta "teslim olun" çağrısına kitlesel bir kahramanlıkla verdik cevabımızı. Bedenlerimizi siper ederek, oligarşinin terörünün kitleleri sindirmesinin önünde durduk. Eğer 19 Aralık tarihimize yalnız bir katliamın adı olarak geçseydi, katliamcılar ve IMF bundan çok memnun olacaktı. Buna izin vermedik. Kahramanlık, bizim o anda yerine getirmemiz gereken sıradan bir görevdi. Kahramanlığı sıradanlaştırdık.

Bu saldırının sadece hapishanelerdeki devrimcilerle sınırlı olmadığını biliyorduk (öyle de olsaydı, yine direnecektik elbette). Ama saldırı bizi aşan amaçlara sahipti. Halk'tı sözkonusu olan, vatan'dı. Halkımız için öldük. Halkımız için direndik.

Nerede zulüm varsa, orada direniş de olmuştur. Tarih böyle yazar hep.

Onlar tarihin işte bu yanını yoketmek istiyorlardı. Yani hem zulmedeceklerdi, hem de direnen, isyan eden kimse olmayacaktı.

Biz binlerce yıllık tarihin, **21. yüzyılın başındaki temsilcileriydik.**

Bilirdik ki, direnişin olmadığı yerde umut da kalmaz. Direnişin olmadığı yerde, çaresizliğin batağında çürüyebilir bir halk. Sayısı değil 65 milyon, yüz milyonlarca da olsa, onu çaresizlikten kurtaracak tek şey, umutsuzluktan kurtaracak tek şey, direniş ve gelecek için savaşanların olmasıdır. Kısacası, 19 Aralık sabahı karşı karşı kaldığımız vahşet karşısında, işte bunun hesabını yaptık biz; umudun yokedilmesine, Türkiye halklarının umutsuzluk bataklığına gömülmesine izin veremedik.

Bu kadar büyük bir hesabın yanında kişisel kaygıların, korkuların lafı bile olmazdı. Bunun için o kadar büyük bir cüretle öldük, bunun için o günden bu yana aynı cüret ve kararlılıkla direnmeye devam ediyoruz.

Halkına, ülkesine karşı sorumluluk duyan her devrimcinin yapması gerekeni yaptık biz sadece. Onlarca şehit, yaralı verdik.

19-22 Aralık'tan bize kalan, halkımızın karşısında başımız dik, alnımız açık olmanın gururu ve onurudur. Bizim her zaman sahip olmak istediğimiz de budur.

19-22 Aralık; Tecrite Karşı Mücadele Günleri

TAYAD'lı Aileler, 19-22 Aralık günlerini "Tecrite Karşı Mücadele Günleri" olarak ilan ettiler. Bu çerçevede ülkemizde TAYAD'lı Aileler, yurtdışında da TAYAD Komite tarafından ve yine farklı kurumların, örgütlerin de katılımıyla çeşitli etkinlikler gerçekleştirilecek.

Aşağıda TAYAD'lı Ailelerin "Tecrite Karşı Mücadele Günleri" açıklamasını yayınlıyoruz.

19-22 Aralık, Türkiye'de eşi görülmedik bir vahşetin günüdür.

19-22 Aralık, Türkiye hapishanelerinde en büyük hapishane katliamının gerçekleştirildiği gündür.

19-22 Aralık, hapishanelerinde **TECRİT** uygulamasının resmen başlatıldığı gündür.

Tecrit uygulamasının yolu, hapishanelerin maltaları kan gölüne çevrilerek açılmıştır.

TECRİT, halkımızı açlığa mahkum eden, ülkemizi emperyalizmin yağmasına açanlar için, pervasızca böyle bir katliam kararını alacak kadar önemlidir.

Bu ise bize, tecrite karşı mücadelenin, haklar ve özgürlükler açısından, halk olarak geleceğimiz açısından ne kadar önemli olduğunu göstermeye yeter.

İşte bu nedenle, 19-22 Aralık Günlerini;

- yeni 19-22 Aralık'lar yaşamamak için,
- 19-22 Aralık'ları gerçekleştirenlere karşı adalet isteğimizi haykırmak için,
- ve; 19 Aralık'la uygulanmaya başlanan ve bugüne kadar hapishanelerde ve dışarıda yüzü aşkın insanımızı öldürerek, binlerce insanımız hakkında hapis cezaları verilerek, baskıyla, tehditlerle, yasaklarla sürdürülen

"TECRİT"e karşı Mücadele Günleri olarak ilan ettik.

TECRİT, sadece hapishanelerle, sadece tutuklu ve hükümlülerle sınırlı bir politika değildir. Tecrit, tüm halkı sindirmeyi, örgütsüzleştirmeyi, bölüp parçalamayı, bireycileştirmeyi amaçlayan politikanın temel halkalarından biridir.

Sonuç: Tecrite karşı mücadele, herkesin mücaledesidir.

Hak ve özgürlük isteyen, ekmek ve adalet isteyen, bağımsızlık isteyen herkes bu ülkede hapsedilebilir. Herkes yarın tutuklu veya hükümlü olabilir.

Ama tecrit, yalnız hapishanelerdeki bir "tehdit" in adı değildir. Hayatın her alanında bizi örgütsüzleştirmek, sindirmek, beynimizde, yüreğimizde iyi, güzel, doğru olan ne varsa, onları "değiştirmek" isteyen bir politikadır.

Bu anlamda tecrite karşı mücadele, hayatın her alanında örgütsüzleştirilmeye, bireycileşmeye ve zulme karşı mücadeledir.

TECRİT, halkları, en dinamik, en güçlü kesimlerinden başlayarak **ÇÜRÜTME** politikasıdır. Tecrit politikasında, herkesi içinde hapsedmek üzere hücreler yapılır. Devrimci tutuklu ve hükümlülerin hücreleri demirden, betondan, dışarıdakilerin hücreleri ise, DGM'lerle, TCK'yla, sansürle, korkular ve kaygılarla örülmüştür.

Sonuç: Hücreler, hem içeride, hem dışarıdadır. Tecrite karşı mücadele, hem içeridekilerin, hem dışarıdakilerin görevidir.

TECRİT, yalnız Türkiye'nin sorunu değildir. Tecrit, emperyalizmin tüm dünya çapında uygulamaya koyduğu bir politikadır. İspanya'dan İtalya'ya, Almanya'dan İngiltere'ye kadar birçok Avrupa ülkesinde, birçok yeni-sömürge ülkede, zaten halen yürürlükte olan bir politikadır. Dünyanın tüm ülkelerindeki devrimciler, küreselleşme

karşıtları, bugün değilse bile yarın bu saldırının hedefi olacaklardır.

Sonuç: Tecrite karşı mücadele, yalnız Türkiye halklarının değil, tüm dünya halklarının mücadelesidir.

Tecrite karşı mücadele, “Direnen Türkiye”nin bugünkü simgesidir!

Türkiye, 19 Aralık 2000 sabahında, halka karşı gerçekleştirilen bir saldırıyla uyandı.

Eğer bu saldırı, Türkiye’yi teslim alamadıysa, o gün o saldırı karşısında kahramanca direnen evlatlarımız sayesinde.

Hapishanelerdeki oğullarımız, kızlarımız, eşlerimiz, düşman topraklarına karşı düzenlenen bir saldırıyı andıran bu saldırı karşısında, canlarını ortaya koyarak direndiler.

O günden bu yana da, F tipi Nazi kamplarında tecrite karşı direniyorlar.

Hak ve özgürlüklerden yana olan herkes,

İnsan haklarını savunan herkes,

Tüm devrimci, demokrat, ilerici, sosyalist, yurtseverler,

Bağımsızlıktan, demokrasiden yanayım diyenler;

Ekmek, adalet ve özgürlük isteyen tüm halkımız;

Tecrite karşı mücadele **HEPİMİZİN** mücadelesidir.

TAYAD’lı Aileler olarak, hepinizi, **19-22 Aralık Tecrite Karşı Mücadele Günleri** çerçevesinde yapacağımız eylemlere, toplantılara katılmaya, desteklemeye çağırıyoruz.

F tiplerinde iki yıldır **TECRİT** uygulayan; **TECRİTİ**, hayatımızın her alanına yaymaya çalışan katliamlara, işkencecilere, Nazi kafalı yönetenlere,

- zulüm karşısında susmayacağımızı, sinmeyeceğimizi;

- örgütsüzleşmeyi, bireycileşmeyi kabul etmeyeceğimizi;

- dört duvar arasındaki bağımsızlık ve hürriyet savunucularını yalnız bırakmayacağımızı gösterelim!

TECRİT’e karşı, birliğimizi, dayanışmamızı, örgütlülüğümüzü, direnişimizi büyütelim.

TAYAD’lı Aileler

F TİPLERİNDE, HASTANELERDE ÖLÜM ORUCUNU SÜRDÜREN DİRENIŞÇİLER

Siz bu satırları okurken, onlar saniye saniye ölüme yürümeye devam ediyorlar.

Ekim ayında yayınlamıştık en son direnişçilerin listesini. Onların içinden dördü şehit düştü. Ve onlara, Zehra Kulaksız Ölüm Orucu ekibiyle yeni direnişçiler eklendi.

İçlerinde kimileri, ölümün hemen eşliğinde. Tecrit kalkacak, düşüncelerimizle inançlarımızla yaşayacağız diyorlar o eşikte. Ya öyle yaşayacaklar, ya ölecekler!

Berkan ABATAY (4.Ekip)

Mehmet KARAMAN (6.Ekip)

Tanju METE (6. Ekip)

Özlem TÜRK (7. Ekip)

Yavuz ATEŞ (8. Ekip)

Nihat PALABIYIK (8. Ekip)

Mesut AKBULUT (8. Ekip)

Ali ŞAHİN (8. Ekip)

Sinan AKBAYIR (8. Ekip)

Şengül ARSLAN (8. Ekip)

Yusuf ARACI (8. Ekip)

Zehra Kulaksız Ölüm Orucu Ekibi

Kandıra F Tipi: Kemal Gömi

Tekirdağ F tipi: Ümit Günger, Erkan Bülbül

Sincan F Tipi: Mürsel Kaya

İzmir Kırıklar F Tipi: Ali Kılınç

Kütahya Hapishanesi: Ayşe Sultan Yazıcı

Bakırköy Tutukevi: Eylem Göktaş

Manisa Kapalı Hapishanesi: Sibel Şahanoğlu

Mihri Belli, Feride Harman'ı ziyaret etti:

“Onursuzluk F tiplerini direnişsiz kabul etmekti, Türkiye onurunu kazandı”

yeniler grevi terkedenlerdir. Muharebeler; zaferler ve yenilgilerle olur. Görevi terkederken bu muharebeyi kaybettik ama savaşı biz kazanacağız deselerdi daha doğru olurdu.” dedi ve dünyadan örnekler verdi.

“Geleceğe umutla bakabiliriz”

Feride'nin kendi elleriyle yaptığı kır çiçeklerinden demeti alan Mihri Belli, *“Feride gibi onurlu ve güzel insanlar varoldukça geleceğe umutla bakabiliriz”* sözleriyle, yaşlı, genç tüm bir devrimci neslin duygularını ifade ederken, yine ziyarete geleceğini belirterek, “savaş kazanılacak” dedi.

İncecik beden ve umut

Malatya Hapishanesi'nden Ankara Numune'ye, Ankara'dan İstanbul'daki evine taşıdığı direnişte günleri hücrelerini eriterek, bedenini incelterek tüketiyor Feride. Canlılığını, umudunu, direnişin yaşam damarlarına sarılışını gözlerindeki ışıltılara veriyor. Bir karanfil alıp ziyaretine gidenler, gözlerindeki umudu içiyorlar doya doya. O ve O'nun gibi direnenler oldukça, Türkiye halkının geleceğinin yokedilemeyeceğine tanık oluyorlar. Bu, Feride'ye yetiyor zulmün üstüne üstüne yürüyüşünü sürdürmek için...

Feride Harman direnişinin 511'inci gününe girdi. Feride'nin 9 Aralık Pazartesi günü ziyaretçisi, ömrünü Türkiye'de sosyalist mücadele içinde geçiren ve halen bu mücadelesini SDP'de sürdüren **Mihri Belli** idi.

Feride ile tanışması sırasında, “sizin köyünüz benim kırvemdir” diye sözlerine başlayan Belli, “Ferideler varoldukça bu ülke batmaz” diyerek, direnişin özet bir anlamını dile getirdi.

En büyük onursuzluğun F tiplerini direnişsiz kabul etmek olduğunu belirten Mihri Belli, direnenlerin sayesinde, *“Türkiye onurunu kazandı, tabi direniş kazanmıştır”* dedi. Direnişi bırakanlara ilişkin düşüncelerini de kısaca belirten Mihri Belli, *“hedefimize ulaştık di-*

ZELİHA İÇİN “YEDİ YEMEĞİ”

30 Kasım'da şehit düşen Zeliha Ertürk “Yedi Yemeği” ile anıldı. 7 Aralık'da Gazi Mahallesi'nde yapılan yemekte arkadaşları ve akrabaları ailesini yalnız bırakmazken, dini geleneklerin yerine getirilmesinin ardından Zeliha'ya ilişkin kısa bir konuşma yapıldı.

Daha sonra özel araçlarla mezarlığa gidilip Zeliha'nın mezarına karanfiller bırakan kitle, saygı duruşuyla Zeliha nezdinde bütün kahraman şehitleri andı.

Katliamcılığa Toleransınız Ne Kadar?

Bayrampaşa'dan sonra Ümraniye'de de 19 Aralık'ta ölen 5'i tutsak, 1'i asker 6 kişinin devletin kurşunlarıyla öldüğü belgelendi. Katiller hala yargılanmayacak mı?

19-22 Aralık katliamının üzerinden iki yıl geçti. Devletin bütün yalanları büyük gümbürtülerle çöktü. Geçen hafta (9 Aralık) Üsküdar 1. Ağır Ceza Mahkemesi'nde yapılan Ümraniye operasyonunun duruşmasında da, bilinen bir gerçek daha belgelene- miş oldu.

Tutsaklarda bulunduğu iddia edilen bütün silah- ların balistik incelemesi sonucu temiz çıktığı, yani katliam operasyonunda ölen tutsaklar; Ahmet İbili, Ercan Polat, Alp Ata Akçayöz, Umut Gedik ve Rıza Poyraz'ın ve asker Nurettin Kurt'un bu silahlarla öldürülmediği belgelendi.

Hatırlanacağı gibi, cesetler üzerinde yapılan otopsilerde, ölümlerin G-3 ve kaleşnikof gibi uzun namlulu silahları ifade eden, "yüksek kinetik ener- jili silahla" öldürüldüğü yeralmıştı. Şimdi gerçek daha da berrak olarak ortada duruyor;

DEVLET ÜMRANIYE'DE, 1'İ KENDİ ASKERİ OL- MAK ÜZERE 6 İNSANI KURŞUNLAYARAK, GAZ BOMBALARIYLA BOĞARAK KATLETMİŞTİR.

Bu gerçeğin üzerine söylenecek hiçbir söz yok- tur. Yapılacak olan, hukukun olduğu yerde, yapıl- ması gereken vardır; KATİLLERİN DERHAL TU- TUKLANMASI, YARGILANMASI VE TOPLU KATLI- AM SUÇUNDAN YARGILANMALARI.

"İşkenceye sıfır tolerans" diyen AKP hükümetinin katliama toleransının ne kadar olacağını göreceğiz.

İddianame çürümüştür; Katiller sanık sandalyesine!

9 Aralık'ta Üsküdar 1. Ağır Ceza Mahkeme- si'nde görülen duruşmaya sanık olarak yargılanan tutsaklardan bir bölümü getirildi. F tiplerinde bu- lunan tutsakların duruşmaya katılmak istediklerini defalarca dile getirmelerine, duruşmanın büyük bir salonda yapılmasını talep etmelerine rağmen, mah- keme hukuk komedisini sürdürmede ısrarlı.

Esasen mahkemenin kendisinin hiçbir dayanağı kalmamıştır. Savcılık iddianemesi, tutsakların isyan çıkardığını, çatıştığını, devletin başka çaresinin kal- madığını..." vb. dışında hiçbir somut delili yoktur. Bütün bunların ne kadar büyük bir yalan olduğu da

bugün daha net ortaya çıkmıştır.

Duruşmada sanık olarak ifadesi alınan,

Gülsüm Yıldız'ın dile getirdiği gibi; *"Biz küçük bir odada 140 kişiydik. Odanın etrafı ateşe verildi, fırın gibiydi. Hitler'in fırınlarını bilir misiniz? Onlar gibiydi. Bize Hayata Dönüş değil hayatı yok etme operasyonu yapıldı. Burada benim yerimde katli- amı gerçekleştirenler olmalıydı..."*

Delil toplamaya gerek yok!

Ümraniye davasının ilk duruşmasından bu yana mahkeme, avukatların taleplerinin tümünü redde- diyor. Çünkü niyetleri, tıpkı bu davanın açıklama- sındaki gibi, katilleri aklamak. Bu duruşmada da, avukatlardan Özgür Gider'in talepleri reddedildi. Peki ne diyordu Gider;

"Askerin mahkeme salonuna silahsız girmesi; Duruşmanın büyük bir salonda, tüm tutsakların katılımıyla yapılması; hapishanede arama yapılmış- sa, sonuçları; hangi noktadan nereye ateş edildiği- nin saptanması; video kasetlerinin izlenmesi -ki ki- min saldıran kimin korunan olduğu görülecektir-; kullanılan si- lah ve mü- himmat liste- sinin getirtil- mesini" talep etti.

Duruşmayı 21 Nisan 2002 tarihine erteleyen mahkeme, bütün bu ta- lepleri gerek- siz buldu ve reddetti. Yani ben delil top- lamak, ger- çek suçluları bulmak, yar- gılamak iste- miyorum di-

yordu mahkeme.

Olay yerinde yapılan Adli Tıp incelemesinde delillerin bilinçli ve planlı bir şekilde nasıl yok edildiği hatırlanacaktır. Ne diyordu **Adli Tıp Bilirkişi Raporu**; “Olay yerinin orjinalitesinin bozulmuş olduğu”... “Koğuştaki yoğun gaz kokusu alındı, ancak göz yaşartıcı gaz bombası veya kalıntısına rastlanmadı.”... “Cezaevi görevlileri, operasyonu yapan ekibin çok sayıda kullanılmış gaz bombasını toplayıp götürdüğünü ifade etti.”

Her şey ortada. Delil bırakmıyor. Profesyonel katiller gibi çalışıyorlar. Bu belge mahkemenin önünde de mevcut, ama buna rağmen operasyon için Ankara’dan özel olarak getirtilen ölüm mangalarına sormuyor.

Üsküdar 1. Ağır Ceza Mahkemesi’nde hukuk komedisi sürerken, mahkeme çıkışında “**Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz**” sloganı atan Kartal Özel Tıp Hapishanesi’nden gelen tutsaklara saldıran askeri görüntülemek isteyen dergimizin muhabirinin filmlerine el konulmak istenmesi, suçluların vahşetlerini gizleme telaşından başka bir anlam taşımıyordu.

AKP iktidarına; Katliamcıları yargılayacak mısın?

Bayrampaşa ve Ümraniye katliamlarında netleşmeyen, her iki hapishanede toplam 17 tutsağı katledenlerin kimler olduğuna dair belgelenmeyen hiçbir şey kalmamıştır.

Ümraniye’de katledilenlerin otopsi raporları ve ortaya çıkan gerçeklere göre;

Ahmet İbili’nin katliam operasyonunu durdurmak için bedenini ateşe verdiğinde, “... vücuduna 8 adet ateşli silah mermi çekirdeği isabet etmiş olup ... ölümünün ateşli silah mermi çekirdeği yaralanmasına bağlı...” olduğu.

Umut Gedik’in “... Ölümünün ... Toksik gazların etkisiyle meydana gelmiş” olduğu.

Alp Ata Akçayöz’ün operasyonun sonunda dışarı çıktığı anda, “uzak atış mesafesinden” yapılan atışlar sonucu, “... 2 adet ateşli silah mermi çekirdeği isabet etmiş olup her birinin.... öldürücü nitelikte olduğu...”

Ercan Polat’ın “... 1 adet ateşli silah mermi çekirdeği isabet etmiş olup... öldürücü nitelikte olan” kurşunlama sonucu öldüğü.

Rıza Poyraz’ın “ateşli silah mermi çekirdeğine bağlı...” olarak katledildiği.

Nurettin Kurt’un (Ölen jandarma) Ahmet İbili’yi

her iki yandan kurşun yağmuruna tuttukları anda birbirlerini vurmaları sonucu “yüksek kinetik enerjili silahla” öldürüldüğü yer aldı.

Tıpkı 6 kadının diri diri yakıldığı **Bayrampaşa** katliamında olduğu gibi devletin katliamı gizlenmezdir. Orada yapılan incelemeler sonucu hazırlanan Adli Tıp raporunda ne diyordu hatırlayın;

“C-1 koğuşunda öldürücü dozun çok üzerinde göz yaşartıcı gaz etkisi açığa çıkmış olduğu,

2. a) ... Gaz bombalarının patlamayla yayıldığı... üzerinde ‘**kapalı yerde kullanmayın, yeterli hava akımı olması gereklidir... Bombayı insan veya yatabilecek malzeme olmayan sahaya fırlat**’ yazısı ... bilindiğine...”

“C-1 koğuşu kolonlarında, duvarlarında, pence-re demirlerinde mermi çekirdeği delikleri görüldü. C-1 koğuşu içinde yapılan incelemede 3. ranzada ve duvarlarda mermi çekirdeği delikleri görüldü. Bunların C-2 koğuşu çatısı ile avlunun iç cephe duvarlarındaki mazgallardan yapılan atışlarla oluşmasının mümkün olduğu görüldü... 2 adet 12 kalibre av fişğine ait plastik tüp tapa...”

“3- a) C-Blok maltası boyunca tespit edilen tüm mermi çekirdeği deliklerini oluşturan atışların, 19.01.2001 tarihli keşif tutanağında da belirtildiği üzere, **idari kısım tarafından** maltanın sonu olan

Hukukçular, hak ve özgürlüklerden yana olanlar, insan hakları savunucuları, zulme karşı olanlar, katliama karşıyım diyenler...;

19-22 Aralık katliamları bu ülkede yaşayan her insanın sorunudur. Katliamcı devletle yüzyüze olan sadece hapishanelerdeki tutsaklar, sadece devrimciler değildir. Bu devlet bütün halkın yaşam hakkını, hak ve özgürlüklerini yok etmektedir.

Katliam duruşmaları; kendi yaşam hakkımıza, hak ve özgürlüklerimize de sahip çıkmanın en önemli zeminidir.

19-22 Aralık katliamının duruşmalarını izleyelim, katılalım, katillerin katliamlarını aklamasına izin vermeyelim.

19. Koşuş yönüne doğru yapılmış olduğu, ters yöne doğru yapılmış atış veya atışlara ait herhangi bir bulgu saptanmadığı,

b) Duvarlar ile pencerelerde ve koşuş içlerinde tespit edilen mermi çekirdeği deliklerini oluşturan **atışların, karışık koşuş çatıları ve/veya avlu iç cephe duvarlarındaki mazgal deliklerinden yapılmış olduğu...**

“... Olay yerinin orjinalitesinin bozulmuş olduğu tarafımızca tespit edilmiştir.... C-14 girişinde çok büyük bir gazete, dergi, kitap yığını görüldü. Görevliler bu yığının yeni oluşturulduğunu ve altında kalan yerde bol miktarda kan lekesi bulunduğunu bildirdi.... C-15: Merdiven girişinde üzeri daha sonra çimento ile kısmen kapanmış, yoğun kan lekesi bulunduğu görüldü.”

İŞTE SUÇ BELGELERİ! İŞTE DELİLLERİ YOKETMEK İSTEMELERİNİN KANITLARI...

KURŞUNLAYARAK, DİRİ DİRİ YAKARAK, GAZ BOMBALARIYLA BOĞARAK KATLİAM SUÇU İŞLEYENLERİN KİM OLDUĞU DEVLETİN TUTANAKLARINDA, BELGELERDE MEVCUT!

BAŞTA BAYRAMPAŞA VE ÜMRANİYE OLMAK ÜZERE HAPİSHANELERDE KATLİAM GERÇEKLEŞTİRENİ, KATLİAMLARINI YALANLARLA GİZLEMeye, MADURLARI YARGILAYARAK AKLAMAYA ÇALIŞANLARI SANIK SANDALYESİNE OTURTMA YAN HİÇBİR İKTİDAR, HİÇBİR HUKUK; “**BEN İŞKENCEYE KARŞIYIM, TEMEL HAK VE ÖZGÜRLÜKLERİ SAVUNUYORUM**” DİYEMEZ!

AKP’liler TAYAD’lı Ailelerden Neden Kaçıyor?

Bir önceki hafta İstanbul’daki AKP il ve ilçe teşkilatlarıyla görüşmeye giden TAYAD’lı aileler, karşılıklı muhatap bulamamışlardı. Bu hafta da AKP’lilerle görüşmek istediler. Çoğu ilçe binasının “bayram nedeniyle” kapalı olduğunu belirten TAYAD’lılar, Çağlayan’daki il merkezinde de “yetkili” bulamazken, görüşme isteklerini iletmis olmalarına rağmen, AKP’li yöneticilerin kendilerinden kaçtığını belirttiler.

Görüş(eme)melere ilişkin bir açıklama yapan TAYAD’lı Aileler, il binasında “böyle gelmez, gelmenin bir zamanı ve usulü var” diyen yetkiliye şu sözlerde tepki gösterdiler:

“AKP’ye nasıl gitmeliydik... Evet normal koşullarda bu anlaşılabilir... Ama ölüm zaman tanımıyor... Geçen hafta AKP’lilerle görüşürken o görüşme esnasında ölüm orucunda iki insanın yaşamının kaybettiğinin haberini aldık.”

Sorundan Kaçamazsınız

AKP’li yöneticilerin kendileriyle görüşmesi için daha kaç kişinin ölmesi gerektiğini soran TAYAD’lı Aileler, AKP’lilerin tutuklu ailelerinin karşısına çıkmaktan kaçtığını belirttiler ve, “*besbelli ki emir büyük yerden*” dediler.

“Çocuklarımız, yakınlarımız ölmeye devam ettiği sürece, diğerlerinin yakasını bırakmadığımız gibi AKP iktidarının da yakasını bırakamayacağız” diyen TAYAD’lı Aileler, sorundan kaçarak, görmezden gelerek ölüm orucunda 101 insanın yaşamını yitirdiği gerçeğinin unutturulamayacağını dile getirdiler.

Nereye Kadar ve Neden Kaçılıyor?

101 insanın şehit düştüğü, yüzlercesinin sakat bırakıldığı bir direnişi kimse yok saymadı. Yok saymaya kalkışanların kendileri yok şimdi. Ancak, böyle bir sorun üzerine herhangi bir iktidarın çözüm bulması için ailelerin görüşmelerine, çağrılar yapmalarına dahi gerek olmamalıdır. AKP, bu ülkede yaşanan hiçbir soruna karşı kafasını kuma gömerek yönetemez. Kimi çevrelere mesajlar verebilir, kendini kanıtlama alanı olarak ölüm oruçlarını kullanabilir, katliamı sürdürebilir, ama zulüm iktidarlarının baki olamayacağı gerçeğinden kurtulamaz.

“*Siyaset sorun çözme sanatıdır*” diye diye, Avrupa kapılarında hak ve özgürlük nutukları atmanın, Cemil Çiçek’in demagogilerinin ölümler karşısında hiçbir kıymeti harbiyesi yoktur. Tecrit sürüyor, ölümler sürüyor; bu çıplak gerçeğe AKP’nin bir çözümü var mı?

“Diri diri yaktılar”ı ilk duyuran **Birsen Kars** anlatıyor: **Aklımda diri diri yakılan altı kadın...**

Türkiye’de yaşananlara gözünü, beynini, yüreğini kapatmayanlardan. O’nu tanımayan yoktur sanırız. 19 Aralık katliamını ambulansın inerken “6 kadını diri diri yaktılar” diye haykırarak ilk kez dünyaya duyuran O’ydu. Birsen Kars şimdi dışarıda. Aradan tam iki yıl geçti. Katliamın yıldönümü geldi çattı. Birsen ile, katliamı, ambulanstaki o görüntüyü, beyinleri işleyen haykırışını konuştuk.

**DÜN:
19 Aralık
2000**

Belki bir tek kelime, bir cümle halka bu vahşeti ulaştırabilirdi...

Ambulansın kapısındaki görüntünüz 19 Aralık’ın, “diri diri yaktılar”ın simgesi oldu. Önce tam o anı anlatabilir misiniz? Ne durumdaydınız, ambulans kapısı açıldığında ilk ne düşündünüz?...

BİRSEN KARS: Bizi parça parça koğuştan çıkartmışlardı. Boş, üstü kapalı bir yere götürdüler. Zaten hastaneye kaldırılma konusunda uzun tartışma yaşandı. Beni Bayrampaşa Hastanesine götürdüler. Ambulansla önce yalnızdım. sonra kolundan yaralanan bir arkadaşı getirdiler. Ambulanları tükenmişti herhalde. “Sen ayakta durabilir misin” diye sorular.

Arkadaş kolundan çok kan kaybettiği için durumu iyi değildi. O an için ambulansa bindirilsek de nereye götürüldüğümüzü bilmi-

yordum. Çünkü **aklımda diri diri yakılan altı kadın vardı.** Gülseren’ler, Özlem’ler vardı. O an bütün düşüncelerim ve duygularım onlara yönelikti. Ambulans hareket ettiğinde Bayrampaşa hapishanesini geride bırakıyorduk. Sadece hapishaneyi değil tabi ki. Orada diri diri yakılan altı arkadaşımızı geride bırakıyorduk. Haber alamadığım yaralı ve şehit erkek arkadaşlarımızı geride bırakıyordum. Çıkış anı onlarla doluydu benim içim. Hastaneye götürülme süresi boyunca da ambulansın dışarıyı seyrederken **alevlerin ortasındaki altı kadın geliyordu hep aklıma.** Onlarla yaşadıklarım, onlarla paylaştıklarım...

Ambulans hastanenin önünde durdu. Kapı açıldı. Ne söyleyeceğim gibi bir şey geçmemişti aklımdan. Kapı açılıp birden kameralarla karşılaşınca o anda. **Böylesi büyük bir vahşeti duyurmak gerekiyordu.** Ben bunu anlatmalıyım, 6 kadının nasıl yakıldığını mutlaka halkımıza ulaştırmalıyım. Çok hızlı bir şekilde o an bir yandan bunu düşündüm. Bir yandan arkadaşlarımla olan anılarımı düşündüm. İçeride kalmışlardı, yanmışlardı, isimleri de biliyordum. Yine de bir umut kurtulan olmuştur dedim. İsimleri söylersem anaları duyup yürekleri yanmasın... Tereddüt ettim, vazgeçtim. “Bizi” dedim önce, sonra bizi demek 6 yoldaşımızı tam ifade etmiyordu. Onun için **“6 kadını diri diri yaktılar” dedim.** Bunlar o kadar hızlı bir biçimde geçti kafamdan. Ama aynı zamanda, medyada yayınlanmayacak, o kadar büyük bir vahşet yaşanmış ki, hatta bu vahşet medya aracılığıyla meşrulaştırıl-

Ambulans hastanenin önünde durdu. Kapı açılıp kameralarla karşılaşınca o anda. Böylesi büyük bir vahşeti duyurmak gerekiyordu. Çok hızlı bir şekilde bunu düşündüm. İçeride kalmışlardı, yanmışlardı, isimleri de biliyordum. Yine de bir umut kurtulan olmuştur dedim. İsimleri söylersem anaları duyup yürekleri yanmasın... “6 kadını diri diri yaktılar” dedim. Bunlar o kadar hızlı bir biçimde geçti kafamdan. Söylemek gerekiyordu. Belki bir tek kelime, bir cümle bile halka bu vahşeti ulaştırabilirdi...

maya çalışacak diye düşünüyordum. Yine de söylemek gerekiyordu. Belki **bir tek kelime**, bir cümle bile halka bu vahşeti ulaştırabilirdi. Ve öyle anlık ve doğallığında söylendi bu sözler.

Büyük bir acıydı...

Bu vahşetin halk tarafından duyulmasını ve bilinmesini istiyordum. Yani bu evet büyük bir acıydı, ama yine bu aynı zamanda bu ülke gerçekliğini gösteriyordu. 6 kadın savunmasız bir halde gecenin bir saatinde kurşun yağmuruna tutularak, gaz bombalarının altında kaldılar ve yetmedi diri diri ne olduğu bilinmeyen kimyasal gazlarla yakıldılar. Bu tabi ki, **Hitler'in gaz odalarını ve fırınlarını hatırlatıyordu**. Belki de çok daha modernleştirilmiş haliydi. Bunlar bilinmeliydi. Böyle bir vahşeti devlet yapmıştı. Biz tecritin kaldırılması için direnme hakkımızı kullanmıştık. Evet direneceğiz bu ülkede denmişti. Ama böyle bir vahşet karşısında, diri diri yakılma gerçeği karşısında mutlaka halkın yapacağı bir şeyler vardı. Mutlaka bu gerçeği anlatacaktı. Ben bu duygularla o an hareket ettim.

Yandığımızı anladığım an...

Peki o güne dair, ki aradan yaklaşık iki yıl geçti, aklınızda neler, gözlerinizi bir an kapatınca hangi anlar, hangi sözler geliyor aklınıza?

Gözümde canlanan, yanmaya başladığımı anladığım an Gülseren'e **"Yanıyoruz!"** değişim ve onun o anki bakışları... İlk bu oluyor. Yine onların içerde kaldıkları anons edildiği an geliyor aklıma. Seyhan'ın yaptığı espriler, neşesi, Özlem'in yine bir o kadar neşesi... Sarılma anımız o an onunla...

Evet o an! 19 Aralık sabahı. Ve tam gün ağarmaya başlarken biz hep bir ağızdan **"Gündoğdu hep uyandı"** diye bir marş vardı, onu söyledik. **Karşımızda silahlar** vardı. Bombaatarlar vardı ve bunlar sürekli kullanılıyordu. Ve sayısızca Özel

Tim. Biz küçük bir koğuşun önünde dizilmiş sadece sloganlarımızla direniyorduk. Ve gün ağarırken bu marşı söylerkenki anımız hiç aklımdan çıkmıyor. O aslında bir tabloydu. O gün niye bu vahşet yapıldı? **27 kadındık**, bir gece savunmasız, silahsız uykusunda uyandırılmışız, karşı tarafta her türlü silaha sahip olan timler... Biz bütün bunlara meydan okurcasına marş söylüyoruz. O an gerçekten kendimi çok güçlü hissettim.

Bu tablo düşüncelerimizin gücünü anlatıyordu. Yoksa niye sabah uykudayken bizi bombalarla uyandırıyorlar. Acizliği hissediyorduk. Düşüncelerimiz, bağımsız bir vatan, özgür bir yaşam. İşte bunca vahşetin karşımıza çıktığı an bu düşünce karşısındaki acizliği gördük ve yaşadık. Bu duygu-yu çok yoğun bir biçimde yaşadım. Çünkü ortada haksız, gayri meşru bir durum var. Ölmek o kadar zor değildi. Çünkü o düşünceler doğru düşüncelerdi, halk için olan düşüncelerdi, savunmak çok büyük bir onurdu. O onuru yaşıyordum.

Gaz verilirken son bir sigara içtik

Direniş saatler boyu sürdü. Gaz bombaları peş peşe atılıyor. Ama o anda Ümraniye'de şehit düşen Mecit'in yaptığı bir şey vardı. O anda cebinden sigarasını çıkartıyor ve son sigarasını içiyor. Herkes onu hatırlayarak cebini yokluyordu. **Son bir sigara içmek istiyorduk**. Bir tane sigara çıktı. Gaz verilirken sigarayı içtik. O gün o sigarayı içenler arasında Gülseren vardı, Özlem vardı... Zaten hepimiz bir aradaydık ve sırtlarımızı ranzaya dayamış ve o bir tek sigarayı paylaşmıştık. O an hiç gitmiyor gözümün önünden.

Mazgallardan askerlerle burun burunaydık. Küfür ediyorlardı. Bize, analarımıza yöneldikleri anda Şefi-nur öfkeyle fırladı

**BUGÜN:
11 Aralık
2002**

Ayrı bir gazdı bu. Tavandan sarkıtılan demir kafesli bir şeyin içinden çıkıyordu. Birden siyah, gri bir duman yükseldi. Birden koğuşun ısı yükseldi. Alev yoktu. Değdiği yeri yakıyordu. Hava akımının olduğu yerdeki insanları daha çok yaktı. Yanma olayı o kadar hızlı gelişti ki... O gaz verilmeye ve benim de yanmaya başladığım zaman alev yoktu. Havalandırmaya çıktığımız anda artık koğuştan alevler yükseliyordu... O alevi seyretmek insanın içini dağlıyor. 6 kişinin içerde kaldığını biliyorsun...

ve izin vermedi saldırmalarına. Kendi annesi gibi bütün analar bir değerdi onun için...

Yanma olayından çok kısa süre önce bir arkadaşımız kolundan yaralanmış, kan kaybediyordu. Yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu, kötüleşiyordu. Ama operasyon devam ediyor, bombalar atılıyor, kurşunlar yağıyordu. Gülser bu anda ayağa kalktı. Zaten çok yakınımdaydı. Ayağa kalktı ve bağırdı. **"Öldürün, öldürmek istiyorsanız"** diye bağıarak onların saldırmalarına meydan okuyordu.

O alevi seyretmek insanın içini dağlıyordu

Aşağıya indirildikten sonra kendime gelmiştim. Sonra arkadaşlar bana su dökmeye başlamışlardı. O an Hamide geldi yanıma, omuzuma vurdu ve "Gülseren" diye ağıtlar yakmaya başladı. Aynı zamanda abisinin eşiydi. O an o yüzündeki acı unutulacak gibi değildi. Arıyordu sürekli koğuştta ve diğer yerlerde dört dönerek. Havalandırmaya çıkmıştık. Koğuş artık alev alev yakılmıştı. Biz içerdeyken henüz yangın yoktu. Sadece koğuşun o gaz verilen camlarından alevler çıkıyordu. O alevi seyretmek insanın içini dağlıyor. 6 kişinin içerde kaldığını biliyorsun. O altı kişi her şeyini paylaştığın, yıllarını birlikte geçirdiğin, birlikte kahkaha attığın, dertlerini paylaştığın insanlar. Bunun da ötesinde birlikte yola çıktığın insanlar.

Gaz bombalarının dışında bir gaz

Gaz verildiğinden bahsettiniz. Gaz bombalarının dışında bir de gaz mı veriliyordu içeriye?

Ayrı bir gazdı bu. Zaten o tavandan sarkıtılan demir kafesli bir şeyin içinden çıkıyordu. Koğuşun

içine doğrudan atılan bir şey yoktu. Hakimiyet tamamen ellerindeydi. Oradan içeriye gaz sıkıldı. Birden siyah, gri bir duman yükseldi. Birden koğuşun ısısı yükseldi. Alev yoktu yani. Değdiği yeri yakıyordu. Gaz olduğu için hava akımının olduğu yerdeki insanları daha çok yaktı. Yani gaz bombası değil **ayriyetten verilen hızla yakan bir gazdı.** Yanma olayı o kadar hızlı gelişti ki... O gaz vermeye ve benim de yanmaya başladığım zaman **alev yoktu.** Havalandırmaya çıktığımız anda artık koğuştan alevler yükseliyordu.

Sonuçta o koğuş yakılmadan bizim gazla yakıldığıımız gerçeği gizlenemezdi. Onun için koğuş artık alevler içindeydi. O zaman çok daha ortaya çıkabilirdi. Koğuşta hiçbir yanık yok iken biz nasıl yanabilirdik?

O alevler tüm anıları canlandırıyordu ve artık 6 yoldaşımın olmadığını, onların o alevler, içinde olduklarını ve artık birlikte ağlayıp birlikte gülemeyeceğimizi anlatıyordu. Bir yandan da bize tazyikli su sıkılıyordu. Yanan koğuşun üzerine su sıkılmıyordu. Sıkılsaydı belki, belki... Birileri canlı kurtulabilir. **Sürekli bağıırıyorduk "koğuşa sıkın" diye. "Koğuş yanıyordu orada 6 arkadaşımız var" diye. Sıkmadılar.** Yangın azaldıkça, yaşayabileceklerine dair umutlarımız da tükeniyordu. Ve biz havalandırmada halaya durduğumuzda eskiden **ateş yakarak havalandırmadaki halaya durduğumuz anlar geliyordu aklıma. 6 yoldaşımızın aleviydi o.**

Bu arada arkadaşlar biz yaralıları daha güvenli bir yere götürmeye çalışıyorlardı. Çünkü çıktığımız anda yaralarımıza kurşunlar sıkıyorlardı. O sahiplenme her ne olursa olsun herkesin kendi acılarını bir kenara koyması, birbirini korumaya çalışması o gün hatırlanacak güzel anlardan biriydi. Yine biz o koğuştan diğerine geçerken kafama taş

Tam gün ağarmaya başlarken biz hep bir ağızdan "Gündoğdu hep uyandık" diye bir marş vardı, onu söyledik. Karşımızda silahlar, bombaatarlar vardı ve bunlar sürekli kullanılıyordu. Ve sayısızca Özel Tim. O aslında bir tabloydu. 27 kadındık, bir gece savunmasız, silahsız uykusunda uyandırılmış. Karşı tarafta her türlü silaha sahip timler... Biz bütün bunlara meydan okurcasına marş söylüyoruz. O an gerçekten kendimi çok güçlü hissettim. Bu tablo düşüncelerimizin gücünü anlatıyordu.

attılar, kafam yarıldı ve kanamaya başladı. İşte bu kadar çaresizlerdi. Söyleyecek bir şey bulamıyorum. O kadar silah, bomba yakıp, yıkmak... Vahşete rağmen öyle bir kinle dolmuşlar ki bize taş atarak bu saldırganlıklarını, devletin ruh halini ortaya çıkartan o kadar simgesel bir olaydı ki...

Tabi koğuştan çıkarken bu bambaşka birşeydi. O koğuştan çıkmak demek Şefinur'ların orda kalması demekti. Bizi zorla parça parça kopartarak ve sürük-lüyerek döverek çıkardılar. Çok büyük bir acı verdi.

Katliamla ilgili sürmekte olan bir dava var. Siz mahkemelere çağırıldınız mı hiç? "Sanık" olarak mı yazdılar dava dosyasına?

Bir dava Bayrampaşa'da direnen tüm tutsaklara açıldı. Ve sanık halinde tüm direnen tutsaklar bu davada. Suç duyurusunda bulunduk. Ancak çok geç açılan bir dava oldu. Bu davada da katliamı yapan gerçek katiller değil de katliamla ilgisi olmayan gardiyanlar yargılanıyorlar. Zaten devlet bu operasyonun özel bir timle gerçekleştirildiğini kendi ağzıyla ifade ettiği halde bizim suç duyurumuz karşılığında olayla ilgisi olmayanlar yargılanıyor. Ben de sanık olarak, işte devlete isyan etmek, cezaevinde isyan çıkartmak... Yargılanıyoruz. Aslında iddianame incelendiğinde bile içindeki çelişki ortaya çıkar. Bu iddianemede 6 Aralık'ta karar alındığı ve resmi yazışmaların başladığını ifade ediyor ve aynı zamanda bizim isyan çıkardığımızdan bahsediyor. **Yani burada harekete geçen biz değiliz, devlet.** Biz uykumuzda uyuyorduk, uyandırıldık, kurşunlandık, bombalandık ve yakıldık... Eşine dünyada az rastlanacak büyük bir vahşetin bir biçimiyle gizlenmesi gerekiyordu. Bunun en kolay yolu da maduru sanık haline getirmekti.

Katliamın, o günün, sizin sonraki günlük yaşamınıza yansıması nasıldı?

Ben 2 ay Cerrahpaşa'da, 3 ay Bayrampaşa Hastanesi'nde kaldım. Bakırköy'e o katliamdan sağ çıkan arkadaşlarımla yanına gitmem 5 ayımı aldı. Ama öncesinde biraz hastaneden bahsetmek istiyorum. 4 kişiydik Cerrahpaşa'da, bazı aralar dışın-da genelde 1 kişiyle birlikte kaldım. 24 saatimiz onları düşünmekle, anlatmakla geçiyordu. Ve zaten sürekli rüyalarımızda onları görüyorduk.

5 ay sonra arkadaşlarımla yanına gittiğimde, sarıldığımda daha sarılacak kişiler olduğu hissine kapıldım. Yani Gülseren, Gülser, Özlem, Seyhan, Nilüfer... **Ama yoktular.** Her an bir yerden çıkıp geleceklermiş duygusunu yaşadım. Şefinur'un çok şen kahkahaları vardır. Bir yerden kahkahası gelecek hissi vardı. Özlem yağmurda volta atmayı çok sever. Her yağmurda sanki Özlem voltada gibi camdan dışarı

Bu ülkede neler yaşandığının bir simgesi oldu onlar. Ve bunu herkes öğrenmeli. Onlar yandılar, diri diri yakıldılar diyebil-meli herkes. O görüntüyü hafızalara kazı-mak ve özgürlük diyen, adalet, bağımsızlık diyen insanların ödediği bu bedelin asla ve asla unutulmaması.

bakıyordum. İki yıl boyunca onların yaşamımızdan çıktığı tek an olmadı. Öyle bir şey ki, 24 saat içinde her dakika her şey onlara dair bir şeyler hatırlatabiliyor. Onları hep yanımızda hissettik ve halen öyle...

Sizde fiziki olarak katliamdan kalan bir hastalık, yara, sakatlık var mı? Ya yüreğinizde?..

Yücüdümün yüzde 32'si yandı. Ellerim, kollarımın bir kısmı, sırtım, saçlı bölgenin bir kısmı, yüzüm tümünden yandı. Bunların izleri var. Birçok ameliyat geçirdim ve hala geçirmem gereken var. Yara izleri kalıcı, geçmeyecek.

Yüreğimde kalan izler ise; diri diri yakılan altı kadın. Yaşamları, verdikleri bir direniş var. Yüreğimde kalan, bu direnişin zaferle sonuçlanması. yani tecritin kaldırılması, yani onların yaşamlarını feda ettikleri konuda yapılması gerekenleri yapma isteği. Bir diğeri de; onların diri diri yakıldıklarını anlatabilme isteği... Bunu herkes öğrenmeli. Mutlaka öğrenmeli. **Bu ülkede neler yaşandığının bir simgesi oldu onlar.** Ve bunu herkes öğrenmeli. **Onlar yandılar, diri diri yakıldılar diyebilmeli** herkes. O görüntüyü hafızalara kazımak ve özgürlük diyen, adalet, bağımsızlık diyen insanların ödediği bu bedelin asla ve asla unutulmaması.

Bir acı var elbet. Onların diri diri yakıldıklarına tanıklık etmek, bunu gözlerinle görmek, an be an yaşamak ve bu yaşadığım müddetçe de hep beynimde taşımak, yüreğimdaki en büyük iz... Ama bu acının yanında bir diğer yan onların isteklerini, hayallerini gerçekleştirmek.

Dışarıya vahşeti anlatabileceğimiz herhangi bir mektup gönderilmedi, gazetecilere yazılacak mektupların gönderilmeyeceği bize doğrudan da ifade edildi. Bunun için ben o konuda yapılan çarpıtmalara cevap verme hakkımı iki yıldır kullanamadım. Ve bu hakkı kullanmayı diri diri yakılan altı kadına bir borç olarak gördüm. Bugün bu borcu yerine getirmeye başladığımı hissediyorum. Bu hissi yaşadım bu röportaj boyunca. O an, o gün unutulmalı... Onlar kim ve niye yakılmışlardı? Çünkü onlar **"Halkımız Sizi Çok Seviyoruz ve Sizin İçin Ölüyoruz"** dediler...

19-22 Aralık 2000:

Zulüm ve Yalana Boğulan Türkiye!

“Ölüm orucundakileri ölümden kurtarmak için bugün hapishanelere müdahale ettik...”

Ecevit ve Sami Türk, kameraların karşısına geçip bu sözleri söylerlerken, takvimler 19 Aralık 2000'i gösteriyordu.

Bu sözler, operasyonun adıyla paraleldi. “Ölüm orucundakileri ölümden kurtarmak” katliama eşlik edecek demagojinin temeli olacaktı. Operasyona da hükümet ve burjuva basın tarafından buna uygun adlar konuldu: “Hayata dönüş operasyonu”, veya “Kurtarma operasyonu”...

Ecevit, “kurtarma” demagojisini, tarihe geçecek şu sözlerle en uç noktaya vardırdı: *“Biz teröristleri kendi terörlerinden kurtardık!”*

İki yıl önceki “kurtarma” katliamı

19 Aralık sabahı, İçişleri Bakanı Sadettin Tan-
tan'ın daha sonra itiraf edeceği gibi, aylardır eği-
tilen katliam birlikleri, aynı anda 21 hapishanede-
ki devrimci tutsaklara saldırdılar.

“Kurtarma” operasyonunun düzenlendiği ha-

pishaneler, İstanbul Bayrampaşa ve Ümraniye, Adana-Kürkçüler, Ankara-Ulucanlar, Aydın, Bar-
tın, Buca, Bursa, Çanakkale, Ceyhan, Çankırı, El-
bistan, Ermenek, Gebze, Kırşehir, Malatya, Muğ-
la, Nevşehir, Nazilli, Niğde, Uşak Hapishaneleriydi.

Sabaha karşı, binlerce kişilik özel timlerle yap-
mışlardı baskınları. Ama hiç bir hapishanede dire-
nişsiz karşılanmadılar. Çünkü tutsaklar, katliam-
cıları, oligarşiyi herkesten iyi tanıyorlardı. Saldırı-
ya da hazırlıklıydılar.

Barikatlarla, bazen göğüs göğüse direndiler.

Tutsakların sayısına, koşullara göre, 5-6 saat
boyunca direniş sürdürüldü. Bayrampaşa'da direniş
akşam saatlerine kadar sürerken, direnişin en uzun
sürdüğü yer ise Çanakkale ve Ümraniye oldu. Bu iki
hapishanede direniş 21-22 Aralık'ta sona erdi.

Saldırı süresince ve saldırıdaki yaralanmalar
sonucunda, Bursa'da Ölüm Orucu 1. Ekibinden
Murat Özdemir ve Ali İhsan Özkan, Çanakkale'de
Fidan Kalsen, İlker Babacan, Sultan Sarı, Fahri
Sarı, Çankırı'da İrfan Ortakçı ve Hasan Güngör-
mez, Ümraniye'de Ahmet İbili, Ercan Polat, Alp
Ata Akçayöz, Umut Gedik ve Rıza Poyraz, Bay-
rampaşa'da ise Fırat Tavuk, Ali Ateş, Aşur Kork-
maz, Yazgülü Güder Öztürk, Özlem Ercan, Şefi-
nur Tezgel, Nilüfer Alcan, Gülser Tuzcu, Seyhan
Doğan, Mustafa Yılmaz, Cengiz Çalıkoparan,
Murat Ördekçi, Uşak Hapishanesi'nde Yasemin
Cancı ve Berrin Bıçkılar, Ceyhan'da Halil Önder,
şehit düştü.

Daha sonraları sık sık dile getirileceği gibi, bu,
“cumhuriyet tarihinin en büyük hapishane operas-
yonu”ydu.

Sonuçta 28 tutsak katledildi, ama Sami
Türk'ün açıkça itiraf ettiği gibi, çok daha büyük
“zayiat” hesap etmişti onlar.

“Benim tahminlerimin altında bir zayıttır.
Çok daha fazla, bunun birkaç katı olabilir diye
öngörüydük... Büyük başarı olarak görüyo-
rum...” (H. Sami Türk, 21 Aralık 2000, CNN'e
demecinden)

Sadece birkaç gün önce “F Tiplerini açmama”
sözü veren iktidar, aynı gün, 19 Aralık'ta yüzler-
ce tutsağı F tiplerine sevketti.

19 Aralık

Generallerin ve katliamcı hükü-
metin kan banyosu yaptığı gün!

19 Aralık

Katliamcıların, cesetlerin üstüne
basıp “herkes devletle başedile-
meyeceğini anlamış olmalı” diye
70 milyona tehditler yağdırdığı
gün.

19 Aralık

Katliamcıların, kendi eserleri
olan kan gölünde boğulmaya
başladıkları gün.

Yalanların saldırısı ve gerçeğin direnişi

19 Aralık sabahı, hapishaneler ölüm mangaları tarafından kuşatılmadan önce, tüm halk, iktidarın ve burjuva basının yalanlarıyla kuşatılmıştı bile.

Öncelikle “müdahale”ye gerekçe yaratmayı hedefleyen bu “yalan kuşatması”nda en çok sözünü ettikleri yalan “örgüt baskısı”ydı.

İktidarın bu iddiasına ölüm Uşak hapishanesindeki ölüm orucu direnişçilerinden Berrin Bıçkılar şu cevabı vermişti. *“Ben de şunu iddia ediyorum. Adalet Bakanlığı’nın üstünde büyük bir baskı var... IMF’nin baskısı var üstünde, MGK’nın baskısı var. Bunların baskısıyla konuşuyor.”*

Berrin Bıçkılar, 19-22 Aralık operasyonunda şehit düştü. Ama zaman sözlerini doğrulayacaktı. Bakanlar değişti, politika değişmedi. Hatta hükümet değişti, yine politika değişmedi.

Sami Türk’ün demagojik saldırılarına cevap veren bir başka ölüm orucu direnişçisi, Fırat Tavuk da 19 Aralık’tan birkaç gün önce şöyle demişti: *“Bu ülkede savunduğu dava uğruna halk ve vatan için ölüme yatanların varlığı, Amerikancı hükümetin işine gelmez.”*

Fırat TAVUK da 19 Aralık günü Bayrampaşa’da şehit düşenlerin arasındaydı. 57. Amerikan- cı hükümet, yüreği ve beyni halk ve vatan sevgisiyle dolu devrimcileri katletmeyi sürdürdü. 58. hükümet de **Amerikancı** olduğu için, aynı politika- yı sürdürüyor.

788 gündür yalanlarla saldırıyor oligarşi. 788 gündür gerçeğin gücüyle direniyor devrimciler. AKP’nin Adalet Bakanı **Cemil Çiçek** de koltuğa oturur oturmaz, yalan silahına sarılmadı mı?

Hala, “koskoca bakanlar yalan mı söyler?” diye düşünen varsa, 19-20-21 Aralık 2000 günle- rinde Türkiye Cumhuriyeti Bilmem Ne Bakanı sı- fatı taşıyan katliamcıların sözlerini hatırlatalım:

“Cezaevinden alınarak hastanelere getirilen mahkumların çoğunun Ölüm Orucunda olmadık- ları yapılan sağlık muayenelerinden anlaşıldı.” (Sadettin Tantan)

“Kendisini yaktıkları söylenen mahkumlar da, cezaevlerinde örgüt liderleri tarafından verilen emirle arkadaşlarının yakıldı” (Sadettin Tantan)

“Bazı eylemciler, hayatlarını kurtardığı için devlete teşekkür etti.” (Adalet Bakanı Hikmet Sami Türk)

“Oruçları sahte çıktı... Eylemciler turp gibi...” (20 Aralık Milliyet)

Saldırıda 8 jandarma komando taburu, 37 bölük olmak üzere **8 bin 335 askeri personel**, özel timlerden ve çevik kuvvetten **binlerce polis** ve İstanbul-Halkalı’daki jandarma özel operas- yon timleri görevlendirildi.

20 bini aşkın gaz bombası kullanıldı.

Sadece Çanakkale Hapisesinde kullanılan gaz bombası sayısı 5 bin 48 adetti.

Ümraniye, Bayrampaşa ve Çanakkale’deki saldırılarda **skorsky helikopterler** kullanıldı.

Siz karar verin;

BU “DEVLETİN GÜCÜ” MÜ?

ZULMÜN DİRENERLER

KARŞISINDAKİ GÜÇSÜZLÜĞÜ MÜ?

“Ölüm Orucu veya açlık grevine bağlı herhangi bir kusur bulunamamıştır. Ölüm Orucu yoksa ka- çıncı gününün tespiti diye bir şey olamaz.” (Sağ- lık Bakanı Osman Durmuş)

Bu açıklamalar üzerine **“İspatlamayan şeref- sizdir”** denildi onlarca kez. İspatlayamadılar. Kat- liamcılarının seçim sandığında gördükleri ceza, bir yanıyla da “şerefsizliklerinin” cezasıdır.

Sorun “devletin niteliği”ndedir

Ölüm orucunun taleplerinden biri de **“Katliam- cılar yargılansın”** talebiydi. İktidar sözcüleri şöyle diyorlardı o günlerde: *“Bu olacak şey mi... bunu kabul edersek, nerede kalır bizim devletliğimiz”.*

Katledecek ve hesap vermeyecek. Onların **“devlet”** olmaktan anladıkları bu. 19-22 Aralık katliamı sonrasındaki gelişmeler de bu çerçevede

olmadı mı zaten?

Bakanlar değişse de, yeri değişmeyenlerden MGK'nın bakanlıktaki eli Ceza ve Tevkifevleri Genel Müdürü Ertosun da şöyle diyordu: *"F Tipi kaldırıl-sın, DGM'ler kaldırıl-sın, Terörle Mücadele Yasası kaldırıl-sın diyorlar. Bunlar olacak şey mi? Talep edilecek şeyler mi? Bu talepler karşısında ne yapabilirsiniz? Diyelim ki biz bunların isteklerini kabul ettik. O zaman gazeteler bizim için neler yazmaz 'Devlet pes et-ti' diyecekler"* (29 Kasım 2000, Star)

Doğru; devlet, ama bu devlet, halkın haklı ve meşru taleplerini kabul etmeyi "taviz vermek" ola-rak görür! O yalnız AB veya IMF veya Dünya Ban-kası'nın istediği yasaları çıkarır, onların iptal edin dediklerini iptal eder. Devletin onlar karşısında "pes" etmesi o kadar önemli değildir oligarşi için. Ama halk karşısında asla "pes" etmemelidir!

F tiplerindeki zulüm de 19 Aralık'tan bu yana, aynı zihniyetin eseri olarak devam ettiriliyor.

Yani sorun, şu veya bu kişi, parti, hükümet so-runu değil, devletin niteliği sorunudur. Devletin **"halka karşı"** oluşudur.

MHP'li Milletvekili Mehmet Arslan'ın o günler-de TBMM İnsan Hakları Komisyonu'nda söylediği bir söz, hiç unutulmayacak:

- **"Gebersinler, ne yapalım, kendileri istedi..."**

İşte bu kafa yaptı 19 Aralık operasyonunu.

Bu kafa MHP kafasıydı. 57. hükümetin zulüm politikası, MHP politikalarının sürdürülmesiydi. MHP politikaları MGK politikalarıydı. AKP aynı çiz-gide gidiyor. Cemil Çiçek'in *"tecrit yok... başka amaçlar için yapıyorlar... zaten hepsi terör örgütü mensubu... nedamet getirsinler"* sözleriyle, MHP'li Mehmet Arslan'ın sözleri arasında bir fark yoktur.

Katlettiler, ama zafer kazanamadılar!

19 Aralık katliamında da, F tiplerinde de amaç, düşünen, inanan, muhalefet eden, bağımsızlık, de-mokrazi, özgürlük isteyen herkesi sindirmektir!

Yalan kampanyaları arasında, katliamcı hükü-met bu gerçeği de itiraf etmiştir.

Sami Türk'ün *"ölüm orucundakileri kurtarmak için bu müdahale yapılmıştır"* sözlerinin üzerin-den 24 saat bile geçmeden Sadettin Tantan şu demeci vermişti: *"Tabii asıl amaç Ölüm Oruçlarını bitirmek değil, onun yanında devletin otoritesini sağlamaktı."*

Bir gün sonra (20 Aralık 2000) Ecevit de, ön-

Bir parti düşünün;
"herkesin temel hak ve hürriyetleri eksiksiz uygulanacak" diyerek iktidara geliyor; ve 19-22 Aralık 2000'in, insan-ların tüm hak ve özgürlüklerinin, dahası canlarının ellerinden alındığı bir saldırının sözünü bile etmiyor.
RİYAKARLIK DEĞİL Mİ?

Bir direniş düşünün;
Katliamlar altında, tabutluklarda, Mengelelerin elinde 101 şehit, yüzlerce gazi verilmiş. Devam ediyor.
BU BİR DESTAN DEĞİL Mİ?

ceki güncü yalanını unutup şu sözleri söyledi: *"Terör yuvaları temizlenmiştir"*.

İktidar ortağı MHP'nin TBMM Grup Başkanve-kili Oktay Vural da şöyle demişti: *"Bu operasyon sadece insani bir operasyon değil, örgüte karşı bir operasyondur."*

O günden bu yana da hiç kuşkuyla yer bırak-mayacak şekilde ortaya çıktı ki, mesele, ne sade-ce hapishanelerin mimarisi, ne de başka talepler-dir. Mesele "devletin otoritesini", halkını aç bıra-kan, IMF talimatlarını uygulayan, ordusunu Ame-rikanın kiralık ordusu yapmakta sakınca görme-yen bir devletin otoritesini sağlamaktır.

Açlık düzenine karşı her türlü direnişi, zulüm-le engellemektir. F tiplerinde tecrit hala bunun için var. Ama neye yarıyor? Ne ölüm orucunu, ne halkın direnişini bitiremiyorlar.

Zulmün saltanatı biraz daha yerinden oynadı 19 Aralık'ta. Düzenin temellerine biraz daha kan dol-du. F tiplerinde kan dökmeye devam ediyorlar. Döktükleri kan, çürütüyor düzenlerini.

Zulmü durduran barikat: 28'ler

Hapishaneleri kuşatıp, yakıp yıkarak, zafere son derece emin "teslim olun" çağrıları yapan katiller sürüsünü onlar durdurdular.

19 Aralık sabahından 22 Aralık akşamına kadar süren bu kısa zaman aralığı, zulmün ve kahramanlığın doruğundaki bir savaşa tanıklık etti.

Yakıldılar, kurşunlandılar, gazlarla boğuldular. Zulmün önüne barikat olmak için bedenlerini tutuşturdular. Tutuşmuş bedenlerine kurşunlar yağdırıldı.

Alevler arasında zafer işareti yaptı elleri. Kurşunlarla delik deşik edilmişken yaşasın tam bağımsız Türkiye, yaşasın devrim sloganlarını haykırdı dilleri.

Onbinlerden oluşan bir düşman sürüsünü durduran 28'ler, kahramanlığı sıradanlaştıran, destanı kiteselleştiren bir tarih yazdılar.

O saldırı dalgası teslim alamadıysa bütün halkı, karanlığa boğamadıysa bütün ülkeyi, bunu, 28'lerin yaktığı meşalelere borçluyuz.

Bu meşaleler hiç sönmeyecek!

devrimin meşaleleri sönmeyecek!

**Ölüm orucu 100. şehidi
Zeliha Ertürk'ün cenazesi**

Halkın direnişi Halkın yürüyüşü

788 gün; fırtınalara, kuşatmalara, katliamlara, işkencelere karşı tarihin gördüğü en uzun direniş.

101 şehit; Ya düşüncelerimizle yaşarız, ya ölürüz... Bir canımız var, halkımız, vatanımız için bin kez feda olsun diyerek kahramanlaşanlar.

Hükümetler değişiyor, demokrasicilik oyunlarını sürüyor, onlar direnmeye, ölmeye devam ediyorlar. Çünkü bu direniş, devrim umudunun, halkın kurtuluş umudunun yokedilmesine karşı süren bir direniş. IMF politikalarına, Amerikan imparatorluğuna karşı Türkiye topraklarından yükselen en güçlü ses bu. Gecekondulusu, işçisi, memuru, köylüsü ile bütün halkın direnişi. Bu nedenle tabutlarımızın altına omzunu koyanlar yoksullar, gecekondulular, yaşlısı genciyle kadınlarımız, erkeklerimiz. Bütün yalanlara, demagojilere, direnişin sesini sansürle boğma girişimlerine rağmen halkımız direni-

1 Aralık "savaşa hayır" mitingi

şin sesine kulak veriyor, çağrısıyla meydanlara koşuyor. Bu nedenle 1 Mayıs'lardan, 1 Aralık mitinglerine alanlar direnişin sesiyle inliyor. Halkın direnişi, halkın yürüyüşünü büyütüyor. Halkı, Anadolu tarihini, sınıflar mücadelesinin mantığını anlamayanlar, artık meydanlara ucu görünmeyen kortejlerle çıkamayacağımızı düşünenler yanılmaktan kurtulamıyor...

İçeride, dışarıda halk direniyor, halkın umudu direniyor. Direniş meydanlara ses olup kızıl bayraklara kesmiş kortejlere dönüşüyor. Emperyalistlerin hücrelerinde direnenlerin eriyen hücreleri, 1 Aralıklarda Amerikan saldırganlığına hayır diyor. Burjuva basın ve beklentileri boşa çıkanlar istediği kadar göstermemeye, yok saymaya devam edebilirler. Yoksul halkın direnişi sürecektir, meydanlarda halkın yürüyüşü büyüyecek.

Bir İslamcı, AKP'den Ne Bekleyebilir?

"İslamcı basın" olarak bilinen-adlandırılan gazetelerin yazarlarının bir çoğu, AKP iktidarını **"netice itibarıyla milli görüş iktidarı"** olarak değerlendirme eğilimindedir. Oligarşinin çeşitli kesimlerinin "şeriat geliyor" paronayasına karşı AKP'nin "İslamcılığı"na fazla vurgu yapmasalar da, AKP iktidarını **"İslamcı bir iktidar"** olarak gördükleri anlaşılıyor. (Elbette bu noktada, bu kesimin kendi içinde de farklı görüşler var; mesela kimi, Arınç'ın türbanlı eşini Cumhurbaşkanını uğurlamaya götürmesini 'gereksiz ve yanlış' olarak değerlendirirken, kimi de tersinden, Arınç'ın eşini götürmesini doğru, ama Arınç'ın eşinin Sezer'le tokalaşmasının İslami kurallara aykırı olduğunu vurgulayan bir eleştiri yapıyor.) Ama iki ayrı "uç"taki bu yaklaşımların, esasında AKP'nin İslamcılığında hemfikir olduğu görülüyor.

Yanılıyorlar.

AKP'den "İslamcılık" adına, "Müslümanlık" adına, inançlar adına bir şey bekledikleri için, yanılıyorlar.

AKP içinde, dün şu veya bu inancı savunmuş olanlar olabilir. Hala "İslami bir dünya görüşünü" savunduğunu söyleyenler de olabilir. Ama AKP bundan daha farklı bir siyasi oluşumdur.

O, düzenle varolan sınırlı kavgadan da kaçmış, kendini ispat etmekle meşgul bir partidir şimdi. Siyaset sahnesine, "nedamet" getirerek, Erbakan'ın yaptıklarını onaylamadıklarını burjuva medyada itiraf ederek çıkmışlardır. Erbakan'a, Refah çizgisine, veya "Milli Görüş'e" muhalefet olarak ortaya çıktıkları andan itibaren, tüm gayretleri, kendilerini düzene kanıtlamak yönünde olmuştur. Kendilerinin **ekonomisi, siyaseti, kültürüyle** bir bütün olan emperyalist egemenlik düzeni için "bir tehlike olmadıklarını" kanıtlamak peşinde olmuşlardır.

"Takiyye"nin yönü farklıdır artık!

"Köprüyü geçene kadar ayıya dayı" dediler veya daha revaçta deyimle "takiyye" yaptılar diyelim. Ama hükümet koltuğuna oturduklarından bu yana da hep aynı düşünceyle davranmıyorlar mı?

Müslümanlık da, Demokratlık da Zulme cevaz vermez!

Bazen İslamcı, bazen demokrat sıfatı kullanılıyor.

İslamcı mısınız; peki, hangi kitap zulme onay verir? Hangi kitap, dört duvar arasına atılmış eli kolu bağlı tutsağa zulmedilmesini onaylar? Peygamber de, halifeler de "esirlere iyi davranın" demezler mi?

İslamcı mısınız; peki, tüm dünyayı açlığa mahkum eden, direneni bombalarıyla yakıp yıkan bir "dünya şeytani"yle işbirliğine hangi din cevaz verir? Hangi din, haksız bir savaşı desteklemeyi söyler?

Demokrat mısınız? Demokratlık, başkalarının inançlarına, düşüncelerine saygıdır en başta.

Peki bu nasıl demokratlıktır ki, F tiplerinde "düşüncelerini değiştirmek" için yüzlerce insanı tecrit ve zulüm altında tutmaya devam ediyor?

Demokratlık, faşist politika ve yöntemlerin, zulmün, baskının, yasağın karşısına çıkabilmektir.

Bu nasıl demokratlıktır ki, "türban yasağı" gibi aleni bir inanç yasaklayıcılığı karşısında, sırf MGK'yla karşı karşıya gelmemek için "şimdi gündemimiz değil" diyebiliyor?

İslamcılık da, demokratlık da, tüm dünyayı aç bırakıp, Mc Donalds kültürünü dayatan, direneni bombalarla ezmeye çalışan emperyalizmin karşısına çıkmayı gerektirir.

Bu nasıl İslamcılık, bu nasıl demokratlıktır ki, AB liderleriyle, ABD'yle, IMF'yle sarmaş dolaş?

Ha, şimdi de yavaş yavaş, alıştırma alıştırma bazı şeyleri gerçekleştireceklerini söyleyeceklerdir İslamcı tabana.

AKP'den İslam adına, Müslümanlık adına bir şey bekleyenler şunu bilmeli ki; eğer AKP bir takiyye yapıyorsa, bu MGK'ya, TÜSİAD'a, IMF'ye karşı değil, **Müslümanlara karşı** yapılan bir takiyyedir.

AKP inançlarla ilgili hiçbir sorunu çözemez. Bekleyişiniz boşunadır.

Adına ister "takiyye" deyin, ister başka bir şey. Esası oportünizmdir. Oportünizm, hemen tüm İslamcı akımların siyasal kültürüne yerleşmiştir.

Faydacılık, o kadar üst boyuttur ki, bu onları sık sık dünyayı açlığa ve zulme boğanlarla, yerküredeki tüm özgürlükleri, düşünce ve inanç özgürlüklerini de yok edenlerle aynı cephede yermeye sürüklemektedir. Nitekim dünyanın birçok ülkesinde İslamcı hareketler yıllarca em-

peryalizm tarafından, diktatörlükler tarafından çeşitli biçimlerde kullanıldılar.

“Anti-komünizm” bir zehirdir

Bugün ülkemizde de hala, birkaç istisna dışında islamcılar aynı durumdadır. Kanlı pazarlarda, 12 Eylül yıllarında, Maraş, Sivas katliamlarında nasıl kullanıldıklarını hatırlatmayacağız. Hayır o kadar geriye gitmeyeceğiz.

Bugüne bakalım; bugün islamcı diye bilinen veya öyle geçen çevrelere baktığınızda, onların yayınlarını okuduğunuzda, özellikle 28 Şubat odağında, islamcıların orduyla, genelkurmayla, ve bu düzenin sözcüsü Doğan Medya gibi kuruluşlarla **çok büyük, şiddetli ilişkileri** var sanılır. Ama devrimcilere karşı bir şey olduğunda, aynı çevreler, genelkurmayla tam bir ittifak halindedirler. Boyuna eleştirdikleri Doğan Medya’yla başlıkları, yorumları aynılaşır.

İslamcılık, anti-komünizm zehrinden kurtulamazsa, emperyalistlerin, oligarşilerin elinde kullanılmaktan kurtulamaz!

İflah olmaz bir anti-komünistlik beyinlerini dumura uğratmıştır. Devrimcilerin söz konusu olduğu yerde, sağlıklı, soğukkanlı düşünemez olmaktadır.

Mesela; hasta bir islamcı tutsak, kolu felç olmasına rağmen, tahliye edilmemiş. Vakit gazetesi, bunu eleştirmek için, yine devletin kanatları arasına ve devrimci düşmanlığına sığınıyor ve “Sezer ölüm orucunda sakat kalanları affetti de bunu affetmedi” diyor. Kafa mı bu şimdi? Bu kafada

bir mantık, bir ızan, bir sağlıklılık işareti var mı?

Bakın “siz türbancılarla uğraşırken, devrimciler örgütleniyor” diye ikide bir MGK’ya devrimcileri hedef gösteren de aynı kafadır.

Üstelik tüm islamcılar bilir ki, yazılan bu nevi yazılar, doğruyu da yansıtmamaktadır. Bu ülkede devrimcilerin maruz kaldığı baskının, zulmün yüzde biriyle bile karşı karşıya değildir islamcılar. Bu da açıktır.

İnançları, özgürlükleri savunmak bedel ister!

İslamcı politikaya tüm dünya çapında adeta yapışmış olan bu takıyyecilik, sonuçta tersine dönmüştür. Dediğimiz gibi, takıyye artık emperyalizme, egemen sınıfların saltanatına karşı değil, bizzat kendi tabanlarına karşıdır. Yani tüm öteki burjuva partilerin, “baticı partilerin” yaptığını yapıyor onlar da. Adına ha takıyle denmiş, ha burjuva partilerin ikiye bölünmüşlüğü. Ne farkı var? Özü aynıdır.

Böyle olduğu içindir ki, düzen islamcılarını, emperyalizmin ve oligarşinin hiçbir ekonomik, siyasi kararına veya zulmüne karşı direnemezler. Bakın, devrimciler, yüzlerle katledilmelerine, yüzbinlerle işkence tezgahlarından geçirilmelerine rağmen, düşüncelerini, inançlarını aynı katıllıkla, aynı ilkeleriyle savunmaya devam ediyorlar.

Oysa “islamcı” geçinenlere bakalım bir de. Sincan’da tanklar yürüyünce, kaçacak delik, sığınacak liman arıyor. Eski düşüncelerini terkedene edene. Adeta “kitlesel” olarak itirafçı, pişman oluyorlar.

Niye? Çünkü, “islamcı”nın bu türü düzeni çözülmüş. Kaybedecek çok şeyi var. Onları kaybetmemek için “düzenle barışık” olmak zorunda. Düzene diyet borcu var. Borcunun karşılığında, kolunu kesecek cüreti olmadığı için, düşüncelerini kesip atıyor, bak diyor düzene, işte bu düşünceleri terkettim.

İşte AKP’nin “islamcılığı” böyle bir islamcılıktır. Bu kadardır. Böyle bir islamcılıktan “islam” adına, inançlar adına bir şey beklemek saflık, ya da körlüktür.

İslamcılar, AKP’ye sorun: AKP’ye

bu ülkede onyıllardır sürdürülen baskının, zulmün hesabının ne olacağını sorun! İnançları ve düşünceleri nedeniyle infazlarda canları alınan, işkencelerde sakat bırakılan, okulundan işinden atılan, yıllarca hapis yatırılan insanlarımıza yapılan, yapanların yanına kar mı kalacak diye **sorun?**

AKP’ye

F tiplerini, iki yıldır katledilen 101 insanı, kat-

liamın hala sürdürülüyor oluşunu **sorun!**

AKP’ye

Üsleri ABD’ye neyin karşılığı açtıklarını, Irak’a saldırıya neden onay verdiklerini **sorun!**

AKP’ye

her gün Filistin halkına karşı katliamlar düzenlemeye devam eden İsrail’le ekonomik-siyasi-askeri ilişkilerin nasıl hala sürdürüldüğünü sorun?

AKP, MHP yolunda

1999 seçimlerinin hemen arkasından MHP için medyanın yazdıklarını hatırlayın. MHP'nin nasıl değiştiği üzerine sayfalarca haber yapıldı, çoraplarının renginden, bıyıklarına kadar örnekler verildi, binlerce köşe yazısında, onlarca kitapta "değişimin" teorisi yapıldı.

"Değişmek" zorundaydı; çünkü oligarşinin on yıllardır tetikçiliğini yapan bir parti de olsa, o günkü koşullara uymayan "sivri" yanları vardı ve bunlar törpülenmeliydi.

Oligarşi açısından bu ihtiyaçtı, ama böyle olması MHP ile "ülkücü" tabanının karşı karşıya gelmesi demekti. Bu nedenle MHP yönetimi durmadan **"değişmedik"** deyip durdu gidene kadar. Mesajın tek hedefi, IMF, Avrupa ve Amerika karşısında boyun eğmiş, her türlü onursuz anlaşmaya milliyetçilik diye diye imza atmış partilerinden hoşnutsuz olan kendi tabanıydı.

Gerçekte, oligarşi istediği bütün yasaları çıkarttırdı. Hem de **"yoksulluk ve yolsuzluğa karşı"** sloganıyla iktidara gelen MHP'ye bütün IMF anlaşmaları imzalatırıldı, yolsuzluklara ilişkin tek bir icraatleri olmadı. Altı boş "büyük Türkiye" söylemleri de, "IMF programının meyvesini sonra yiyeceğiz" yalanları da MHP'yi kurtaramadı.

Sıra Tayyip Erdoğan'da

Önceki sayılarımızda belirttiğimiz gibi, AKP oligarşinin tercihi değildi, ama madem ki, engellenemiyor, kendi çıkarına kullanmasını da onlarca yıllık tecrübesiyle sağlardı. Bu oligarşinin siyasi partileri denetimine alarak, yönlendirerek, yönetimlerine kimi zaman direk adamlarını yerleştirerek ve nihayet istediği noktaya getirerek sahnelediği bir oyundu.

Oyunun kuralları işlemeye başladı. İktidarın ilk bir ayına bakın; bunu göreceksiniz.

Bunun için aynı kampanya Erdoğan ve AKP için başlatıldı. Erdoğan "değişmişti". Nasıl da AB'ci olmuş, nasıl da Bush'tan üç günde randevu koparmış, nasıl da çağdaş olmuş, nasıl da türbanı sorun yapmamış, nasıl da piyasaları coşturmuştu... velhasıl çok değişmişti. Dün karşı olduğu ne varsa, bugün yanyanaydı. Siyasette, ekonomide, dış politika, "devlette devamlılık esastır" demagojisiyle gizlenemeyen, önceki hükümetten farksızlığı her geçen gün ortaya çıkıyor. Tayyip de, tıpkı Bahçeli gibi, değişmediklerini anlatmaya çalışıyor, **"değişmedik, geliyoruz"** demagojisine sarılıyor.

İslamcı tabandan ve yoksullardan oy almıştı AKP. Ama yoksullukla ilgili tek icraatı zaten on yıllardır zekat niyetine her bayramda verilen sadakalar oldu. **"Yoksulların sesiyiz"** diyordu, tekelin sesi oldu. Kendi tabanına yönelik ise sadece "sabır" diyebilirdi.

Göstermelik Hilton namazları, Arınç'ın türbanlı protokolleri, öğrencilere af yasası hazırlıkları İslamcı kesimin beklentilerini karşılamaktan uzaktır ve giderek tıpkı MHP gibi, bu çizgide yürüdükçe tabanıyla karşı karşıya gelmesi kaçınılmazdır.

MHP'nin başrolünü oynadığı filmin aktörü şimdi AKP. Filmi izlemeye devam edin!

Genelkurmay öğretiyor

Genelkurmay başkanlığı, hükümete "iç ve dış tehditler" konulu brifing verdi. Brifingde özellikle "irticanın birinci tehdit olduğu" üzerinde durulduğu basına sızdırıldı.

Başbakan Abdullah Gül, Başbakan Yardımcıları Abdüllatif Şener ve Mehmet Ali Şahin, Devlet Bakanı Ali Babacan, Adalet Bakanı Cemil Çiçek, Milli Savunma Bakanı Vecdi Gönül ve İçişleri Bakanı Abdülkadir Aksu'nun katıldığı ve 3 saat 15 dakika süren brifing, öncesinde de Gül, Genelkurmay Başkanı Orgeneral Hilmi Özkök ile görüştü.

İslamcı basın ve hükümet **"rutin, her yeni hükümete verilen brifing"** dedi.

MGK'dan sonra eğitim devam ediyor. Genelkurmay yeni hükümeti eğitiyor, şekil veriyor, "tornaya" çekiyor. "Kırmızı kitaba" uygun eğitimler sürecidir. Hakkını vermez lazım; Erbakan'ı, Sezer'i eğitenler bu işi on yıllardır "iyi" yapıyorlar!

Çağdaş islamcı of Turkey; Mr. Gül Tacı kanlı Miss World; Azra Akın

Nijerya'da yapılacaktı "yarışma". Kan aktı; hem de "oluk oluk" cinsinden. Müslüman, hristiyan 200'e yakın Nijeryalı, "peygamberimize hakaret ediliyor" diyen islamcı grupların başlattığı olaylarda dünya güzellik yarışması sebebiyle öldü.

Yarışma, "ayaklarına kan bulaştı" pankartlarıyla karşılanan İngiltere'de yapıldı. Yarışmaya "Türk güzeli" diye katılan Azra Akın "Miss World" oldu,

"Çağdaş islamcı"dan kutlama

Abdulah Gül, dünya güzeli seçilen "Türk güzeli"ni telefonla kutladı ve Başbakanlığa çağırdı.

"Bu derecenin kendisine olduğu kadar bütün Türkiye'ye gurur ve mutluluk verdiğini" söyledi ve Türkiye'ye geldiğinde Başbakanlığa davet etti. Başbakanının yolunu izleyen bir başka "çağdaş islamcı", Turizm Bakanı Güldal Aksit de, Azra'yı aynı duygularla kutlayıp gözlerinden öptü!

AKP'nin değişip değişmediği, ne kadar "çağdaş" olduğu notunu tutanlar bir satır daha kaydetti deftere. Aferin Gül'e!

Düzene, emperyalistlere kendilerini kabul ettirmek için bunların **yapmayacakları bir şey var mı acaba?** yaptıkları her şeye, tüm konuşmalarına, davranışlarına bakın AKP'lilerin; mide bulandıran bir yalakalık içindeler, her şey ne kadar çağdaş olduklarını ispatlamak için.

Tutsak yakınlarını çağırmasın başbakanlığa, hatta il başkanlığıyla görüşmeleri bile "yanlış anlaşılacağı" için istenmez, türbanlıları çağırmaya da cesaret edemez, eskaza o civarda görülen bir türbanlının haberi çıksa basında, açıklama üstüne açıklama yapılır; vallahi billahi ilgimiz yok! diye.

Ama yarı çıplak bir yosmayı çağırır. Şarlatanlıklarına Türkiye halkını da ortak etmek ister. Kadının aşağılandığı, satılık bir meta gibi kullanıldığı yarışma soytarınlıklarından halkımız ne gururludur, ne de memnun.

Bu mu mazlumdan yana?

Yarışmanın yapıldığı İngiltere basını; "Güzeller gülüyorlar ama ayaklarına kan bulaşmış olmasına aldırmıyorlar" diye verdi haberi. (The Independet)

Aldırmayan, sadece **vücutlarını sergilemek için** oraya çıkan yosmalar mı? Türkiye'nin çağdaş başbakanının da

umurunda değil. Normal bir zamanda dahi, bir başbakanı güzellik yarışması ne ilgilendirir denilecek bir olay, mazlumların kanına bulanmışken çağdaş islamcıyı ilgilendiriyor!

Bu mudur mazlumdan yana olmak, bu mudur islamcılık, müslümanlık?

Her fırsatta emperyalistlerin kendine vermek istediği rolü gönüllü yerine getireceğini söyleyen bir kafanın, elbette ki; "neden acaba taktılar bu tacı, neden emperyalist medya 'müslüman güzel' vurgusunu öne çıkardı, neden 'sıradan' bir yarışma için AB-Türkiye ilişkilerine atıflar yapılıyor" diye düşünmesi beklenebilir. Çünkü o kafa illa ki "model" olacak! Çünkü o illa ki bir yerlere kendini kanıtlayacak.

Doğu bloku yıkılmadan önce sosyalist ülkelerden hiçbir kızı o podyumlarda göremezdiniz. Kapitalizmin kadını aşağılayan oyununa alet olmazlardı. Ne zaman ki, yıkıldı, ilk katıldıklarında Polonya güzeli, "Miss World" oldu. Kapitalist ahlaka, ekonomiye kapıların açılışına teşvik ve ödüllü bu. Polonya, "çağdaş batı" ile bütünleşiyordu.

Nijerya'da islamın vahşeti, podyumlarda çağdaş yüzü; yosmanın güzelliğini bilmem kaç dil bildiğini atın bir kenara. Emperyalistlerin hiçbir uluslararası yarışması, ödülü sıradan değildir. Tıpkı ırkçı yazara nobel edebiyat ödülü verilmesi, dünyanın en katliamcı devletin bir dönem başkanı olan birine nobel barış ödülü verilmesi gibi.

Ama bunların önemi yok; ne kanın, ne siyasi, politik anlamının önemi yok. Çağdaş islamcı Gül, tacı kanlı "Miss World" Azra'yı kutladı ya, tabanına "namus borcu türban" mesajı, dışarıya çağdaş görüntü sunuyor ya, önemli olan bu!

Aferin. bu yolda devam edin!

Uşak Zihniyet

"Onurumuzla oynamayız" diyor Tayyip Erdoğan. Arkasından ekliyor;

"Bizi AB'ye alırsanız sizin için iyi olur, bizi AB'ye almak, **Batının stratejik çıkarları gereğidir**".

Toz duman içinde, yalanla gerçeğin bilerek birbirine karıştırıldığı, çarpıtıldığı bir süreç yaşıyoruz. AKP iktidarını umut diye pompalayanların oyunu bu. Oyun, emperyalistler karşısındaki tavırda da kendini gösteriyor. Politikada Amerika'nın, ekonomide IMF'nin gözünün içine bakan bir iktidar, AB karşısında "onurlu tavır" rolleri oynuyor. Tayyip'in sözde "sert çıkışlarının, tehditlerinin" arkasında hangi niyeti taşıyor, bu tartışmaya girmeyeceğiz.

Ancak Tayyip'in kendi konuşmalarının "süslemelerini" bir yana bırakırsanız, özünde emperyalistlerin söylediğini tekrar etmekten, onlara "bizi kullanın" demekten başka bir şey içermediğini görürsünüz.

Sömürge ülkenin lideri diyor ki; sizin stratejik çıkarınız. Peki ne bu çıkarlar? Siyasi, ekonomik çıkarlar.

Aynı uşak zihniyeti Amerika gezisinde karşımıza çıkıyor. Tayyip'in konuşmalarına tek tek bakın, Bush'un söyledikleriyle tıpa tıp aynı olduğunu görürsünüz.

"Saddam yönetiminin uluslararası toplumun kararına riayet etmemesi durumunda gerekli tepki gösterilecektir" diyor örneğin. Konuşan Bush mu, Tayyip mi, belli değil.

Uşak olmayı baştan kabul etmiş olanlar; sözde ne derlerse desinler o uşaklık zihniyetinden kurtulamazlar. İç politikaya mesaj vermek, halkı aldatmak için söylenen bütün yalanların kıyısında, köşesinde, içinde mutlaka o zihniyeti de görürsünüz. "Madem AB'ye girmek Batı'nın çıkarları gereğiye, girmek için bu canhıraşlık niye?" sorusuna verecek cevapları da hiçbir zaman olmaz. Yalanlar dışında!

Sömürge ülkenin paçavra kurumları

Bergamalı köylülerin mücadelesi ile mahkemenin hakkında kapatma kararı verdiği emperyalist şirket Normandy'e mahkeme kararı uygulanmıyor.

Hatırlanacağı gibi madenin 3 Nisan 2002 tarihinde mahkeme kararıyla mühürlenmesinin ardından, 4 Nisan 2002 tarihli Bakanlar Kurulu kararıyla yeniden üretime başlamıştı. Hükümet kendi mahkemelerinin kararını, emperyalist tekelin isteği doğrultusunda ayakları altına almış ve paspas yapmıştı.

Emperyalist karşısında kuzu, halka karşı şahin

Aradan geçen süre içinde Sağlık Grup Başkanlığı ve İl Sağlık Kurulu'nun madende yaptığı denetim sona erdi, ancak maden halen çalışmasını sürdürüyor. Valilik artık denetim yapmaktan vazgeçerken (1 yıl yapması gerekiyordu karara göre), kaymakamlığın "kapatma" tebligatı da emperyalist tekelce kaale alınmıyor.

"Büyük" ve de "lider" ülke Türkiye'nin kurumları emperyalist tekelle karşı karşıya gelmemek için sessizliğe büründüler. Vali denetim görevini yapmazken, kaymakam tebligatına uymayan emperyalist tekel karşısında suskun!

Anlı şanlı büyük devlet kurumlarının bir de yıkım kararı alınan gecekondu karşılarındaki tutumlarını düşünün; jandarmalar, polisler anında kuşatır ve yerle yeksan ederlerdi konuyu.

Bergamalı köylülerin dediği gibi, "*Bergama konusu ateş topu gibi. Kimin eline gelse onu yakıyor.*"

Bergama örneği bile tek başına, sömürge bir ülkenin ne hukukunun, ne siyasi kurumlarının, ne de ekonomik kurumlarının zerrece iradesinin bulunmayacağını göstergesidir. Yüzlerce örnekten biridir sadece.

Bu nedenle **bağımsızlık olmadan hak ve özgürlükler de, ekmek de, adalet de yok!**

Halkın hukuku

Adaletsiz bir ülke, güneşsiz bir dünyaya benzer

Böyle olur işkenceci devletin hukuku!

Adalet Bakanlığı yeni bir tasarı hazırladı. Tasarının adı şu; "Terörle Mücadeleden Doğan Zararların Karşılama Hakkında Kanun Taslağı". Tasarı adından da anlaşılacağı gibi "terörle mücadele" esnasında zarar görenlerin zararlarının tazmin edilmesini içeriyor ve bu kapsama kimlerin girdiği kimlerin girmediğini sıralıyor.

Kimlerin girdiğini bir yana bırakalım, kimlerin girmediğine bakalım ki, işkencenin ve halka karşı yapılan zulmün nasıl bir devlet politikası olarak savunulduğunu ve yeni hükümet tarafından da aynı politikanın sürdürüldüğünü görelim.

Köyü boşaltılana tazminat yok!

Evet tasarı aynen bunu söylüyor. Doğu ve Güneydoğu Anadolu'da 4 bine yakın köyün boşaltıldığı, yakıldığı kanıtlarıyla, belgeleriyle ve kentlerin gecekondularında yaşam savaşı veren, yurdundan edilmiş köylülerin tanıklığıyla sabitken, "köylerini kendileri boşalttılar" ya da "teröristler boşalttı" diyerek zararlarının karşılanmasını kapsam dışı bırakıyor tasarı.

İşkenceye sahiplenme

Tasarıda kapsam dışı bırakılan sadece köyleri zorla boşaltılan köylüler değil. Taslağın 2. maddesinde belirtildiği üzere, "devletin zararını gideceği kişiler" arasında, "Terörle Mücadele Yasası'nın 1, 2 ve 4. maddelerinde belirtilen şartları taşıyan kişiler" de yok.

TMY'nin bu maddeleri özetle, "örgüt ve çete suçlarıyla bu örgüt ve çetelerin içinde yer alanların, terörle mücadele kapsamında bulunduklarını" belirtiyor. Yani devrimci iseniz, olmasanız bile, "örgüt" diyerek gözaltına alınmışsanız, en ağır işkenceleri görseniz de, sakat kalsanız da, isnat edilen "suçtan" beraat de etmiş olsanız, devlet tazminat ödemeyecek.

Aleni olarak devlet diyor ki; **işkence yapan benim, neden zararını karşılayayım ki!**

Yani "teröre karşı mücadele" kapsamında vatandaşın zarar görmesi önemli değil, evinin ya-

kılması sorun değil, işkence de görebilir, işkence de ölebilir de...

"İşkenceye sıfır tolerans" demagogileri işte bu işkenceye sahip çıkışın üzerini örtmek için yapıyor.

Diyelim ki, bu tasarı Cemil Çiçek'den önce hazırlanmış olsun. Öyle bile olsa Çiçek'in buna yüzde yüz onay vereceğinden emin olabilirsiniz.

"Teröristse katli vacip"ten "Halksa, boşver"e

"Teröriste her şey mübah" diyen Cemil Çiçek ve onun gibilerinin kafasına uygundur bu yasanın mantığı.

Geçen hafta, TAYAD'ın yaptığı açıklamayı yayınladık dergimizde. Ölüm orucunu kastederek ne diyordu Cemil Çiçek; "*zaten bu nevi eylemleri yapanlar örgüt mensupları*", diyordu. Yani örgüt mensubuysa ölebilirler, katledilmeleri vacip diyordu.

Zulme karşı direnenlere bunu söyleyen, ölümleri bu sözlerle onaylayan bir kafa, halkın işkence görmesini, katledilmesini, toprağından edilmesini de onaylıyor demektir. Nitekim altında imzası olan yasa, bunu sonuna kadar haklı çıkarıyor. İşkencenin devlet politikası olarak uygulanıldığı ve gelen giden bütün hükümetlerin gizli/açık savunduğu, 'devlet politikası'nı uyguladığı yerde halk için hukukun, adaletin olmayacağı bir kez daha görülüyor.

"Türkiye'nin imajı için..."

İşkence cezalarının paraya çevrilememesi hakkında Meclis Adalet Komisyonu'nda, Adalet Bakanı Cemil Çiçek konuşuyor; "**bu maddede daha çok Türkiye'nin yurtdışındaki imajı ile ilgilidir.**"

Doğru ve demagogilerin üstüne çizgi çeken bir söz. Demokratikleşme, hukuk, insan hakları diye diye ne yapıyorlarsa "Türkiye'nin imajı için". Bakmayın siz hükümetlerin, şunun bunun aksini söylemesine. "Sıfır tolerans" da aynı imaj için.

Demek ki, emperyalistlerin eleştirmediği, iyi yapın dediği hak ve özgürlük ihlalleri sürebilir. Örneğin, AB'nin desteklediği F tiplerindeki zulüm ve ölümler sürebilir. Nasıl olsa "imaj" sorunu yok. Avrupa da destekliyorsa, "her şey Türkiye halkı için" yalanlarına da gerek yok.

OHAL bitti; ya yılların hesabı?

MGK'nın Kasım ayı toplantısında, OHAL'in sürdüğü Diyarbakır ve Şırnak illerinde de kaldırılmasıyla birlikte OHAL uygulaması resmîyette tümünden kaldırılmış oldu.

26 Aralık 1978'de ilan edilen sıkıyönetim ve ardından başlayan OHAL ile, 24 yıllık bir dönemin sona erdiği ilan edildi. "Gözyaşı dolu bir dönem bitti" dedi burjuva basın.

Kan ve Gözyaşı Dolu 24 Yıl

Evet, dile kolay 24 yıl, farklı bir hukuk sistemi ile, batıya göre daha pervasız bir zulümle yönetildi bölge.

Bu 24 yıl içinde;

3688 köy boşaltıldı; 17 bine yakın kişi faili meçhul cinayete kurban gitti; onbinlerce insan dağlarda katledildi; ilerici 600 bin memur sürgün edildi; Lice'den, Cizre'ye, Şırnak'a, Kulp'a kadar bir çok yerde kitlesel katliamlar yaşandı; demokratik hiçbir hakkın kulanılmasına izin verilmedi; işkencede sınırlar aşıldı 40 güne varan gözaltılarda canlar verildi, insanlarımız sakat bırakıldı; köy okulları, zaten az sayıda olan sağlık ocakları karakol yapıldı, eğitimsiz, sağlıksız bırakıldı halk; muhalif yayınlar bölgeye alınmadı;

Devletin askerlerinin dışında, sayıları 60 bini bulan korucuların cinayetlerini, tecavüzlerini, askerinin boşalttığı toprağa el koymalarını yaşadı Kürt halkı.

Bitti Mi?

Ayrı bir yazı konusu olabilecek nedenlerle OHAL kaldırıldı. Peki bitti mi gerçekten. Kan ve gözyaşı akmayacak mı? Devletin ve korucuların terörü son mu bulacak?

Yeniden Özgür Gündem sayfalarına yansıyan halktan insanlar anlatıyor;

"Hacı Çolak (İşsiz) - Köyümüzü yaktdılar, sokaklarda kaldık. 10 yıldır sürekli işsiz kalıyorum.

OHAL kalktıktan sonra barışın kalıcılışmasını istiyorum. Ama çok şeyin de değişeceğini sanmıyorum."

"Sevgül Tursun - OHAL özgürlüğümüzü götürdü. Yaşamları alt üst etti. Diyarbakır çok göç aldı. Okuyamadım! Belki yasalarda OHAL kalkar ama uygulamada öyle kolay kolay kalkacağına inanmıyorum. Devletten hiçbir şey beklemiyorum."

Biz sadece iki görüşü aktarmakla yetiniyoruz, ama bölge halkının tamamına yakını, tüm ülke sathında halkı baskıyla, gözdağıyla, katliam ve işkencelerle susturmaya çalışan faşizmin, bölgede daha keyfi, daha baskıcı olmaya devam edeceğini biliyor, yaşıyor.

Diyarbakır ve Muş'ta iki kişi daha geçtiğimiz ay kaybedildi. OHAL kaldırıldıktan bir kaç gün sonra, nüfusunun neredeyse yarısı asker, korucu, polis, özel tim olan Şırnak'a bağlı Andaç Köyü basıldı, köylüler meydana toplandı. Andaç Bölük Komutanı köylülere, "aranızda şerefsizler var, 30 askerimiz şehit edildi. Şerefsizlere yardım ediyorsunuz, sizi gözaltına alacağım" dedi, saatlerce ayakta bekletti. Köylüler Uludere'ye sınıra yürümeye başlayınca da silahına sarıldı askerler ve havaya ateş açtı. 400 köylü yürümeye devam etti.

Fiilen sürdürülen OHAL uygulamalarından yansıyan bir kaç örnek bunlar. Bunlar da ülke gündemine girmiyor ve yansımayan daha onlarca fiili uygulama sözkonusu. Çünkü burjuva medya hala OHAL'i kaldırmadı. Hala bölgeden haber vermek için Genelkurmay andıçlarına bakılıyor önce. "Bahar havası"nı bozacak hiçbir şeyin yansımasını istemiyor medya.

Ve Kanın, Gözyaşının Hesabı...

"OHAL yaraları sarılıyor" diyor burjuva basın. Nasıl diye bakıyorsunuz. Adalet Bakanlığı'nın hazırladığı (bkz Halkın hukuku) taslakten söz ediyor. Taslakta köyü boşaltılanlara, işkence gören-

lere dahi tazminat yok. Ama bunu yazmıyorlar. Dedik ya, onlar OHAL'i kaldırmadı hala. Yakıp yıktı köyleri, mezraları, şimdi "kendileri gittiler" diyor oligarşi. Bu yüzden tazmin edilmesine gerek yok, diyor. Açlığa mahkum edilmişleri ölüme terk etmekte sakınca görmüyor.

Ödese ne olurdu; yaralar sarılır mıydı? Oluk oluk kan akan yaralar parayla sarılabilir miydi?!

OHAL'in bütün sonuçlarının hesabı sorulmadan hiç kimse "ohal kalktı" diyemez, kalkmaz.

Vedat Aydın'ın cenazesi ile başlayan süreçte kaybedilen, katledilen, işkenceye öldürülenler ne olacak? Cenazede onlarca insanı katleden kontrgerilla elemanları kent merkezlerinde, şefleri şu bu partinin yönetimlerinde, askeri komuta kademelerinde. Musa Anter'lerin, Mehmet Sincar'ların ve onbinlerce insanın katilleri "devlet sırrı" olarak duruyor orta yerde.

Ya "OHAL Valisi" sanıyla bölgede terör estirenler? Hepsinin adı sanı belli; Hayri Kozakçıoğlu, Ünal Erkan, Necati Çetinkaya ve diğerleri. Katliamlarının ödülleri aldılar.

Sedat Bucak'ın dokunulmazlığı kalktı, hala dokunan yok!

Korucular hala terör estirmeye devam ediyor; tartışan dahi yok! Tecavüzlerini, düzenin hukukunda bile suç olan eylemlerini soruşturan, el koydukları toprakları alabilen yok.

Köylerin boşaltılmasının, yakılmasının emrini verenler, yerine getirenler belli; hesabı yok! Üstelik geri dönüş için devletin ciddi bir projesi de yok. "Dönün" deyip, bu köye güvenlik nedeniyle, şu köye bilmem ne nedeniyle dönemezsiniz gerekçeleri sıralanıyor, PKK yaktı dilekçesi imzalayın gelin deniliyor.

Devlet İstatistik Enstitüsü'nün verilerine göre tüm bölgede yüzde 65 , Diyarbakır'da ise yüzde 70 olan işsizliğe, açlığa, yoksulluğa bulabildikleri bir çare yok...

Sadece **UNUTUN** isteniyor.

Biz katlettik, yaktık, yıktık, yokettik, gerektiğinde yine yaparız, ama siz unutulmuş deniliyor.

"OHAL kalktı" dedikleri bundan ibaret.

Hayır! Unutmamalıyız; katliam, cinayet, kaybetme, işkence, köy boşaltma emirlerini verenlerin, yerine getirenlerin derhal tutuklanmasını, cezalandırılmalarını istemeliyiz. İstersek yine yaparlar, susarsak barışırız gibi bir yanılgıya düşmeden kanımızın ve gözyaşımızın hesabını istemeliyiz.

"Yara Sarma" Suçu!

Ümüş Şahingöz'ün 15 Eylül 2001'deki cenazesine saldıran, yaşlı genç onlarca insanı yaralayan polisler hakkında henüz açılan bir dava yok. Ama yaralananlar ve yaralananlara yardım edenler hakkında Sarıyer Asliye Ceza Mahkemesi tarafından açılan bir dava var.

13 kişinin yargılandığı davada, mahallenin ayakkabı tabircisi **Hasan Engin ve eşi Arife Engin**'in suçları büyük; onlar, yaralıları 65'in üstündeki bir kadına, (Kelime Eroğlu) yardım ettikleri, yaralarını sardıkları için yargılanıyorlar.

Ama hakkındaki dava bununla bitmiyor Köşger Hasan ustanın. Aynı olaya ilişkin İçişleri Bakanlığı da Sharon taktiğini devreye sokmaya hazırlanıyor. Bakanlık polislerin hastane masrafları için Hasan Engin ve eşinden 4 milyar 893 milyon istiyor.

Saldırıyor, yaşlı bir kadının kafasına onlarca dikeği atılacak halde yaralıyor, sonra yarasını sararı da tutup dava açıyor; faşizmin hukuku "dışarıdaki imajına" yansımaya her olayda gerçek yüzünü en pervasız şekilde gösteriyor. Türkiye'de hukuk gerçeği, polis devleti gerçeği budur işte.

Diyelim ki, polis kendini aklamak, saldırıdaki suçunu örtbas etmek için böyle bir dava açılmasını istiyor. Peki savcı hangi mantıkla böyle bir davayı açıyor? Bunun cevabı polis devletinin nasıl işlediğinde bulunabilir ancak. Polisin isteklerini emir diye algılayan sadece DGM'ler mi?

Bir devrimcinin cenazesine katılma "suçunu" işleyen bir kadının yaralarını sararı cezalandırmaya kalkışanlar, öte yandan kocaman afişlerle polisin nasıl yardımsever olduğunu kucağında çocuklu polis resimleriyle sergiliyor. Gerçek kafa yapılarını Hasan ustanın başına gelenler anlatıyor aslında; kimse kimsenin elinden tutmayacak, her ne şekilde olursa olsun yardım etmeyecek, dayanışma içinde bulunmayacak. Olursa? Hasan ustaya dava da bu yüzden açılıyor. Onlara gereken cevabı da yine Hasan usta veriyor; "pişman değilim."

AKP'nin Avrupa ve ABD'yle "İyi" İlişkileri!

AKP iktidarı nezdinde kullanma ve kullanılma tarihini tekrarlıyor islamcılar. Ya islamcılık, ABD'nin istediği kadar olacak, ya da tarih tekerrür edecek...

Avrupa kapılarına yüz sürdü, sonra Amerika'yı tavaf etti Tayyip Erdoğan. Nerede neyin pazarlığı yaptığı şu veya bu şekilde basına yansıdı. Hem de o kadar aleni ki, Bush ile görüşmesi sonrası bir Amerikalı gazeteci şu soruyu sorabildi "büyük Türkiye'nin" fiili başbakanı Erdoğan'a;

"Irak operasyonu karşılığında ne kadar dolar konuşunuz?.."

Bu, Amerika'da, dünyada o kadar aleni şekilde tartışılıyor ki, Erdoğan istediği kadar elini ATO başkanının omzuna atıp "para değil, ticaret için olanak istiyoruz" desin.

Söylediğimiz gibi, hem Avrupa ile hem de Amerika ile yapılan pazarlıklar, dünyanın gözleri önünde yaşanıyor. Ancak emperyalistlerin Tayyip'ten beklentileri ve AKP'nin emperyalistlerden beklentileri bu somut pazarlıklarla bağlantılı olmasına rağmen, bunun da ötesindedir.

Batu Neden Bu Değeri Veriyor?

Resmi olarak bir sıfatı yok. Olsa bile ne Avrupa ne de Amerika'da TC başbakanlarının bu kadar hızla ve bu kadar üst düzeyde kabulleri ender görülen bir durum.

Peki Batı neden Tayyip Erdoğan'a bu kadar "değer" veriyor? Niye bu kadar üst düzey kabul?

Erdoğan kendi üslubunca diyor ki;

"AB'ye alın ki, müslümanlar Batı'yla güzel güzel yaşasınlar" (islami Batı'ya satmaya soyunma misyonu ancak bu kadar iyi ifade edilebilir...)

Erdoğan Beyaz Saray'da diyor ki;

"AB'ye baskı yapın da bizi alsınlar..." (Biz Amerika'nın çocuğuyuz, içinize truva atı olarak alın demek bu kadar aleni olur...)

Tayyip ve AKP, iktidar ve koltuk için, emperyalistlerin her istediğine evet diyor. Evet dediğinin üstünü örtmek için "onurumuzla oynamayız" diyor, "buraya para istemeye gelmedik" diyor.

Sırtını Avrupa'ya, Amerika'ya dayayan "islami AKP" gerçeğinin kuşkusuz islami kesimler de farkında. Örne-

ğin bu kesimden bir yazar şu değerlendirmeyi yapıyor;

"Oysa çok net görülüyor ki, ABD Tayyip Erdoğan'a olağanüstü bir itibar sergiliyor. 'O tam aradığımız adam' deniyormuş Washington'da Tayyip Bey için. (Fusun Arsan, Sabah, 9 Aralık 2002) 'Türkiye için doğru lider... Özal'dan bu yana, en reformcu Türk lideri' diye değerlendiriliyormuş yine aynı kulislerde Tayyip Erdoğan. (Yasemin Çongar, Milliyet, 9 Aralık 2002)

Bu yorumları doğrulayan davranışlar da esirgenmiyor Ak Parti liderinden... Henüz resmi devlet görevi olmadan en üst protokolle ağırlanıyor. Bunların hiç şüphesiz bir anlamı var." (Ahmet Taşgetiren, 10 Aralık Yeni Şafak)

Anlamını salt Irak'la sınırlasa da, iki sayı önce yazdığımız "Açık Yeşil Kuşak" başlıklı yazımızda belirttiğimiz gibi, emperyalistlerin "ılımlı islam" modeli için de AKP'nin ABD için "tam aradığı" olduğu, AKP'nin de açıklamalarıyla **"evet ben buna hazırım, kullanın beni, yeter ki, iktidarımın arkasında olun"** dediği gözden kaçırılmıyor. "Böyle bir meşruiyet kaygısıyla hareket edeceğini ummamak" niyetin ötesinde bir anlam taşıyor.

Ben sana Amerikancı düzene muhalif kesimleri yoketmen, etkisizleştirmen için "model" oluyum, Ortadoğu'dan Balkanlar'a, Kafkaslar'dan Asya'ya truva atın, ileri karakolun oluyum; sen de benim koltuğumu sıkı tut düşmeyim.

En kaba haliyle kullanma-kullanılma ilişkisi bu çer-

çevede şekilleniyor. Gerisi ayrıntıdan ibarettir.

Bu tarihi tanıyoruz. Radikal islamcısından, ılımlısına kadar oligarşiyle, emperyalistlerle hem Türkiye’de hem de dünya ölçeğinde girilen kullanma-kullanılma ilişkisi-
dir bu. Sonuçlarının ne olduğuna girmeyeceğiz. Bilini-
yor. Ama islamcı siyaset anlayışı tarihini tekrarlamak-
tan bıkmıyor, usanmıyor. AKP, bu gezilerin “içeriğini”
nasıl doldurursa doldursun, bu gerçek değişmiyor.

AKP’nin Alnındaki Damga

Bugünün dünyasında Amerika tarafından övülmek
en utanılacak şeydir; AKP işte daha iktidarının başında
bu damgayla damgalanmıştır.

“Diplomatik nezaket” ile açıklanamayacak olan
Bush’un Erdoğan’a iltifatlarını okuyun;

“AB’ye üye olma arzusunda sizinle omuz omuza-
yız”... “Türkiye’nin en iyi dost ve müttefikinin evine
hoşgeldiniz. Sizin liderliğinizden ve partinizden çok et-
kilendik. Demokrasiye ve bağımsızlığa olan bağlılığınıza
teşekkür ediyoruz. AB’ye üye olma arzunuzdan sizinle
omuz omuzayız. ABD’nin stratejik dostu ve müttefikisi-
niz. Sizi ağırlamaktan onur duyuyorum...” (11 Aralık
Yeni Şafak)

E tabii Erdoğan bunları “aynı allaha inandığımız
için” diye de açıklayabilir!

Erdoğan bu **damgadan hiç de rahatsız değildir**. Çün-
kü o bir Amerikan hayranı olduğu kadar, Amerika’nın
gerçek yüzünü çarpıtmak, özellikle müslümanlara hoş

göstermek için de bilinçli bir görev almıştır üstüne. Üs-
telik parti olarak kendilerine en yakın buldukları da
Amerikan tekellerinin yuvası Bush’un Cumhuriyetçi
Partisi imiş!

Bush ile görüşmeden sonra Erdoğan gazetecilerin
ne konuştunuz sorusunu cevaplıyor; “Gerek Türkiye’ye
karşı, gerekse ülkemiz insanlarına karşı olan muhab-
betlerini dile getirdiler...”

O “muhabbeti” dünya halkları çok iyi bilir. Son yıl-
larda müslümanlar da tanıdı. Ama yok, o islamcı litera-
türü de içine yedirerek, Amerika’yı pazarlama telaşın-
da. Dedik ya o bir Amerikan hayranı. Türkiye halkı aç-
ken, yoksulken, milyonlarca çocuğumuz okul yüzü gö-
remezken, O’nun çocukları Amerikalarda okur. Sanma-
yın ki, sadece “iyi eğitim alsın” diyerdir. Kendisi nedeni-
ni bakın nasıl açıklıyor;

“ABD’de toplum ve siyasetin algılanışına büyük
önem veriyorum. Çocuklarımın Amerika’da okuması da
bu yapıyı tanımaları için büyük fırsattır.” (11 Aralık
Milliyet)

Amerika tarafından övülmek kadar, dünya halkları-
nı katleden, aç bırakan **Amerika’yı övmek** de en büyük
utançtır.

Hele nedenini dünyanın bildiği Amerika’nın Irak’a
saldırısını “Türkiye Irak operasyonunda yakın tehdit al-
tında. Operasyon sıkı daha ağır basıyor. Buradan ope-
rasyon yapacaklar ve Türkiye’yi koruyacaklar. Benim
gördüğüm bu” (12 Aralık Yeni Şafak) diye masumlaş-
tırmak yalancılıktır, Amerikan uşaklığıdır.

AKP, IMF’ye, ABD’ye endekslendi

Ekonomide IMF, iç-dış siyasette Amerika.

AKP hükümetinin “Acil Eylem Planı”nı, “hükümet
programı”nı atın bir kenara. Artık bütün politikaları bel-
irleyecek olan güçler sahnede ve AKP gönüllü olarak
boynunu uzattı.

İp boyuna geçti; pazarlıklar, ıknıp sıkınmalar olsa
da, ekonomi ve siyaset emperyalistler tarafından belirlenip
AKP’ye uygulatılacak.

“Çağdaşlığın” gereği bu!

“Akıllı siyasetçiliğin” kaçınılmaz sonucu bu.

IMF ile ilişkileri kesmeyi bırakın, borçları erteleminin
sözünü bile etmeyi “delilik” varsayan bir zihniyetin varaca-
ğı noktaya beklenenden de hızla gidiyor AKP hükümeti.

Bu tabloda ne AKP tabanı ne geniş halk kitlelerine
AKP’nin verebileceği bir şey yoktur. Bayramlarda sada-
ka ve ne idüğü belirsiz duble yolla uyutmaya devam.

Ancak **unutulmaması gereken** şu;

O ip bu ülkede kimin boynuna geçtiyse, bedelini bir
şekilde ödemek zorunda kalmıştır. Ne AB yasaları, ne
sadakalar, ne islamcı holdinglerin desteği bu sonu önle-
yemez. Emperyalist tekellerin IMF’sini “ortak değil mi-
yiz, biz de üyesi değil miyiz” diye ne zamana kadar an-
latabilecekler, göreceğiz.

Tayyip Erdoğan’ın ve AKP yetkililerinin her konuda-
ki açıklamalarını izleyin; farklı konuşuyor gibi yapıp, dış
politikada Amerika’nın istekleri doğrultusunda, ekono-
mide IMF programı paralelinde, iç politikada ise yer yer
Amerika bazen de Genelkurmay’ın gözünün içine baka-
rak, selam çakarak konuştuklarını göreceksiniz.

Elbette uygulamaları da bu minvalde olacak! Yani aç-
lık sürecek, zulüm sürecek!

Erdoğan Gerçekleri Anlatmıyor!

Tayyip Erdoğan'ın Avrupa'da, ABD'de yaptığı konuşmaları dinleyen, acaba başka bir ülkeden mi söz ediyor diye düşünmekten kendini alması mümkün değildir.

10 Aralık tarihli, 286 No'lu Devrimci Halk Kuruluş Cephesi açıklamasında dile getirildiği gibi;

"IMF'den daha fazla dolar koparmak için, Avrupa ülkelerinden, siyasi manevralarında kendi ellerini güçlendirecek kararlar aldirmek için, ülkemizde yaşayan 70 milyon tanımadığı, bilmediği bir Türkiye anlatıyor."

Anlattığı Türkiye'ye bakarsanız; demokratik bir ülke ve kısmi eksiklikleri de çıkarılan yasalarla zaten gideriyorlar. Bunun karşısında Avrupalıların gülüp geçmesi, "çok yasa çıkardınız, üç kağıtçılığınızı dünya biliyor" mahiyetinde "uygulamayı görmeliyiz" demelerini bir yana bırakırsak, anlattığı tablonun gerçekte hiçbir ilgisinin olmadığını en iyi Türkiye halkı biliyor.

Tayyip Erdoğan Türkiye gerçeğini anlatmıyor. Halkını aç bırakan, ezen, zulmeden bir düzenin üstünü örtüyor. Türkiye'nin faşizmle yönetildiğini gizlemek istiyor. O, bu nutukları atarken, F tipleğinde insanlarımızın ölmeye devam ettiğini, iki yıl-

da tam 101 kişinin öldürüldüğü kesintisiz bir katliamı kendilerinin de sürdürdüğünü anlatmıyor.

Sadece ölümlerin söz konusu olduğu bu olay değil, Erdoğan, bizim ülkemizde, demokrasi isteyenlerin, düzene muhalif olanların baskılarla, yasaklarla, cezalarla, katliamlarla sindirilmeye çalışıldığını, Türkiye'nin dört bir yanında ekonomik, sosyal, siyasal, ulusal haklarını istedi diye onbinlerin katledildiğini de anlatmıyor.

Erdoğan, katliamcılık gerçeği gibi işkencenin devlet politikası olduğu gerçeğini de anlatmıyor. 12 Eylül tezgahlarından beşyüz bin insanın geçirildiğini, son on yılda 750'yi aşkın kişinin işkencede katledildiğini, onbinlercesinin işkence gördüğünü ve üstelik işkencecilerin hiçbirinden hesap sorulmadığını, aksine ödüllendirildiğini *"işkenceye sıfır tolerans"* demagogileriyle gizlemek istiyor.

Hani *"AB İstedi Diye Değil, Halkımız Layık Olduğu İçin"* idi?

Türkiye'de AB yasaları, istekleri üzerine söz söyleyip de bu sözü (ya da bunun değişik versiyonlarını) söylemeyen yoktur; AB istediği için değil, kendi halkımız buna layık olduğu için...

Gerçeğin böyle olmadığı tartışmasıydı, ama bu devlet ve bir aylık AKP iktidarı halkına karşı o kadar saygısız, insan yerine koymamaya, kaale almamaya o kadar alışkın ki, kendi diliyle itiraf ettiler niyetlerini.

Haberi basından aktaralım:

"Kopenhag'daki olumsuz hava

demokratikleşmeyi erteletti: Hükümetin meclise gönderdiği ikinci uyum paketi AB'nin Türkiye'ye müzakere tarihi verme konusunda sergilediği olumsuz tavra takıldı. Paket, Kopenhag sonrasına bırakıldı."

Paketleri hazırlayan Adalet Bakanı Cemil Çiçek ise NTV'de katıldığı programda daha düz ifade etti nedenini; **"Misilleme yaptık."**

Bir iktidar düşünün ki, aynı gün başbakan vallahi billahi halkımız için yeminleri ediyor, son-

ra madem erken tarih vermiyorsunuz, biz de "demokratikleşme yasalarını" (ne kadar demokratikleşme oldukları ayrı bir tartışma) erteleriz diye misilleme yapıyor.

Utanmıyorlar, sıkılmıyorlar, emperyalistlerin isteklerine de "halkımız için" diyorlar. Demek ki, *"halkımız layık olduğu için"* değilmiş. Bugüne kadar hiçbir iktidar halk istedi diye hiçbir şey yapmadı. Ya halkın baskısıyla yapmak zorunda kaldı ya da bugün olduğu gibi, emperyalistler istedi diye. Hal böyle olunca da, yasada yazılı olan ne olursa olsun uygulamada azgın bir terör, zulüm, baskılar aralıksız sürdü.

Sokak ortalarında, evlerde binlerce insanın infaz edildiğini, köylerin yakılıp yıkılıp boşaltıldığını, Susurluk'un binlerce operasyon yaptığını, Susurluk'un sürdüğünü, işkencecilerin, infazcılarının terfi ettirildiklerini anlatmıyor.

Erdoğan, Türkiye'de gerçek iktidarın ORDU olduğunu, hiç bir hükümetin ordunun onayı dışına çıkamadığını, ordunun onayı olmadan tek bir adım bile atmadığını... anlatmıyor.

"Erdoğan, gerçeği çarpıtmakta o kadar ileri gidiyor ki, faşizm altındaki son 50 yılı akıyor, küçük burjuva diktatörlüğünü akıyor, Osmanlı'nın talancılığı ve katliamcılığı akıyor... Osmanlı ve Cumhuriyet tarihinde, farklı milliyet ve inançlardan halkların nasıl katledildiğini, nasıl zorunlu göçlere tabii tutulduğunu, göçlerde nasıl imha edildiğini... anlatmıyor."

AKP lideri, iktidarların hiç bir zaman bağımsız bir ekonomi politikası olmadığından, herşeyin IMF'ye endekslenmiş olduğundan, ülkemizde on milyon insanımızı pençesine alan açlıktan, 40 milyon sefaletinden, onmilyonlarca insanımızın işsizliğinden, evsizliğinden, sağlık, eğitim hizmetlerinden yoksun bırakılmış olmasından... söz etmiyor.

"Erdoğan, açlığı ve yoksulluğu yaratıp, halkı aç, işsiz, çaresiz bırakıp, ardisıra hak arayanlara, örgütlenenlere "terörist" denilerek nasıl saldırıldığını, bu ülkenin gecekondu semtlerinin, okullarının, meydanlarının neredeyse hemen her gün devletin bir başka terörist saldırısına tanık olduğunu... anlatmıyor."

Faşizmin Sözcülüğünü Yapıyor

"Türkiye'de faşizm var. Tayyip Erdoğan'ın anlatmadığı Türkiye gerçeği budur.

Türkiye'yi GENELKURMAY yönetiyor. AKP, Genelkurmayın sözcülüğünü yapıyor.

Bütün işkence, katliam, kaybetme, infaz, faali meçhul tarihini akıyor. Susurlukları akıyor. Ölüm mangalarını akıyor. Bunu kah Avrupalı, kah "müslüman demokrat" sıfatıyla yapıyor. Ama herkes çok geçmeden görecektir; o sadece faşizmin sözcülüğünü yapıyor.

Tayyip Erdoğan gerçeği anlatmıyor. Açlık ve zulüm gerçeğini gizliyor.

Onun yaptığı bir "takiyye" varsa eğer, işte budur: Ordunun ve emperyalistlerin desteğinde, açlık ve zulüm düzenini sürdürebilmek için "müslüman demokrat"lık maskesini takıyor."

Arap Halkı Şehitleri İçin Bahur Yaktı

1994'te Dersim dağlarında 8 yoldaşıyla birlikte şehit düşen komutan **Kemal Askeri** mezarı başında anıldı. 6 Aralık'ta mezarlığa giden yoldaşları, Arap

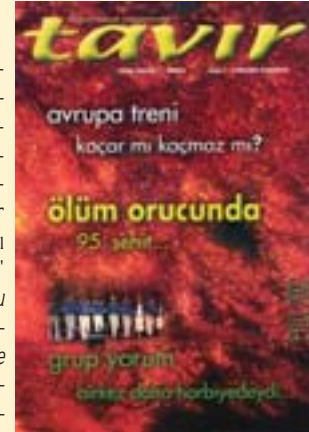
halkına özgü bir gelenekle Bahur yaktı. Daha sonra halk için ölüme yürüyen devrim şehitleri için yapılan saygı duruşunun ardından Askeri'nin devrimci yaşamı anlatıldı. "Şu Dersim'in Dağları" türküsünü söyleyen yoldaşları, "**Kahramanlar Ölmez Halk Yenilmez**" sloganları attıktan sonra, 1996 Ölüm Orucu Şehidi **Altan Berdan Kerimgiller**'in mezarını ziyaret ettiler. Burada da aynı tören düzenlendikten sonra her iki mezarlık da karanfiller ve kır çiçekleriyle donatıldı.

TAVIR Dergisi Davası Görüldü

Kültür Sanatta Tavir Dergisi'nin Eylül 2002 tarihli 7. sayısı; "Kapı ile Duvarın Düşündürdükleri, Merhaba İstanbul, Açlığın Koyununda Yarınlar Duyulan Sevdâ, Düşüler Birer Birer Dillerinde Yeminler, Oğulları Ölen Analara Türkü ve Yorgun" başlıklı yazılarında "Basın yolu ile silahlı terör örgütlerinin propagandasını yapmak suretiyle örgüte yardım ve yataklık yapmak, 3713 sayılı yasaya muhalefette bulunmak" gerekçeleriyle

İstanbul DGM tarafından toplatılmıştı. Toplatma davası 10 Aralık günü İstanbul DGM'de görüldü. Derginin yazarları müdürü Ahu Zeynep Görgün'ün katıldığı mahkemeye Yazar Şanar Yurdatapan, İdil Kültür Merkezi çalışanları ve dergi okurları da destek verdi.

Savunmasını yazılı olarak okuyan Ahu Zeynep Görgün toplatma kararının haksız bir karar olup sanatın yargılanamayacağını, aydın ve sanatçı olarak dünya ve ülkesinde yaşanan gelişmelere kayıtsız kalamayacaklarını ve bu gerçekleri edebiyat ve sanat alanından dile getirmeye devam edeceklerini söyledi. Mahkeme duruşmaya katılmadığı için ifadesi alınamayan derginin sahibi Muharrem Cengiz'in ifadesinin de alınması için 6 Mart 2003 tarihine ertelendi.

KESK'in 7 Yılı POLİTİKA, ÖRGÜTLENME ANLAYIŞI ve ÇALIŞMA TARZI MASAYA YATIRILMALI

KESK, bugünlerde kuruluşunun 8. yıldönümü çerçevesinde çeşitli toplantılar, kutlamalar yapıyor bugünlerde. Fiili anlamda kuruluşu, memur hareketinin oluşumu, daha da önceye uzar. 1990'ların başlarından bu yanaki 12 yılın mücadele tarihine baktığımızda, memur hareketinin ve özel olarak da KESK'in önemli bir yer tuttuğu görülür. Bu süreç boyunca, hemen her büyük kitle hareketi içinde, oluşturulan birçok "platform"un içinde KESK de vardır.

Ama öte yandan; 1 Aralık 2002'de, Amerikan saldırganlığına karşı yapılan mitingde, alanda beklentilerin en fazla altında kalan, bu anlamda en büyük hayal kırıklığını yaratan kortejlerin başında da KESK geliyordu.

1 Aralık'taki KESK tablosu, esasında işaretleri uzunca bir dönemdir ortada olan bir gelişmenin sonucuydu. KESK'in geldiği (daha doğru bir deyişle **getirildiği**) yerin sadece bir yansımasıydı bu tablo.

Merak ediyoruz, KESK'in eritişinin baş sorumluları, acaba bir pişmanlık ya da en azından bir vicdan azabı duyuyorlar mı? Onlar bunu duysalar da duymasalar da, tüm devrimcilerin, tüm emekçilerin KESK'in bugünkü durumu karşısında üzüntü duydukları kesindir. KESK, bugün içine düştüğü durumdan kurtarılmalıdır. Bu ise, açık ki, KESK'i bugünkü hale getiren politikalar, anlayışlardan ve yönetimlerden kurtulmaktan geçecektir.

Bu anlamda, KESK'in 8. kuruluş yıldönümünde, tüm memurların, memur hareketi karşısında, halkın mücadelesi karşısında sorumluluk duyan herkesin yapacağı öncelikli iş, ciddi bir muhasebenin kapısını açmaktır.

Bedeller ödenerek yaratılan hareket

Kolay örgütlenmemiştir bu hareket. Meşruluğunu, haklılığını kabul ettirip, mevziler kazanırken büyük bedeller ödemiştir. Memurlar, adım adım örgütlenerek, direnerek, bedeller ödeyerek 12 Eylül sonrasının en güçlü kitle hareketlerinden birini yarattı.

1980'lerin sonunda dernekler kuruldu ilkin; Türk Hemşireler Derneği, EĞİT-DER, BEM-DER, MA-DER gibi örgütlülüklerle memur kitlesindeki kendine güvensizlik aşılmaya çalışıldı. Sonra sendikalaşma gündeme geldi. "Yasak"tı; yasakları parçalamak daha büyük bedeller ödemeyi gerektirecekti. Bu nedenle, sonraki yıl-

larda memur hareketinin tepesine çöreklenecek olanlar, o gün öncü olmaya yanaşmadılar: "Kitle hazır değil..." diye binbir gerekçeyle bu militan adımın atılmasından uzak durdular. Ama bu adımı atacak devrimci memurlar vardı. Devrimci memur hareketinin önderliğinde peşpeşe Kam-Sen, Bem-Sen ve Sağlık-Sen kuruldu. Memur hareketi her geçen gün kitleselleşti. Hak alma eylemleri, sendikalar yaygınlaştı. Tabii bu arada binlerce memur sürüldü, işten atıldı, işkencelerden geçirildi, tutuklandı.

Sendikal mevzi kazanılmıştı. Tüm reformistler kazanılmış mevzilere hücum ettiler. Bir çok sendika kuruldu.

Memur sendikalarının büyük bölümü, 1994'te Kamu Çalışanları Sendikalaşma Konfederasyonu (KÇSK) adı altında bir araya geldi. 8 Aralık 1995'te de bugünkü haliyle Kamu Emekçileri Sendikaları Konfederasyonu (KESK) kuruldu.

Yaratılanın ele geçirilip "mirasyedi" gibi harcanması

Peki, 1990'ı esas alarak söylersek, 12 yılda nereden nereye gelindi? Bunun cevabı, meydanlardır. Bunun cevabı 1 Aralık'tır. Bunun cevabı, 1995'lerde Kızılay'a **150 bin** kişi çıkaran KESK'in 6-7 yıl sonra, Sahte Sendika Yasası karşısında aynı meydana on bin kişiyi çıkaramamasındadır. Bu anlamda, artık tartışılması gereken nereden nereye gelindiği değil, **bu noktaya nasıl gelindiğidir**.

KESK'teki mücadele dinamiği ve örgütlülük, nasıl adım adım eritildi, KESK nasıl geniş kitlelerin mücadelesinden koparıldı, kim bunun sorumluları?

Bugün sendikaların durumundan yakınanlardan bazıları, gerçekte yakınmaya hiç mi hiç hakları olmayanlardır. KESK'te devrimcilerin tasfiye edilip reformizmin hakimiyeti için ittifaklar yapanların, KESK'e reformist politikaları hakim kılanların yakınmaya hakkı olabilir mi?

Özellikle de ÖDP-EMEP-HADEP reformizmi, KESK'teki eriyişin baş sorumlularıdır. Devrimcileri tasfiye etmenin, KESK'in "sağduyu" adına izlediği uzlaşmacı politikaların, memur hareketini kendi reformist parti ve politikalarının bir parçası haline getirebilmek için başvuru her türlü manevranın sorumlusu bu an-

layışlardır.

KESK'i adım adım atıllaştırmış, kendi düzen içi politikalarına paralel hale getirmiş, kendi örgüt anlayışlarını memur hareketine taşıyarak örgütsüzleştirmişlerdir.

POLİTİKA, ÖRGÜTLENME ANLAYIŞI, ÇALIŞMA TARZI... Sorun bunlarda düğümleniyor!

Reformizm, memur hareketinde devrimcileri tasfiye etmeye çalışırken "örgüt korkusu" yamaktan direniş, radikallik, militanlık düşmanlığına kadar düzenin kullandığı hemen her şeyi kullandı.

Reformizm devrimcileri tasfiye etmeye çalışırken bu gerekçeleri kullanıyordu ama, bütün derdi şuydu: KESK sadece benim olsun. Erisin, küçülsün, ama benim olsun.

Ama hesapları boşa çıktı. KESK yönetimine çöreklenmesine çöreklandılar, ama bu arada KESK'i de erit-

tiler. Öyle erittiler, örgütsüzleştirdiler ki, sonuçta ellerinde kendilerinin kullanabileceği, yönlendirebileceği, legal partilerine destek alabilecekleri bir sendikal örgütlülük kalmadı. Reformizmin **tasfiyeciliği** işte tam bu noktadadır. Devrimcileri, devrimci mücadele ve örgütlenme anlayışını tasfiye ederken, tasfiye ettiği bizzat mücadelenin, halkın örgütlenmesinin kendisidir.

Reformizmin KESK içinde tasfiyeci bir **"iktidar"** savaşı sürdürürken görmediği, görmek istemediği işte buydu.

KESK'in 8. yılına girerken, ne 12 Eylül karanlığından bir memur hareketi yaratmış olmakla övünmek, ne de KESK'in bugün getirildiği duruma bakıp ah-vah etmek, kimseye bir şey kazandırmaz. KESK'in reformist yönetimi, bu yönetime hakim olan ÖDP, EMEP, HADEP anlayışı, KESK'in eksikliklerini, zaafalarını örten yaklaşımlarıyla sadece erimeyi sürdürmüş olurlar.

Tüm memurlar, KESK'in 7 yılında izlenen politikaları, örgütlenme anlayışını, çalışma tarzını sorgulayıp, devrimci, militan, halkın mücadelesini geliştiren bir KESK yaratmayı hedeflemelidir. Memurlara, tüm emekçilere güven verecek, egemen sınıfların karşısına cüretle dikilecek bir memur hareketini yaratmanın ilk adımlarından biri budur.

Bir sendikal hareket nasıl eritilir?

✓ Düzenle çatışmaya girmemek, iktidarların icazetini kazanmak için, yıllardır aynı eylem takvimleriyle memur kitlesini oyalayan, mücadeleyi güçsüzleştirip kitleyi umutsuzlaştıranların çağrısına kim uyar?

✓ Ayşenur Şimşek gibi, İkrâm Mihyaz gibi, Elmas Yalçın gibi, devrimci memur mücadelesinin öncüleri katledilirken *"kendi örgütsel çalışmalarını yapıyorlar"* diye onlara sahip çıkmazken, KESK'i kendi legal partilerinin "arka bahçesi" yapmaya çalışan reformist kafa, zulmün karşısına dikilebilir mi?

✓ Gazi'de halk katliama direnirken, mevcut eylem kararını "sağduyu" adına iptal edip, katliamcı iktidarın övgüsünü kazanan kafa, sendikal mücadeleyi, halkın mücadelesinin bir parçası haline getirebilir mi?

✓ Sendikal hak ve özgürlükler mücadelesini, haklar ve özgürlükler mücadelesinden bağımsız görenler, yanıbaşlarında sürüp giden bir katliamı, F tiplerine "gündemimiz değil" diyenler, halkın mücadelesini

birleştirebilir mi? Başkalarına destek verip, başkalarından destek alabilir mi?

✓ Sürekli *"kitleye güvenden, marjinal olmaktan"* söz edip, her dönemde *"kitle hazır değil, kitle kaldıramaz"* diye aslında kitleye hiç mi hiç güvenmeyenler, bu mücadeleye önderlik edebilir mi?

✓ "Demokrasi demokrasi" deyip, yıllardır memur hareketine KESK merkezinde, reformist parti merkezlerinde alınan kararları dikte edenler, memur hareketinin öz dinamiklerini harekete geçirebilirler mi?

✓ "Söz, yetki, karar çalışanlara" deyip, kongreleri koltuk paylaşımı alanına çeviren, bırakın üyelerin, sendika yönetimlerinin bile önerilerini dikkate almayanlar, demokratik merkezîyetçiliği uygulayabilir mi?

✓ Yaklaşık 5 yıldır geniş katılımı bölge toplantılarını bile yapmayan, Şubeler Platformlarını çalıştırmayan, işyerinde çalışma yapmayan anlayış, örgütsüzleşmekten başka bir sonuç yaratabilir mi?

“İşçicilik” - “halkçılık”

Çeşitli siyasi hareketler vardır, yıllardır kendilerini “işçi sınıfının tek temsilcisi” olarak görüp, diğer siyasi hareketleri de “halkçı” olarak eleştirip küçümsemişlerdir. Sanki birileri işçileri reddediyor da, onlar işçilerin savunmasını sadece ve sadece kendi üzerlerine almışlar.

Tabii bunun siyasi karşılığı da vardı; “işçi sınıfı işçi sınıfı” deyip başka bir şey demeyenler, “komünist”, halk, ezilenler diyenler ise “küçük burjuva”, “devrimci demokrat” veya popülist (halkçı) idi.

Ama özellikle 1990’ların ikinci yarısından itibaren, bu “işçici” siyasi hareketlerde zigzaglar görülmeye, o güne kadar reddettikleri farklı kavramları da kullanmaya başladılar. Çünkü bu dönemde “gecekonducuları” keşfetmişlerdi. Daha sonraları bu “işçici”, “işçi sınıfı”ndan, “emekçi”den başka kavram tanımaz siyasi hareketler, gerek yazılarında, gerekse de oluşturdukları çeşitli örgütlenmelerde “ezilenler”, “halk” kavramlarına da yer vermeye başladılar.

Bu gelişme, henüz ciddi bir teorik gelişme değil, daha çok pratiğin zorlaması sonucu meydana gelen bir gelişmedir. Ama devam etmeli, derinleşmelidir.

Bizim “halkçı” olduğumuz doğrudur, ama onların “işçilikleri” sözdeydi. “Halkçılık” dedikleri, Türkiye’nin sosyo-ekonomik yapısının sonucu olan sınıflar mevzilenmesinden başka bir şey değildi. İşçilik ise, Türkiye gerçeğinde olmayan bir sınıflar mevzilenmesini, başka devrim modellerinden Türkiye’ye taşımaya çalışmanın sonu-

cuydu.

Bu konuda teori çok açık. Dünya devrimlerinin pratiği de öyle. Halk gerçeğini, tüm ezilenleri reddedip kendini “işçi sınıfına” mahkum eden ve ona ülkemizde olmayacak misyonlar yükleyen böyle çarpık bir teori ve anlayışla, dünyanın hiçbir yerinde halkların mücadelesi adına kazanılmış bir zafer yoktur.

“İşçicilik” bu siyasi hareketleri öyle uç noktalara savurmuştur ki, uzun yıllar gecekondulu yoksullarının direnişlerini, mücadelelerini sahiplenememişler, mesela çok daha yakın bir örnek olarak, esnaf eylemleri karşısında da aynı “yabancı” tavrı gösterip, eylemleri desteklemek bir yana “proletaryanın disiplinli eylemini bekleyip, ona katılın” buyurmuşlardır.

Halbuki, “proletaryanın disiplinli eylemi” dedikleri, sendika bürokratlarının insiyatifinin kırılmadığı yasak savma eylemlerinden başka bir şey değildir. Ortada proletaryanın sonuç alıcı militan bir eylemi yoktu.

Hayata ve “kitaba” uygunluk

Bu tartışma ve ayrışma eskiye uzanır. Temelinde, devrimin yolunu halk savaşında veya “sovyetik ayaklanma”da görmeye dayanır.

Devrimcilere yönelttikleri “halkçılık” tanımının kaynağı, devrimcilerin strateji ve politikalarının onların esas aldığı “kitaba uygun” olmamasıydı. Onların esas aldığı kitapta, proletaryanın ideolojik-fiili öncülüğü ve ayaklanması yazılıydı. Oysa,

devrimcilerin strateji ve politikaları, onların dedikleri kitaba uymasa da, o kitapların ruhuna ve en önemlisi, Türkiye gerçeğine uymaktaydı.

Böyle olduğu içindir ki, “işçici”ler, onyıllardır devrimci hareketi “öncü savaşıklık, halkçılık, kitleden kopukluk”la eleştirmiş, ama hiçbir zaman “halkçı devrimci hareket” gibi kitleleşebilmeyle başaramamışlardır. “Kitleden kopuk” kalan kendileri olmuştur.

Gecekonduları keşfettikçe, “halkçı söylemi” de benimsemeye başlamışlardır. Ama dediğimiz gibi, bu henüz yüzeysel bir benimsemedir. Eskaza işçi hareketinde bir yükselme olması durumunda, onları hemen unuttacaklar, eski teorilere dönerceklerdir.

İşin garibi şudur ki, onyıllardır “işçi sınıfı” içinde çalışmaktan sözsetmelerine rağmen, işçi sınıfı içinde de ciddi bir mevzi, ciddi bir örgütlenme yaratamamışlar, bir işçi direnişi geleneği oluşturamamışlardır. En örgütlüsünün örgütlülüğü, az sayıda sendika bürokrati ve işçi temsilcileriyle sınırlıdır.

Proletarya’dan anladıkları, TKP revizyonizminin klasik sendikal anlayışından öteye geçememiştir. Sendikal anlayışları da, devrimci bir sendikal anlayış olmayıp, mevcut sendikacılığın kaba bir uzantısı durumundadır.

Fabrika çalışması üzerine yazdıkları yazıların haddi hesabı yoktur, ama bir fabrika direnişini yaratmışlıkları da pek görülmemiş, daha çok kendiliğinden direnişlere sendika bürokratları aracılığıyla sahip çıkmaya çalışmışlardır.

“Ezilenler”i, gecekonduları keşfettiren Türkiye gerçeğidir

Bu tablonun sonucudur ki, kendi çalışma tarzları ve “işçilikleri” her adımda onların karşısına bir açmaz olarak çıkmış, onları bir zamanlar ne kadar küçümsemiş de olsalar daha farklı alanlara yönelmeye, daha farklı kavramları kullanmaya zorlanmıştır.

Yıllardır, ne zaman üç beş fabrika ardarda direniş gerçekleşse, bunları bakarak yaptıkları tüm teorik tahliller, son dönemlerde mesela Emek Platformu üzerine geliştirdikleri tüm politik öngörüler, yanlış çıkmıştır. “İşçilik” o kadar gözlerini köreltmıştır ki, bu işçi gruplarından biri apaçık reformizme, legalizme giderken bile, ötekisi ona hala “komünist” demeyi sürdürmüştür. Niye, çünkü, reformist politikaları benimsemiş de olsa, hala dilinden “işçi sınıfını” düşürmemektedir.

Açlığın, yoksulluğun tüm halk kitlerini sardığı, nüfusunun yarısı köylü olan, “proletarya”nın klasik tanımına girmeyen, yarı işçi, yarı işsiz on milyonlarca emekçinin bulunduğu bir ülkede; sen “işçi sınıfı”ndan başka bir şey demezen, diyebileceğin bir şey de yok demektir. Sen, fabrika diye diye, nüfusun tüm yoksul kesiminin oturduğu gecekondu semtlerini yok sayarsan, aslında o fabrikaların bile ne kadar uzağında olduğunu gösterir bu. Çünkü o “proletarya”nın iş dışındaki yeri senin yok saydığın alanlardır.

Evet, hayat öğreticidir. Eğer öğrenme konusunda daha ciddi bir çaba gösterilirse, yıllardır sürdürdükleri o suni “işçi-halkçı”, “komünist-devrimci demokrasi” tanımlarının ve bu tanımlardan hareketle kendilerine biçtikleri misyonların da ayaklarının havada olduğunu görmeleri zor değildir.

“Baş Sorun Kürt Sorunu” Mu?

Kürt milliyetçiliğinin hemen tüm siyasi tesbit ve söylemleri “Kürt sorunu çözülmeyen hiçbir şey çözülmez... birincil sorun Kürt sorunudur...” diye başlıyor.

Oligarşiye seslenirken de, sola karşı da aynı tesbit dile getiriliyor.

Demokrasi sorunuyla, Kürt sorununu özdeşleştirmek, ne teorik olarak, ne de pratik olarak doğrudur. Kürt sorunu çözülmeyen, Türkiye demokratikleşmiş mi olacak? sorusuna evet cevabı vermek, Türkiye gerçeğini yoksaymak, o gerçeğe sadece Kürt milliyetçiliğinin penceresinden bakmak demektir.

Dahası, belki bu söz, 4-5 yıl önce, Kürt milliyetçiliği açısından daha doğruya yakındı. Ama bugün “Kürt sorunu”nu kendileri zaten “dil sorununa” indirmişlerdir. Öcalan bunu son derece açık dile getirmişti.

Bunun pratikteki karşılığı da, Kürt sorununun çözümünü Koppenpag kriterlerine bağlamak olmuştur.

Kürt milliyetçiliği tarafından “Kürt halkının talepleri” diye artık sadece üç-beş madde sıralanabilmektedir; bunlardan ikisi Abdullah Öcalan’ın durumuna ilişkindir. Diğeri ise aynen şöyle ifade edilmiştir: “AB’ye uyum yasalarının pratikleştirilmesi”. O kadar. Daha fazlası değil.

Çünkü Kürt milliyetçiliğinin “Kürt sorunu” dediği dil talebi, AB’ye uyum yasalarında burjuvazi tarafından karşılanmıştır. Geriye kala kala “yasaların pratikleştirilmesi”ni talep etmek kalmıştır. Oligarşi onu da bir biçimiyle yapacaktır.

Sonra?

İşte Kürt milliyetçiliğinin bu-

günkü açmazının, politikasızlığının nedeni budur.

Taleplerini, mücadelesini o kadar geri çizgiye, o kadar düzen içine çekmiştir ki, bu noktada yakın zamanda talep edecek bir şey bulmakta zorlanacaktır.

Kürt milliyetçiliği, teorik olarak yanlış, siyasi olarak altı boşaltılmış “baş sorun Kürt sorunudur” tesbitinden vazgeçmelidir.

Bunu Türkiye soluna dayatmak ise, aynı açmaza Türkiye solunu da ortak etmekten başka bir sonuç yaratmaz.

Bu söylem, tüm çabalarına rağmen yıllardır bir türlü “Türkiyelileşme” doğrultusunda tek bir adım dahi atamamış olmalarının nedenidir.

Bu söylem, HADEP’in siyasi anlamdaki tecrit olmuşluğunun nedenidir.

Bugün Türkiye’nin IMF’den savaşa, açlık, yoksulluktan yeni bir anayasaya, köklü bir demokratikleşmeye, bağımsızlığa kadar birçok sorunu-talebi vardır.

Sol, bunları bütün olarak ele almak durumundadır. Kürt sorunu da demokrasi mücadelesinin bir parçasıdır. Üstelik, Kürt sorunu’nda talep edilmesi gerekenler, Kürt milliyetçiliğinin dile getirdiklerinden daha fazlasıdır.

Solun, halk güçlerinin oluşturacağı bir birliğin gündemi, halkın her kesimini, hayatın her alanını kucaklayacak bir genişlikte olmalı, Kürt sorunu da bunun içindeki yerine oturtulmalıdır. Tersi bir dayatma, o birliği daha baştan HADEP’in tecrit edilmişliğiyle aynı yere koyar ki, bu da o birlikten amaçlanana ulaşılmasını imkansız kılar.

Konferans, Meclis, Cephe... Hepsi Mümkün! BU KEZ BAŞARMA KARARLILIĞIMIZ OLMALI!

Memnulukla görüyoruz ki, bugün bir çok keşimde, solun bir cephe oluşturması konusunda eğilim var.

Şunu da biliyoruz; bu eğilimin önüne, geçmiş olumsuz geleneklerimizden, tecrübelerimizden kaynaklanan, bugünkü politikarlardan ve küçük küçük hesaplardan kaynaklanan bir çok engeller çıkacaktır.

Baştan söylenmelidir ki; tüm ezilenleri, tüm solu kapsayacak bir HALK CEPHESİ, bugün ertelenemez bir ihtiyaçsa, böyle bir birlikteliği engelleyen, küçük hesaplara kurban eden, bölen ve dışıtlayan, BOZGUNCUDUR!

Asgari çerçevede haklar ve özgürlükler mücadelesini örgütleyecek, iktidarın açlık ve zulüm politikalarına karşı direnişi mümkün kılacak, savaştan F tiplerine, Kür halkının haklarına kadar bir dizi konuda halkın temel talebini güçlü bir biçimde ortaya koyabilecek bir halk cephesinden kimse kaçamaz. Şimdi tüm siyasi hareketler olgunluk ve sorumluluklarını gösterecekler. Biz birleştirmek istiyoruz.

Anlaşamadığımız ne var şu anda? İsim, biçim, muhteva; bunlarda anlaşmazlık olabilir, ama bunlar ENGEL OLMAZI! Anlaşabildiğimiz çerçevede bir araya geliriz. Bunlarda kimsenin bir dayatması olamaz. Geriye sadece subjektivizm kalır. Herkesin hemfikir olduğu böyle bir ihtiyaca cevap verilmesini engelleyenler, Türkiye devrim tarihinin lanetlileri olacaklardır. Türkiye solu, halka karşı sorumluluğunu şimdi göstermeli.

Ortak tartışma, birliğe ilk adım olmalıdır

Başta "Blok" üyeleri olmak üzere, çeşitli çevreler, aydınlar bir "konferans" yapmakta da hemfikir görünüyorlar. Bir araya gelmenin ilk adımı elbette bu biçimdeki bir çalışma olacaktır. Bu noktaya gelmek için bir "seçim başarısızlığı"nın yaşanması ge-

rekmiyordu. Solun birlik ihtiyacı, haklar ve özgürlükler mücadelesini örgütleyecek bir ortaklığa ihtiyacı, 3 Kasım'da ortaya çıkmış değildir. Bu ihtiyaç uzun süredir kendini açıkça hissettiren bir ihtiyaçtı. Çok farklı hesaplar böyle bir ihtiyacın varlığı konusunda hemfikir olunmasını bile engelledi. Böyle bir ihtiyaç bile "gündemi" olamadı solun. Ama işte şimdi pratik dayatmıştır. Bu dayatmayı kimi seçimlerde hissetti belki, kimi egemen sınıfların programlarının adeta pürüzsüz uygulanmaya devam etmesinde. Nasıl görüldüğü,

bu noktaya nasıl gelindiği, ilk kimin nasıl önerdiği, bunlar da önemli değildir sonuçta. Önemli olan, böyle bir tartışmayı yasak savmaya, kendi bildiğini okumadan önceki adım haline dönüştürmeden yapıp, sonuç alabilmektir.

Ekmek ve Adalet'in 20 Mayıs 2002 tarihli 9. sayısında böyle bir **ortak tartışma** önerimizi ve bu tartışmaya ilişkin görüşlerimizi ortaya koymuştuk. O çerçeve bugün için de geçerliliğini koruduğu için bazı bölümlerini kısaca hatırlatmak istiyoruz:

"Tartışmayı istiyoruz; pratik sonuç almak için!

İşte bunun için;

halkın birleşik eylemi için

*bu anlayış doğrultusunda, kimseyi dışta bırakmayacak bir **Birlik Toplantısı** yapılmalıdır. Bu bir konferans şeklinde de, kongre şeklinde de, önerilebilecek farklı biçimlerde de olabilir.*

Sonuç alan,

örgütleyen,

eylem için harekete geçen,

bunun için organizasyonlar, kurumsallaşmalar oluşturan,

kurallarını koyan,

kimsenin kimseyi aldatmadığı,

küçük hesapların yapılmadığı,

tartışmalar ve toplantılar gereklidir.

Burada sunulan, birlik üzerine genel bir yaklaşım değil, somut bir çağrıdır. (...) Önce, ilk adım olarak, başlangıç olarak tartışmak için bir araya gelelim. Tartışalım. Aynı çatı altında, aynı sorunları paylaşanların tartışmaya başlamış olması bile başlı başına ciddi bir adımdır. Neyin çıkıp çıkmayacağını orada göreceğiz. (...)

Sorun karar mekanizmalarında, organizas-

yonlarda kimin olacağı değildir. Sorun bu örgütlenmenin **hangi hedefe nasıl** yöneleceği, ve bu hedeflere varmak için neyi, nasıl yapacağıdır.

Ve bu nedenle de **uzlaşma** esas olmak durumundadır.

Halkın birleşik eylemini yaratmak, halka güven vermektir. Halka güven vermek için, bu hastalıkları aştığımızı, en azından aşmaya yöneldiğimizi bu tartışmada ortaya koymalıyız.

Adı ister **konferans**, ister **kongre**, ister başka bir şey olsun, bu platform, konuşup hiç bir karar almayan, veya karar alıp uygulamayan ciddiyetsizliklere karşı, önlem alınmalıdır.

(...)

Tekrar olarak vurgulamakta yarar var; bu toplantılar, gruplar, kişiler, çevreler, örgütler, kendini çeşitli biçimlerde adlandıran oluşumlar dahil olmak üzere, **en geniş kesimi** kapsamalıdır.

Hak ve özgürlükler zemininde yapay bloklaşmalara son verilmeli, taleplerde anlaşma ve ortaklaşma esas alınmalıdır.

Türkiye'deki muhalif -devlet nezdinde yasal olan ve olmayan- bütün mesleki, sendikal, demokratik örgüt, grup ve kişileri içine alacak biçimler bulunabilir. Aslolan burada devletin, oligarşinin ölçüleriyle değil, haklar ve özgürlükler mücadelesinin meşruluğu ve gerekleriyle düşünüp davranmaktır."

Ortak bir tartışma; tüm siyasi hareketleri, sendikalar dan odalara kadar tüm kitle örgütlerini, aydınları bir araya getiren bir zeminde ve sonuç alıcı bir tartışma olmalıdır. Teknik olarak iyi hazırlanmış, karar alabilen bir konferans, halkın cephesinin ilk adımı olmalıdır.

Karar alan, kararlarını uygulatabilen, kitleleri örgütleyen, pratiği örgütleyen bir birlik. Başarmamız gereken budur.

Herkes, ne tartışmayı, ne birliği birilerinden kaçırma, birilerini dışta bırakma hesabına girmeden, kendi gündemlerini dayatma arzusuna kapılmadan ele almalı, **halka, mücadeleye karşı sorumluluk bilinci**, işte bu noktada kendini göstermelidir.

Tersine tüm davranışlar, sorumsuzluğun belgesi olacaktır.

Bir çok ülkede, bir çok dönemde gerçekleştirilebilen bir şeyi, biz, Türkiye solu, devrimcileri, demokratları olarak niye gerçekleştiremeyelim? Üstelik, "gerçekleştirememe" artık bu ülke solu için bir "lüks" haline gelmişken...

Düzenin karşısında bölük pörçük ve güçsüz, kendi hesapları içinde boğulan bir sol tablosunu değiştirme iradesini göstermeliyiz artık.

Bu iradeyi ve bu sorumluluğu gösteremeyenler, bugüne kadar yaptıkları-yapmadıkları bir yana, solun tarihinde bu olumsuzluklarıyla anılacaklarından emin olabilirler.

Antalya Gençlik Derneği Kuruldu

Yaklaşık iki aydır çalışmaları süren Antalya Gençlik Derneği resmi işlemlerini tamamlayarak, "Antbel sitesi 5.Blok 33/B Meltem Mahallesi (Murat Paşa Lisesi Karşısı)" adresinde faaliyetlerine başladı.

Antalya Gençlik Derneği çalışanları, dergimize verdikleri bilgide, tiyatro topluluğu, gönüllü eğitim topluluğu ve müzik topluluğu çalışmalarının yapılacağını belirterek, Antalya gençliğini faaliyetlere katılmaya çağırdılar ve derneğe ulaşmak için adresin dışında bir de mail adresi verdiler. "**antgenclik_der@mynet.com**" elektronik posta adresinden de Antalya Gençlik Derneğine ulaşılabilirliğini belirten dernek çalışanları gençliğin örgütlülüğünü, yozlaşmaya karşı direnmesi gerektiğini savunan herkesi faaliyetlere katılmaya davet ettiler.

Musalar'a Yine Sınırdışı

Geçtiğimiz 1 Mayıs'ta Haklar ve Özgürlükler Platformu'nun yasal olarak basılan özel sayısını dağıttığı gerekçesi ile gözaltına alınıp Ekim ayı içerisinde sınırdışı edilen Akdeniz Üniversitesi Tıp Fakültesi Öğrencisi **Ekrem Musalar**, dönüşünden sonra yeniden sınırdışı ediliyor.

10 Aralık'ta görülen mahkemesinin ardından gözaltına alınan Kıbrıs vatandaşı Ekrem Musalar İçişleri Bakanlığı'nın kararı ile, "**tekrar Türkiye'ye giriş yapmamak üzere**" KKTC'ye gönderiliyor. **Antalya Gençlik Derneği** Musalar'ın durumuyla ilgili Yabancılar Şubesi ile görüştü. Öğrenciler görüşmeden sonuç alamazken, "**bu kararın hiçbir somut gerekçeye dayanmadığını ve arkadaşlarının öğrenim hayatını bitirecek bu kararın politik bir karar olduğunu**" belirttiler. "Muhalif öğrencilere Ekrem Musalar üzerinden gözdağı verilmek istendiğine dikkat çeken Antalya Gençlik Derneği kararı protesto ederek, Musalar'ın oturma izninin iade edilmesini istediler.

Bursa'da 19 Aralık Paneli

19 Aralık katliamı yıldönümü öncesinde Bursa İHD'de düzenlenen panele konuşmacı olarak TAYAD'lı **Naime Kara** ve Ölüm orcu 6. ekte yer alıp sağlık sorunları nedeniyle tahliye olan **Zeynel Abidin Şimşek** katıldı.

Naime Kara, karakolları, mahkemeleri oğlum Fikret ile tanıdım sözleriyle başladığı konuşmasında hücrelere ve hücrelere karşı direnişin önemine değindi. Hücrelere karşı TAYAD'ın sürecin başından bu yana düzenlediği kampanyaları kısaca anlatan Kara, 19 Aralık sonrası oğlunu gördüğü anı şöyle anlattı:

"Oğlumu en son gördüğümde yanıklar içindeydi, yaralıydı, onu tanıyamaz haldeydim. Çok ağır yaraları vardı. Ayağından yatağa bağlamışlardı. Ama sadece benim oğlum değildi, diğer evlatlarım da vardı bu durumu yaşayan. Oğlum tedaviyi bu şartlarda kabul etmemişti. Her yer Nazi kampları gibiydi."

Kara konuşmasının sonunda F tiplerindeki tecriti **"insan yok orada, yalnızlar"** sözleriyle dile getirirken, 19 Aralık'ın F tiplerinde sürdüğünü belirtti.

Direnış şehidi Hülya Şimşek'in kardeşi olan ve kendisi de direniş gazisi olan **Zeynel Abidin Şimşek** ise, **"bizi teslim almak istiyorlardı."** diyerek başladığı konuşmasını şöyle sürdürdü;

"Bizim örgütlü olmamamızı istiyorlardı. Maddi olarak her şeyinizi kaybedebilirsiniz ama onurumuzu kaybetmemeliyiz, kaybetsek zaten ölmüşüz demektir."

19 Aralık sonrası F tiplerinde götürürken yaşadıkları işkenceleri, hücrelerdeki yaşamı anlatan Şimşek, hücrelerin "devrimci beyinleri yok etmek" için yapıldığı belirtti ve **"yinelıyorum bu direnişi de kazanacağız"** dedi.

Ölümlere alışmamak gerektiğini, sahiplenmenin de bedeli olduğunu, ama ölümden öte bir bedel olmadığını belirten Şimşek'in konuşmasından sonra 19 Aralık katliamını anlatan film gösteriminin ardından panel sona erdi.

Tecrite Son Çağrısı

İzmir İHD 10-17 Aralık İnsan Hakları Haftası nedeniyle yaptığı yürüyüşte, Irak'a saldırı hazırlıkları, kayıplar, işkencelerin yanısıra tecrit ve tecrite karşı süren direnişte 101 insanın şehit düşmesinin bu ülkede insan yaşamına devletin verdiği değeri ifade ettiği dile getirildi.

Bu arada **Elazığ İHD**'ye "insan hakları şovu" yapmaya giden Adana-Amerikan 2. Konsolosu Patrick n. Hanist isimli Amerikalı, burada bir tutuklu yakınının **"insan hakları diyorsunuz. F tipleri yaptırıyorsunuz, neden?"** sorusunu cevaplamak istemedi. Ziyaretin ardından Irak'a saldırıya karşı bir açıklama yapan devrimci demokratlar, saldırının kapıda olduğu bir süreçte Amerikalının ziyaretini onaylamadıklarına da değindiler.

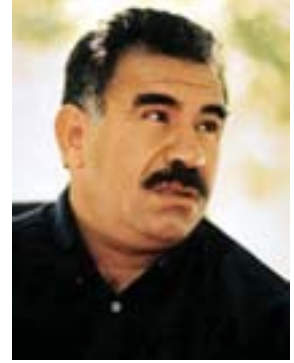
Öcalan Avukatlarıyla Görüştürülmedi

İmralı'da hak da hukuk da Generallerin insafına bağlı. KADEK lideri Abdullah Öcalan'ın daha önce 14 kez olduğu gibi, son iki haftadır avukat ve aile görüşünün de yaptırılmaması bunun açık örneği.

Görüştürmemenin tam da oligarşinin faşist zihniyetine uygun gerekçelerini bulmak elbette zor olmuyor. Bir gün hava muhalefeti, öteki gün vapur bozuk bahanesi... Kriz yönetmeliğine göre yönetilen İmralı'da her şey generallerin iki dudağı arasında.

Generaller hükümete verdikleri brifingte ne diyorlardı; **Öcalan'ın durumunda iyileştirme kabul edilemez.** Bu kafa yönetiyor İmralı'yı. Kim, hangi düzen kurumu, hukuksuzluğun hesabını sorabilir generallerden... Soramazlar.

Bu arada KADEK, 10 Aralık gününden itibaren, **"Önderliği savunma ve sahiplenme"** kampanyası başlattığını açıkladı.

Hak Arayan Sendikacılara Ceza!

35 sendika ve parti yöneticisi, Ankara 24. Asliye Ceza Mahkemesi tarafından, 2911 sayılı Toplantı ve Gösteri Yürüyüşleri Kanunu nedeniyle 15'er ay hapis cezasına çarptırıldı.

Aralarında KESK'e bağlı sendika yöneticileri ve HADEP, ÖDP, EMEP yöneticilerinin bulunduğu 35 kişi hakkında 7 Haziran 2001 tarihinde yapılan Grevli sendika hakkı için gösteriden dolayı dava açılmıştı.

TAYAD'LI Aileler Taksim'de Basın Toplantısı Düzenledi "TECRİT KALKSIN FERİDE'LER ÖLMESİN"

TAYAD "2001-2002 F Tipleri Uygulama ve Sonuçları Raporu" açıklamak amacıyla Taksim'de 13 Aralık 2002 cuma günü Saat 12.00'da bir basın toplantısı düzenledi.

"Çözüm dediler, çözüm olmadı.

F tipleri 3. yılına giriyor...

Sonuç: 101 ölüm, 500 sakat insan, intiharlar... Psikolojik ve fiziki F tiplerinde tecrit sürüyor...

Tecrit Öldürüyor, Ölümle Durduruyor!" diyerek yapılan çağrıya aralarında ölüm orucu gazilerinin, Bilgesu Erenus, Şanar Yurdatapan'ın da bulunduğu 150 kişi katıldı. Ölüm orucu gazileri, belki tek başlarına yürüyemiyorlardı, ama uğruna ölümü, ömür boyu sakatlığı göze aldıkları direniş devam ederken yapılan her eylemde yerlerini alarak herkeşe moral ve güç kaynağı oluyorlar.

Toplantı TAYAD Başkanı Tekin Tangün'ün kısa bir giriş konuşmasından sonra ölüm orucu direnişçisi Feride Harman'ın sinevizyon gösterimi ile başladı.

Feride, artık kesik kesik olan konuşması ile 500'lü günleri geride bırakırken toplantıdakilere yaptığı konuşmasının aralarında türkü mırıldanarak salondakilere seslendi:

"Blz birkaç arkadaşımızın biraraya getirilmesini istiyoruz. F tiplerinde 3 kişiden fazla arkadaşımız biraraya getirilmiyor. Tecriti yaşadık, yaşıyoruz. Ama bizi teslim almak için yaptıkları F tiplerinde teslim alamadılar. Alabilseydiler, bugün direniş devam etmezdi. Tek kişi de kalsak direnişi devam ettireceğiz!" dedi.

Sinevizyon gösteriminin ardından TAYAD Başkanı Tekin Tangün hazırladıkları "2001-2002 F Tipleri Uygulama ve Sonuçları Raporu" ndan F tipleri açılana kadar olan bölümü kısaca okuyan Tangün 19 Aralık Operasyonu'na geldiğinde sözü "Hayata Dönüş" Operasyonu'ndan tesadüfen sağ kurtulan Birsan Kars'a verdi.

Birsan Kars "Düşüncelerimizden vazgeçmemenin bedeli diri diri yakılmak oldu." diyerek 19 Aralık'ta yaşadıklarını anlattı.

Birsan Kars'ın anlatımının ardından Tekin Tangün rapordan F tiplerini ve F tiplerindeki intihar olaylarını anlattı. Bu bölümde oğlu Kandıra F tipi Hapishanesi'nde intihar eden Niyazi Ağırman'a söz verildi.

Niyazi Ağırman: "Ben Volkan'ın babası olarak biliniyorum. Ama aynı zamanda Tekirdağ F Tipi Hapishanesi'ndeki Cemal Ağırman'ın da abisiyim. Benim oğlum yanında arkadaşları olsaydı, sevinçlerini, üzüntülerini paylaşabilseydi, şimdi yaşıyor olacaktı." dedi. Ağırman sözlerine oğlu Volkan'ın kendisine "Buranın bir günü bir ömre bedel, bir arkadaşımın sesini duysam yeter" dediğini anlatarak devam etti. Tekirdağ'da kardeşini ziyareti sırasında da kardeşiyle aynı hücrede kalan Zehra Kulaksız Ölüm Orucu ekibinden Erkan Bülbül'ün kendisine başsağlığı dilemek istediğinde görevliler tarafından hem engellendiğini, hem de bir daha kardeşiyle de görüştürülmeyeceği şeklinde tehdit edildiğini anlattı. Ağırman sözlerini:

"Şimdi dışarıda Feride ölüm orucuna devam ediyor. Tecrit Kalksın, Ferideler Ölmesin!

Bu insanlık ayıbının düzeltilmesini, tecritin kalkmasını istiyoruz. Umudumuz var. Sevdamız var. Yaşatanlara selam olsun!" diyerek bitirdi.

Tekin Tangün'ün raporun kalan bölümünü okuyarak bitirmesinin ardından ölüm orucunda iki kızını kaybeden Ahmet Kulaksız konuştu, konuşmasında:

"Biz TAYAD'lı Aileler taleplerimizi ve peşisıra da çözüm önerilerimizi söylüyoruz. Biz ölümlerin durdurulmasını istiyoruz.

Size kızlarımın yaşamlarını anlatmak isterdim. Kızlarımın gurur duyuyorum. Gücüm yettiğince, ölüm orucu bitinceye kadar çaba göstereceğim. Tecritin kalkıp görüşmelerin başlamasını istiyoruz. Sanatçıları, aydınları nasıl biraraya getiririz, bunu tartışıyoruz. Biz TAYAD'lı Aileler olarak yıllardır diyalogun kapısını açmak için uğraştık. Çok başarılı olmadık. Bugünden sonraki çabalarımızın yeteceğini düşünüyorum. Arkadaşlarımız çoğalıyor.

Bundan sonra ölüm çıkmamasını sağlayabiliriz. Talepler kabul edilmeyecek talepler değildir.

Yeni Adalet Bakanı aklını başına toplamalıdır!" dedi.

Ahmet Kulaksız'ın konuşmasının ardından Tekin Tangün, İnsan Hakları Haftası içinde olduğunu hatırlatarak TAYAD'lı Aileler olarak, 15 Aralık pazar günü Saat:13.00'te Sultanahmet Parkı'nda 5 dakikalık oturma eylemi yapacaklarını, eyleme geniş katılımın yeni ölümleri durdurmak için de bir araç olacağını ifade ederek basın toplantısını bitirdi.

Emperyalist-Siyonist ittifakın yoketmek istediği **SİLAHLI BİR HALK**

İsrail katletmeye; Arafat ABD'den medet ummaya devam ediyor. Her katliamın ardından Filistin Yönetiminin "uluslararası toplum" diye diye Amerika'ya yaptığı çağrılar dinliyor dünya. Bir de intifadayı bitirin çağrılarını. Ama her ikisini de duyan, dinleyen yok.

Amerika ve Avrupa Arafat'ı duymaz, çünkü; İsrail'in katliamları, işgali, baskıları tam da emperyalistlerin istediğine hizmet ediyor. Bunun için Amerika yardım üstüne yardım kararları alıyor kongreden. Bu nedenle Almanya İsrail'e Patriot füzeleri veriyor, İsrail cumhurbaşkanını ağırlıyor.

İntifadayı sürdüren Filistin halkı, Filistinli örgütler de dinlemiyor, çünkü, dinlemek teslim olmak demektir, işgale, emperyalistlere, siyonist zulme teslim boyun eğmek demektir.

İşte bu gelişmeler gösteriyor ki, geçen hafta dergimizde röportajı yayınlanan Filistin'in Kurtuluşu İçin Halk Cephesi'nin (FHKC) kurucusu Dr. **Corc Habaş**'in röportajında dile getirdiği gibi,

"*Filistin Yönetimi, İntifada grubunun dışında yürümektedir.*" Arafat'ın çıkmazlarının, çaresizliğinin yönetimin krizinin ana kaynağı da buradadır. Bu nedenle El Fetih liderlerinden Barguti, Arafat'a yerini yeni bir lidere bi-

rakma çağrısı yapma ihtiyacı hissetmektedir.

"*Filistin Yönetiminin tavrı, büyük fedakarlıklar yapan ve büyük acılar yaşayan Filistin kitlelerinin tutumundan farklıdır.*" (Habaş)

Bu farklılık O'nu ve yönetimini, Tenet planını uygulama noktasına götürmüştür. Amerikan planına tabi oldukça da farklılık daha da büyümeye gitmektedir. Sayın Habaş'ın detaylı olarak dile getirdiği gibi, bunun kökenleri Oslo'ya, Arafat'ın siyasi duruşuna kadar indirgenebilir. Arafat'ın simgesel bir rolü olmasına karşın, intifada esas olarak ulusal, devrimci, islamcı dina-

Katliam ve Direniş

✓ İsrail ordusunun 6 aralık sabahı Gazze şeridi'ndeki Bureyş mülteci kampına girdi. Tankların ateşi sonucu biri kadın 10 Filistinli öldü, 20 Filistinli yaralandı. Katliam, Şaron'un, "*Kaide örgütü Lübnan'a sızdı, ve Gazze şeridi'nde İsrail hedeflerini vuracak*" açıklamasının ardından yaşandı. Filistin terörü demagojisi yetmedi katliamları için, sıra El Kaide'yi Filistin'e getirmeye geldi. Ancak gerçek çabuk ortaya çıktı. İsrail işbirlikçilerinin Filistin topraklarında El Kaideci görünümünde provokasyon faaliyeti yürüttüğü, bunun İsrail'e saldırına zemin hazırlamanın bir yolu olduğu anlaşıldı.

✓ Bureyş kampında ölenlerin ikisinin BM görevlisi olması ancak BM'nin sadece kınamasına yetebildi.

✓ Filistinli direnişçiler Bureyş kampının yanı-

sıra Cenin'e saldıran işgalcilere karşı da silahlarla direndiler. Cenin'de El Fetih ve Hamas üyesi 15 direnişçi İsrail askerlerince tutuklandı.

DOĞRU ÇAĞRI, AMA...

Irak'ın denetlenmesi vesilesiyle, İran ve Suriye, İsrail'in sahip olduğu nükleer, kimyasal ve biyolojik silahların da denetlenmesi çağrısı yaptı. Doğru ve yerinde bir çağrı. Ancak BM'nin bunu yapabilecek ne gücü vardır, ne de yapar. Amerika izin vermedikçe Amerika'nın yan kuruluşu haline gelen BM parmağını dahi oynatamaz.

Bir diğer nokta, çağrıyı yapanlar. İlk önce İsrail ve Amerika karşısında dik durmalı. Amerika ile iyi geçinme siyasetiyle ancak sırasının gelmesini bir kaç yıl (belki o kadar bile değil) geciktirmiş olurlar. Ötesi Amerika'nın Ortadoğu planları işler.

miklerle direnen Filistin halkının eseridir.

Habaş'ın belirttiği gibi, “ulusal, İslami güçler ve direnişçi öncülerin yönetimi ele alabilecek ve intifadanın politik söylemini geliştirebilecek, değiştirebilecek, ilerletebilecek bir konuma, Filistin halkının bel bağlayabileceği bir düzeye gelmemiş” olması sayesindedir ki, İsrail Filistin yönetiminin zayıflığını pervasızlığında kullanabilmektedir.

Hedefi ise ne demagogik adlar verdiği işgal ve katliam operasyonlarında açıklığı gibi şu bu örgütten ibarettir, ne de bu hedef sadece İsrail ile sınırlıdır.

Hedef Silahlı Halk Düşman; Emperyalizm

Bir örgüt değil, bir grup değil, silahlı bir halkın direnişidir Filistin’de sözkonusu olan. Bütün bir halkın şu bu örgütte, hatta yer yer örgütlerden de bağımsız olarak direnmesi, silahlanmasıdır emperyalistleri korkutan.

Emperyalizmin İsrail’in dizginsiz terörüyle yoketmek istediği de silahlı halktır. Filistin’in dünya halklarına taşıdığı mesaj, verdiği moral de, düşmanına karşı silahlanmış bir halkın teslim alınamayacağı gerçeğidir.

Filistin örneği nasıl terör demagogilerinin yerlebir olmasında büyük bir rol oynadıysa, halkların nihayetinde emperyalistlere karşı silahlı direnişten başka bir çarelerinin olmadığını daha net anlamalarında da tarihsel rolünü oynamaya devam edecektir.

Burada silahtan kastımız tek başına tüfekler, bombalar da değildir. Filistin halkı beyinde, düşüncesinde, başkenti Kudüs olan özgür bir ülkenin ateşiyle yanan yüreğinde silahlanmış. Bu sayededir ki, üçüncü yılına giren intifadıyla özgürleşmiş, bileklerine Oslo anlaşmaları ile takılmak istenen zincirleri parçalayıp atmıştır. Emperyalistlerin barış söylemi altında yaratmak istediği, radikalliğini kaybetmiş, ne verilirse razı olan, işbirlikçi ya da işbirlikçiliğe açık yönetimlerinin sözünden çıkmayan “uysal” bir halk dayatması da böylece reddedilmiştir. Elbette bu bir anda ya da şu bu örgüt böyle diyor diye olmadı. Acılarla, bedellerini ödeyerek emperyalist barışın ne menem bir şey olduğunu, emperyalistlerin giydirmek istediği gömleğin damarlarında akan kanı durduracak olduğunu görmüştür Filistin halkı.

Filistinli direnişçilerin inancı da odur ki, “kavga uzun” ve bugün içinden geçilen süreç “kavganın son aşaması değil.” Ancak zincirlerini parçalayan silahlı bir halkı katliamlara uğratılabilir, kıyımlardan geçirilip sürgün edilebilir, ama teslim alınamaz.

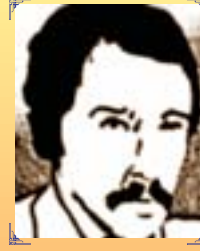
kahramanlar Ölmez

Şehitlik tarihi:

Aralık 1979

Şehit düşme şekli:

İşkencede katledildi.

Cahit ŞENYÜZ

Şehitlik tarihi:

18 Aralık 1991

Şehit düştüğü yer:

Belçika

Şehit düşme şekli:

70'li yılların sonlarında Dev-Genç'in militan kadrolarından biriydi. 1980'de tutsak düştü, hapishanelerde direnişlerin her anında yeraldı. 1984 Ölüm Orucu direnişinde birinci ekte yer alarak ölüme yattı. Tutsaklık sonrası Avrupa sorumluluğuna getirildi. Bu görevini sürdürürken Belçika'da geçirdiği bir trafik kazası sonucu aramızdan ayrıldı.

Şaban ŞEN

Asaf TUNÇ

Şehitlik tarihi:

19 Aralık 1978

Şehit düştüğü yer:

İstanbul Çarşıkapı

Şehit düşme şekli:

İDMMA'da anti-faşist mücadeleye katıldı. Faşistler tarafından kurulan pusuda katledildi.

Ömer DEMİR

Şehitlik tarihi:

Aralık 1979

Şehit düştüğü yer:

İstanbul

Şehit düşme şekli:

Faşistlerin kurduğu bir pusuda katledildi. İstanbul Liseli DEV-GENÇ örgütlenmesi içinde yer alıyordu.

halklarının kurtuluş kavgasında düşenler...

19 Aralık 1974

Şahin AYDIN

Şahin Aydın, 12 Mart sonrası yeniden ayağa kalkan gençlik mücadelesinin öncülerinden biriydi. İYÖKD yöneticisi seçilmişti. 19 Aralık günü okulunun önünde katledildi. Devrimci Gençliğin 73 sonrası verdiği ilk şehit oldu Şahin Aydın. Cenaze töreni, 12 Mart sonrasının en büyük kitleselliğini ortaya çıkardı.

DAYAN HA YIKILMA

Acı
Bir
Rüzgardır
Eser
Dağlardan
Ovalardan
Kapkara
Kanını
Kurutur
Yoksulların
Sonra
Kıtlık
Pahalılık
Ve
Faşizm
Dayan
Ha
Yıkılma...

Ülkemiz
Yoksul
Ülkemiz
Fakir
Ve
İşçiler
Öğrenciler
Düşer
Yanyana
Düşer ya
Vatanın
Bir
Yanı da
Ölür.
Ve Şahin Aydın
Kerim Yaman
Böyle
Düşüyorsa
Bir
Bir
İnsan
Daha
Özgür
Olsun
Diyedir.

Enver Gökçe